

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 354 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΡΑ

Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας

Να φύγουν κυβέρνηση & Τρόικα Διαγραφή του Χρέους

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΡΑ!

Να φύγει η
κυβέρνηση της
καταστροφής

σελ. 4

G8

Ακόμη ένα
αδιέξοδο των
ιμπεριαλιστών

σελ. 7

Πορτογαλία

Ακόμη μία χώρα
στα νύχια του
Δ.Ν.Τ.

σελ. 13

Ιδεολογία

Κριτική στις θέσεις
της αριστεράς για
την Ε.Ε.

σελ. 14

Τίτλοι τέλους στην πολιτική καριέρα του Στρος Καν

Σαν χάρτινος πύργος γκρεμίστηκε η εικόνα του άλλοτε πανίσχυρου προέδρου του ΔΝΤ, του Ντομινίκ Στρος Καν, μετά τη σύλλησή του για βιασμό και ομηρία καμαριέρας του ξενοδοχείου Σοφιτέλ στη Νέα Υόρκη. Η είδηση αυτή σίγουρα χαροποίησε εκατομμύρια εργαζόμενους σε όλο τον κόσμο, που έχουν βιώσει τις βάρβαρες συνταγές του ΔΝΤ.

Στην πραγματικότητα, στο πρόσωπο της εργαζόμενης καμαριέρας αντικατοπτρίστηκε ο καθημερινός βιασμός των εργατικών δικαιωμάτων και στο πρόσωπο του Στρος Καν η σαπίλα, η διαφθορά και η ασυδοσία του καπιταλιστικού συστήματος, των οικονομικών και πολιτικών ελίτ που θησαυρίζουν σαν παράσιτα σε βάρος μας.

Τα ελληνικά ΜΜΕ πρόβαλαν το γεγονός σαν μια απλή περιπέτεια του προέδρου του ΔΝΤ, αφού ούτε λίγο ούτε πολύ ήταν γνωστή «η αδυναμία του στο γυναικείο φύλο», κάνοντας λόγο για το τεκμήριο της αθωότητας. Αφού πρώτα εξήραν τη δήθεν ανεξάρτητη αμερικάνι-

κη δικαιοσύνη, που τόλμησε και έκλεισε στη φυλακή το Στρος Καν, επιχείρησαν να τον παρουσιάσουν ως γνώστη του ελληνικού προβλήματος, γιατί είναι έμπειρος και ευρωπαίος πολιτικός, ως φιλέλληνα που συνέβαλε καθοριστικά για τη σύναψη του δανείου των 110 δις ευρώ και το μνημόνιο, άρα ο διωγμός του από τη θέση του προέδρου του ΔΝΤ μπορεί να μας δημιουργήσει πρόβλημα.

Θυμήθηκαν ξαφνικά το τεκμήριο της αθωότητας, όταν από τα τηλεοπτικά παράθυρα καταδικάζουν αγωνιστές και εργατικές κινητοποιήσεις. Θέλησαν να μας πείσουν για το ανεξάρτητο της αστικής δικαιοσύνης και ότι όλοι δήθεν μπροστά στο νόμο είμαστε ίσοι. Μάταιος κόπος, η αποφυλάκιση του Στρος Καν, παρόλα τα φτιασιδώματα με τους περιοριστικούς όρους και το βραχιόλι ανίχνευσής του, αποδεικνύει ότι οι νόμοι και η δικαιοσύνη τους είναι κομμένοι και ραμμένοι στα μέτρα τους. Εκατομμύρια άστεγοι, άνεργοι, φτωχοί, με-

τανάστες θα προτιμούσαν να «φυλακιστούν» στο χλιδάτο παλάτι των 30.000 ευρώ μηνιαίως του Στρος Καν παρά να βιώνουν τη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού κόσμου. Τέλος, την ίδια στιγμή που εκατοντάδες χιλιάδες εργατικές οικογένειες έχουν χρεοκοπήσει και οδηγηθεί στην απόγνωση από το μνημόνιο ΠΑΣΟΚ-τρόικας, θέλησαν να μας πείσουν ότι χρωστάμε και χάρη στο ΔΝΤ και στον πρόεδρό του, που από όπου έχει περάσει έχει αφήσει πίσω του συντρίμια.

Πέρα από το αν κάποιοι την είχαν στήσει στον πρόεδρο του ΔΝΤ - ο Σαρκοζί ή οι Αμερικανοί για να φέρουν ένα σκληρότερο πρόσωπο για το ΔΝΤ - η πολιτική καριέρα του Στρος Καν, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα της δίκης του, είναι πλέον τελειωμένη, δημιουργώντας σοβαρό πρόβλημα στην εικόνα του Σοσιαλιστικού Κόμματος Γαλλίας, που τον προόριζε για αντίπαλο του Σαρκοζί στις προσεχείς προεδρικές εκλογές.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

9ο ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΜΠΙΝΓΚ: 23-31 Ιουλίου

Από τις 23 έως τις 31 Ιουλίου, η Ο.Κ.Δ.Ε., η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Μαθητική Αντεπίθεση και η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη διοργανώνουν για 9^η συνεχόμενη χρονιά το Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ. Χώρος διεξαγωγής είναι το κάμπινγκ «ΑΣΤΕΡΙΑΣ» στην Καστροσυκιά Πρέβεζας. Μετά τα απανωτά μνημόνια αλλά και σκληρούς αγώνες, η ανάγκη για ουσιαστικές διακοπές, με φθηνές τιμές και... πλούσιες εμπειρίες είναι μεγάλη.

Κεντρικές Συζητήσεις

- Οι αραβικοί λαοί γράφουν ιστορία: Ιστορία και προοπτικές της Αράβικης Επανάστασης

- Η Αριστερά μπροστά στην Κρίση: Επαναστατική διέξοδος ή πολιτική χρεοκοπία; Η μαρξιστική απάντηση

- Από τους μαζικούς αγώνες στην Εξέγερση και την Επανάσταση. Ο ρόλος της αυτοοργάνωσης. Πώς να δημιουργήσουμε παντού κέντρα αγώνα

- Ναρκωτικά: αγώνας ενάντια στη διάλυση της κοινωνίας. Η απάντηση του κινήματος σ' ένα επείγον και τεράστιο πρόβλημα

Θα διοργανωθούν εργαστήρια εργαζομένων, μετanasτών, μαθητών, φοιτητών, εκπαιδευτικών, και εργαστήριο με θέμα: **Ο πυρηνικός εφιάλτης μετά τη Φουκοσίμα – Η στάση μας απέναντι στην πυρηνική ενέργεια**. Μαζί μας θα βρίσκονται αγωνιστές, -τριες από το εξωτερικό, που θα διοργανώσουν εργαστήρια για τις χώρες τους και τις εμπειρίες από τα κινήματα εκεί.

Η λειτουργία του

Το κάμπινγκ λειτουργεί βασισμένο στις αρχές της αυτοοργάνωσης, με μια καθημερινή Γενική Συνέλευση υπό την εποπτεία της Οργανωτικής Επιτροπής και με την προσπάθεια όλων να βοηθήσουν συλλογικά και ατομικά με βάρδιες σε διάφορα πόστα κτλ. Στο χώρο του camping θα λειτουργεί δικό μας μπαρ (με οικονομικές προτάσεις για φαγητό και ποτό) και παιδότοπος για την δημιουργική απασχόληση των παιδιών. Ακόμα θα υπάρχουν εκθέσεις φωτογραφίας, βιβλίου και άλλες δραστηριότητες.

Το **κόστος** συμμετοχής είναι 110ευρώ για φοιτητές-μαθητές-ανέργους, 120 ευρώ για τους υπόλοιπους και σε αυτό περιλαμβάνονται 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στο εστιατόριο του κάμπινγκ. Για όσους θέλουν να μείνουν λιγότερες μέρες, το κόστος διαμορφώνεται στα 15ευρώ ημερησίως. Διατίθενται και οικονομικά δωμάτια εντός του κάμπινγκ.

Για να δηλώσετε συμμετοχή επικοινωνήστε στο **ergatikipali@okde.gr** και στα τηλέφωνα:

- Αθήνα Αγ. Κωνσταντίνου 57 Τ.Κ. 10437 τηλ. 210-5247227 κιν. 6996447765,

- Θεσσαλονίκη Κλεισούρα 4 Τ.Κ. 54631 τηλ. 2310-237938 κιν. 6978254992,

- Ηγουμενίτσα 6977800566, Ιωάννινα 6974617344, Κοζάνη 6984697263, Πρέβεζα 6972728101

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάναεννα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενιών 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Στο Υπουργικό Συμβούλιο της 23ης Μαΐου, που διήρκεσε έξι ώρες, κυβέρνηση και υπουργός Οικονομικών, αφού παραδέχθηκαν ότι η πολιτική τους, κυρίως στον τομέα των εσόδων, απέτυχε και ότι υπάρχει αδυναμία στην «καταπολέμηση της φοροδιαφυγής», αποφάσισαν να αυξήσουν τα έσοδα με νέα φοροεισπρακτικά μέτρα. Αυτά θα επιβληθούν στα μόνιμα υποζύγια της φορολογικής πολιτικής τους, τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Με την τρομοκρατία της μη λήψης της 5ης δόσης του δανείου των 110 δις ευρώ και την «ομολογία» του υπουργού Οικονομικών ότι «τα κρατικά αποθεματικά δεν επαρκούν ούτε για τους επόμενους δύο μήνες», επιχείρησαν να δικαιολογήσουν τα νέα χαράτσια που θα επιβάλουν σε μισθωτούς, συνταξιούχους και φτωχά λαϊκά στρώματα.

Με τα έκτακτα μέτρα για το 2011 ύψους 6,4 δις και το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα 2012-15 ύψους 23 δις, η κυβέρνηση θα επιβάλει μια σειρά φορομπηχτικά μέτρα: 1) Θα επιβληθεί Φόρος Ακίνητης Περιουσίας σε όλα τα ακίνητα με αντικειμενική αξία πάνω από 100.000 ευρώ (μέχρι σήμερα ίσχυε για πάνω από 400.000), ενώ θα αυξηθούν οι αντικειμενικές τιμές των ακινήτων για άλλη μια φορά. Έτσι, αυτό τον φόρο θα τον πληρώσουν σχεδόν όλοι οι εργαζόμενοι ή οι άνεργοι που έχουν ένα σπίτι!

2) Αύξηση στη φορολόγηση του καπνού/τσιγάρων και επιβολή ειδικού φόρου κατανάλωσης στο

φυσικό αέριο και στα μη αλκοολούχα ποτά (αναψυκτικά, χυμοί κ.α.).

3) Αύξηση στα τέλη κυκλοφορίας των αυτοκινήτων.

4) Δημιουργία δύο μόνο συντελεστών ΦΠΑ (ο ένας γύρω στο 13% και ο άλλος γύρω στο 23%), στη θέση των τριών που ισχύουν σήμερα (6,5%, 13% και 23%). Έτσι, τα προϊόντα που υπάγονταν στο χαμηλότερο συντελεστή (φάρμακα, εφημερίδες κ.α.) θα υπαχθούν τώρα σε νέο συντελεστή, γύρω στο 13%.

Ταυτόχρονα, τα περισσότερα από τα προϊόντα και υπηρεσίες που ήταν στον παλιό μεσαίο συντελεστή 13% (τροφήμα, τιμολόγια ΔΕΚΟ κ.α.) θα υπαχθούν τώρα στον υψηλό συντελεστή, γύρω στο 23%. Εννοείται ότι όσα ήταν στον παλιό ανώτερο συντελεστή θα παραμείνουν εκεί. Με αυτό τον τρόπο θα διπλασιαστεί ο ΦΠΑ για τη μεγάλη πλειονότητα των προϊόντων και υπηρεσιών, που σημαίνει μείωση του εισοδήματος των εργαζομένων κατά 9-11%.

5) Κατάργηση όλων των φοροαπαλλαγών (πιθανόν και της φοροαπαλλαγής των ασφαλιστικών εισφορών), δηλαδή των φοροαπαλλαγών για ιατρικές δαπάνες, τόκους δανείων ακόμη και για απόκτηση πρώτης κατοικίας, δαπάνες φροντιστηρίων κ.α.

6) Μείωση του αφορολογήτου,

ΝΕΑ ΦΟΡΟΕΠΙΔΡΟΜΗ σε εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα

που σήμερα είναι στις 12.000 ευρώ ετησίως (με προϋπόθεση βέβαια την προσκόμιση των αναλογων αποδείξεων). Σχεδιάζουν να μειωθεί στις 6.000 για τους εργαζόμενους και να καταργηθεί εντελώς για τους ελεύθερους επαγγελματίες.

7) Εξίσωση του φόρου στο πετρέλαιο θέρμανσης με το φόρο στο πετρέλαιο κίνησης, πράγμα που θα διπλασιάσει το φόρο και θα ανεβάσει το πετρέλαιο θέρμανσης στο 1,6 ευρώ το λίτρο.

8) Επιβολή νέας εισφοράς για την «τακτοποίηση» των ημιυπαίθριων χώρων, που αφορά περίπου 600.000 ιδιοκτήτες ακινήτων.

9) Μαζί με αυτή τη νέα και πρωτοφανή φοροεπιδρομή, που θα εξοντώσει τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα, η δοσίλογη κυβέρνηση θα μειώσει το φορολογικό συντελεστή για τις επιχειρήσεις σε πολύ πιο κάτω από 20%, με τη γελοία δικαιολογία ότι «αυτό θα αποτελέσει κίνητρο για να επενδύσουν οι επιχειρηματίες»! Οι καπιταλιστές φοροαπαλλάσσονται και φοροδιφεύγουν, εισφοροαπαλλάσσονται και εισφοροδιαφεύγουν, ενί-

λαν στο εξωτερικό — οι καταθέσεις στο εξωτερικό των Ελλήνων αναξιοπαθούντων επιχειρηματιών υπολογίζονται στα 600 δις, δηλαδή 2,5 φορές το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν της χώρας.

Αυτό που θα συμβεί είναι οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και τα λαϊκά στρώματα να πληρώνουν μόνο αυτοί τους κεφαλικούς φόρους για να ξεπληρώνουν το χρέος και οι επιχειρηματίες να τη γλιτώνουν.

Τα παραπάνω φοροεισπρακτικά μέτρα, που θα επιφέρουν μια κατακόρυφη αύξηση άμεσων και έμμεσων φόρων για τους εργαζόμενους, τους συνταξιούχους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, σε συνδυασμό με τις δραματικές μειώσεις μισθών, που ετοιμάζονται σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, αλλά και με τις μειώσεις των συντάξεων, επιδομάτων ανεργίας κ.τ.λ., θα επιφέρουν μια απότομη πτώση στα στάνταρ ζωής και φτωχοποίηση της συντριπτικής πλειοψηφίας τους. Το κόστος των πιο στοιχειωδών αναγκών των εργαζομένων, όπως διατροφή, κατοικία, ρεύμα κ.τ.λ. θα ανέβει κατακόρυφα, ενώ από την άλλη οι μι-

σθοί θα πέσουν. Η απλή επιβίωση θα γίνει μια πολύ δύσκολη υπόθεση για όσους εργάζονται ακόμη, ενώ για τους 1,5 εκατομμύριο ανέργους η κατάσταση θα είναι απελπιστική. Ακόμη και ότι έχουν εξοικονομήσει οι εργαζόμενοι με τη μορφή μιας κατοικίας θα φορολογηθεί άγρια, σαν να πρόκειται για μεγάλη περιουσία. Για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα αυτή η πολιτική είναι αδιέξοδη και καταστροφική. Η τρόικα και η κατοχική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ τους ρίχνουν στη βαρβαρότητα, κάνουν αδύνατη την ίδια την επιβίωση της πλειοψηφίας της κοινωνίας και της νέας γενιάς. Ο μόνος δρόμος είναι η ανατροπή της κυβέρνησης-τρόικας με εξεγέρσεις παντού. Με τις συγκεντρώσεις των αγανακτισμένων στις πλατείες, με τους αποκλεισμούς δημόσιων κτηρίων και της Βουλής, με Γενική Πολιτική Απεργία για να φύγουν αυτοί που εφαρμόζουν αυτές τις πολιτικές. Με ένα πρόγραμμα διεκδικήσεων σωτηρίας της ζωής και των δικαιωμάτων των εργαζομένων:

— **Να διαγραφεί το χρέος.**

— **Να φορολογηθεί το κεφάλαιο, οι τράπεζες, τα κάθε είδους κέρδη των αετονύχηδων επιχειρηματιών, η περιουσία της εκκλησίας.**

— **Να καταργηθεί ο Φ.Π.Α. στα είδη λαϊκής κατανάλωσης. Μείωση των συντελεστών φορολογίας των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και επέκταση των φορολογικών ελαφρύνσεων. Τα έσοδα από τη φορολογία να πηγαίνουν σε κοινωνικές δαπάνες.**

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Το επίπεδο – ρεκόρ του 15,9% άγγιξε το επίσημο ποσοστό ανεργίας το Φεβρουάριο του 2011, ανεβάζοντας τον αριθμό όσων είναι χωρίς δουλειά και αναζητούν, μάταια, μία, στα 787.229 άτομα. Σε σύγκριση με τον αντίστοιχο μήνα του 2010 ο αριθμός των ανέργων εμφανίζεται αυξημένος κατά 30%. Όπως προκύπτει από τα στοιχεία της Ελληνικής Στατιστικής Υπηρεσίας, το σύνολο όσων δεν εργάζονται στην Ελλάδα (μη οικονομικά ενεργός πληθυσμός και άνεργοι) ξεπερνούν κατά πολύ τους απασχολούμενους, ο αριθμός των οποίων μειώθηκε κατά το εξεταζόμενο διάστημα κατά 5,1%. Στην ανεργία ήταν τον περασμένο Φεβρουάριο περίπου μία στις πέντε γυναίκες (19%), ενώ το ποσοστό μεταξύ των ανδρών διαμορφώθηκε στο 13,5%. Δραματικές διαστάσεις λαμβάνει και το ποσοστό ανεργίας μεταξύ των νέων, καθώς στις ηλικίες 15-24 ετών εκτός αγοράς εργασίας βρίσκεται το 40,4%. Στο 19,9% ανήλθε το ποσοστό των ανέργων στην ηλικιακή ομάδα 25-34 ετών. Υπενθυμίζεται ότι τον Ιανουάριο του 2011, το πανελλαδικό ποσοστό ήταν στο 15,1%.

Κάθετη πτώση 12,5% σημείωσαν οι εξαγωγές της Ιαπωνίας σε ετήσια βάση τον Απρίλιο, εξαιτίας των καταστροφικών επιπτώσεων του σεισμού της 11ης Μαρτίου στον παραγωγικό ιστό της χώρας. Η συρρίκνωση των εξαγωγών είχε ως αποτέλεσμα το εμπορικό ισοζύγιο της Ιαπωνίας να εμφανίσει έλλειμμα 463,7 δις. γιεν ή 5,6 δις. δολάρια. Τον ίδιο μήνα οι ιαπωνικές εισαγωγές αυξήθηκαν κατά 8,9%, απεικονίζοντας και τη σημαντική αύξηση των τιμών πρώτων υλών. Η Ιαπωνία υποχρεώθηκε να εισαγάγει μεγάλες ποσότητες καυσίμων μετά το σεισμό της 11ης Μαρτίου και το τσουνάμι, που επέφεραν σημαντικό πλήγμα στα εργοστάσια παραγωγής ενέργειας. Πολλές βιομηχανίες, κυρίως κατασκευής οχημάτων, υποχρεώθηκαν να αναστείλουν την παραγωγή τους. Οι συνέπειες του σεισμού οδήγησαν την ιαπωνική οικονομία, την τρίτη δύναμη της υφηλίου, σε ύφεση το πρώτο τρίμηνο του 2011. Το ιαπωνικό ΑΕΠ συρρικνώθηκε κατά 0,9% την περίοδο Ιανουαρίου - Μαρτίου, ενώ διατυπώθηκαν οι πρώτες προειδοποιήσεις υποβάθμισης της πιστοληπτικής ικανότητας της χώρας από οίκους αξιολόγησης.

Το α' δίμηνο του 2011, σύμφωνα με στοιχεία του Σώματος Επιθεωρητών Εργασίας (Σ.ΕΠ.Ε.), σημειώνεται μείωση 45,08% των συμβάσεων πλήρους απασχόλησης, ενώ μειωμένες κατά 11,65% είναι και οι συμβάσεις μερικής απασχόλησης. Αντίθετα, έχει αυξηθεί κατά 21,82% η εκ περιτροπής απασχόληση. Επίσης, το 2011 προχώρησαν στη σύναψη νέων συμβάσεων οποιασδήποτε μορφής 10,32% λιγότερες επιχειρήσεις σε σχέση με το 2010. Από τα στοιχεία διαφαίνεται ότι το 2011 οι ελαστικές μορφές εργασίας κυριαρχούν έναντι των νέων προσλήψεων πλήρους απασχόλησης, σε αντίθεση με το αντίστοιχο χρονικό διάστημα του 2010, όπου εκπροσωπούσαν το 46,2%. Τέλος, η αλλαγή των συμβάσεων πλήρους απασχόλησης των προηγούμενων ετών που μετατράπηκαν στη διάρκεια του 2011 είναι αυξημένες κατά 199,15% όσον αφορά τη μερική απασχόληση, 1.121,45% για την εκ περιτροπής απασχόληση κατόπιν συμφωνίας με τους εργαζομένους και 2.725% για την εκ περιτροπής απασχόληση με μονομερή απόφαση του εργοδότη, σε σχέση με τις αντίστοιχες συμβάσεις του 2010.

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΡΑ!

Να φύγει η κυβέρνηση της καταστροφής, της ντροπής, των δοσίλογων

Αργά το απόγευμα της Παρασκευής 3/6 το Υπουργείο Οικονομικών και κατόπιν η τρόικα εξέδωσαν ανακοινώσεις, σύμφωνα με τις οποίες συμφωνήθηκαν νέα απίστευτης σκληρότητας μέτρα. Πρόκειται για έκτακτα μέτρα για το 2011 ύψους 6,5 δις ευρώ (θα χρειαστούν κι άλλα), για το περιβόητο Μεσοπρόθεσμο Δημοσιονομικό Πρόγραμμα 2012-2015 ύψους τουλάχιστον 23 δις ευρώ (9 δις νέοι φόροι και 14 δις περικοπή δαπανών) και φυσικά για το ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας τουλάχιστον 50 δις ευρώ!

Σχεδόν την ίδια ώρα ολοκληρώθηκε και η συνάντηση του Παπανδρέου με τον Ζαν Κλοντ Γιούνκερ, όπου σε κοινή συνέντευξη τύπου ανακοίνωσαν ότι «συμφωνήσαν» να δοθεί πρόσθετη οικονομική βοήθεια προς την Ελλάδα. Ο Γιούνκερ εξέφρασε την πεποίθηση ότι το συμβούλιο των υπουργών Οικονομικών της Ευρωζώνης θα δώσει το «πράσινο φως», ώστε να δοθεί η νέα βοήθεια με τη συμμετοχή ιδιωτών. Επίσης, εμφανίστηκε ικανοποιημένος με το αποτέλεσμα της αποστολής της τρόικας στην Αθήνα και απέκλεισε για άλλη μια φορά το ενδεχόμενο της εξόδου της Ελλάδας από την Ευρωζώνη. Είπε ακόμη ότι θα χρειαστούν νέα σκληρά μέτρα και ότι αυτά αποτελούν προϋπόθεση για να δοθεί η 5^η δόση, όπως βέβαια και η νέα βοήθεια.

Όμως το εξωφρενικό, πρωτοφανές, αδιανόητο και ταπεινωτικό για τον ελληνικό λαό είναι, πέραν των άλλων νεοαποικιακών και τρισάθλιων που περιέχονται στη νέα συμφωνία κυβέρνησης-τρόικας, το γεγονός ότι στην προτελευταία παράγραφο του ανακοινωθέντος της τρόικας συμπεριλαμβάνεται δέσμευση παρακολούθησης του προγράμματος. Αυτό το είπε στη συνέντευξη τύπου ο Γιούνκερ και το επανέλαβε ο Παπανδρέου-Τσολάκογλου, κάνοντας λόγο απλά για «τεχνογνωσία», σε μια καινούργια προσπάθεια να εξαπατήσει τον ελληνικό λαό.

Στην ουσία αυτό σημαίνει την εγκατάσταση τοποτηρητών της τρόικας στα υπουργεία και στον φορέα που θα προωθήσει τις ιδιωτικοποιήσεις-ξεπούλημα της περιουσίας του Δημοσίου. Με δυο λόγια, **η τρόικα θα εγκαταστήσει τη δική της υπερκυβέρνηση** στην Αθήνα, με την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να μετατρέπεται σε κυβέρνηση «γκαουλάιτερ» της ΕΕ, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ! Σε τέτοια κατάσταση «αποικιοποίησης», εκποίησης και προτεκτοράτου θέλουν να μετατρέψουν τη χώρα η κατοχική κυβέρνηση και ο δοσίλογος πρωθυπουργός, κατάσταση που δεν έχει το προηγούμενό της τουλάχιστον στη μεταπολεμική ιστορία.

Το νέο Μνημόνιο, πολύ χειρότερο από το παλιό

Η νέα συμφωνία ή «Μνημόνιο 2» που έκλεισε ανάμεσα σε κυβέρνηση και τρόικα είναι πολύ χειρότερο από το πρώτο που εφαρμόζεται πάνω από έναν χρόνο! Σε γενικές γραμμές, έχουν γίνει γνωστά τα νέα σκληρά μέτρα:

1. Έμμεσοι φόροι: Σχεδιάζεται η μετάταξη των προϊόντων που σήμερα φορολογούνται με 13% στο 23%. Αυτό θα οδηγήσει σε κατακόρυφη άνοδο των τιμών στα είδη πλατιάς κατανάλωσης και σε πλήθος υπηρεσιών (τροφήμα, ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, επισκευαστικές και ιδιωτικές εργασίες, εισιτήρια μέσω μαζικής μεταφοράς, ταξί, φυσικό αέριο κ.α.).

2. Άλλες ανατιμήσεις: Αύξηση τελών κυκλοφορίας κατά 20% , αύξηση του φόρου κατανάλωσης στα μη αλκοολούχα ποτά, εξίσωση του φόρου κατανάλωσης του πετρελαίου θέρμανσης με του πετρελαίου κίνησης κλπ.

3. Άμεσοι φόροι: Μείωση του αφορολόγητου ορίου από 12.000 ευρώ στα 8.000, ίσως και 6.000 (πιθανόν στους χαμηλοσυνταξιούχους να παραμείνει στα 12.000). Αυτό σημαίνει μια αύξηση της φορολογίας κατά 400-600 ευρώ το χρόνο.

Όμως η λεηλασία συνεχίζεται και με άλλα μέτρα, όπως: η συρρίκνωση στις κύριες συντάξεις με την επιβολή νέου ΛΑΦΚΑ, που σύμφωνα με τις εξαγγελίες θα ξεκινάει από τα 1.400 ευρώ (στην κύρια σύνταξη), συρρίκνωση των επικουρικών συντάξεων με την επιβολή νέου ΛΑΦΚΑ (θα ξεκινήσει από τις επικουρικές των 300 ευρώ και θα αυξάνει κλιμακωτά), η μείωση των εφάπαξ των δημοσίων υπαλλήλων τουλάχιστον κατά 10% σαν αρχή, η περικοπή μέσα στο 2011 κατά 300 εκατ. ευρώ της δαπάνης για τα επιδόματα ανεργίας του ΟΑΕΔ κλπ. Επιπλέον προβλέπονται νέες μειώσεις στις ιατροφαρμακευτικές παροχές και νέες αυξήσεις στις εισφορές για ορισμένες κατηγορίες ασφαλισμένων (ΟΓΑ, ΟΑΕΕ, ΕΤΑΑ).

Συμπερασματικά, η συνολική απώλεια του εργατικού-λαϊκού εισοδήματος μπορεί να ξεπεράσει τα 3.000 ευρώ το χρόνο.

4. Νέο κτύπημα στα δικαιώματα των εργαζομένων με τρία σκληρότατα μέτρα:

Α) Οι νέοι εργαζόμενοι από 18 έως 25 ετών θα αμείβονται με μόλις 80% του κατώτερου μισθού, δηλαδή της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΕΓΣΣΕ). Η νέα γενιά δηλαδή θα λειτουργήσει ως μοχλός πίεσης προς τους υπόλοιπους εργαζόμενους, μεγαλύτερους σε ηλικία που αμείβονται με τις κλαδικές συμβάσεις ή με βάση την ΕΓΣΣΕ. Γίνεται δηλαδή το όπλο για την υπονόμευση και κατάργηση και των κλαδικών και της ΕΓΣΣΕ.

Β) Επιβάλλεται 10ωρη εργασία με επιπλέον δύο ώρες δουλειάς, χωρίς την προσαύξηση της υπερωρίας, στα πλαίσια της «διευθέτησης» του χρόνου εργασίας. Η υπερεργασία των δύο ωρών δε θα πληρώνεται με την σχετική προσαύξηση, αλλά θα «επιστρέφεται» (θεωρητικά) ως ρεπό ή άδεια την περίοδο που η επιχείρηση θα έχει μειωμένη δραστηριότητα. Η περίοδος που ο εργοδότης θα μπορεί να επιβάλει την απλήρωτη υπερεργασία αυξάνεται στους 6 από 4 μήνες - και το κυριότερο, μπορεί να την επιβάλει μονομερώς.

Γ) Επεκτείνονται οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου και μπορούν να ανανεώνονται 3 φορές αντί των 2 που ισχύει σήμερα (χωρίς τους περιοριστικούς όρους που προβλέπει το ΠΔ 81) αλλά και για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα (3 χρόνια αντί των 2).

Τέλος και ίσως το χειρότερο απ' όλα, είναι η δυνατότητα δημιουργίας σωματείων-σφραγίδα. Με νέα ρύθμιση, η κυβέρνηση δίνει τη δυνατότητα, (ουσιαστικά στον εργοδότη) να συστήνεται μια «ένωση προσώπων» πχ. με 3(!) εργαζόμενους σ' ένα σύνολο 20 εργατών (15% επί του συνόλου), να υπογράφει μαζί τους τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας και να αγνοείται η ΕΓΣΣΕ ή η κλαδική σύμβαση, η οποία θα επιβάλλεται και στους υπόλοιπους 17. Αντίστοιχα για επιχειρήσεις άνω των 20 ατόμων θα μπορεί να επιβάλλεται με το 25%.

Αυτά είναι όσα έχουν γίνει γνωστά μέχρι τώρα. Αν αυτά τα μέτρα περάσουν, το ήδη χτυπημένο βιοτικό επίπεδο της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας θα πέσει κατακόρυφα. Επειδή γνωρίζουν ότι θα υπάρξουν τεράστιες αντιστάσεις απέναντι στο νέο Μνημόνιο, η ΕΕ και οι κυρίαρχες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις θέλουν να επιβάλλουν τη «συναίνεση» όσων των δυνάμεων περισσότερων πολιτικών δυνάμεων και κυρίως των αστικών και βέβαια περισσότερο τη «συναίνεση»/συνεργασία ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Στη ουσία **θέλουν να επιβάλλουν στον ελληνικό λαό μια Δικτατορία με κοινοβουλευτικό μανδύα**. Αυτός ο κίνδυνος δεν εξέλειπε επειδή απέτυχαν την πρώτη φορά. Οι πιέσεις θα συνεχιστούν και θα ενταθούν, γιατί γνωρίζουν πολύ καλά ότι η κατάσταση στην Ελλάδα είναι εκρηκτική, ότι ο ελληνικός καπιταλισμός έχει χρεοκοπήσει και θα ζητούν όλο και σκληρότερα μέτρα.

επίκαιρα...

ΣΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ ΤΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ ΤΟΥ ΕΣΥ

Σουίτες και μονόκλινα του ΕΣΥ παραχωρούνται στις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες, με στόχο την αύξηση των κρατικών εσόδων! Στην πρώτη δοκιμαστική περίοδο της συμφωνίας με το υπουργείο Υγείας οι ασφαλιστικές εταιρείες θα πάρουν κλίνες σε νοσοκομεία που δεν έχουν υψηλά ποσοστά πληρότητας. Αργότερα θα μπουν στο παιχνίδι οι μεγάλες μονάδες του ΕΣΥ, όπως ο «Ευαγγελισμός». Ελέω μνημονίου μέσα στο καλοκαίρι αναμένεται να παραχωρηθούν -σε πρώτη φάση- 1.000 κλίνες του ΕΣΥ (2,8% των κρεβατιών του ΕΣΥ), αλλά το ποσοστό αυτό θα φθάσει ακόμη και το 20%, δηλαδή 7.000 κρεβάτια από το σύνολο των 35.000 που υπάρχουν στο δημόσιο σύστημα. Οι ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες θα μπορούν να νοσηλεύουν εκεί τους πελάτες τους, καταβάλλοντας στα νοσοκομεία νοσήλιο που θα είναι χαμηλότερο από αυτό που σήμερα δίνουν στα ιδιωτικά νοσοκομεία αλλά και πολύ υψηλότερο από αυτό που ισχύει στο δημόσιο τομέα.

ΣΕ ΑΠΟΓΝΩΣΗ ΟΙ ΕΛΑΙΟΠΑΡΑΓΩΓΟΙ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Σε απόγνωση βρίσκονται οι ελαιοπαραγωγοί της Κρήτης καθώς η κυβέρνηση μείωσε κατά 50% τη δαπάνη για τη δακοκτονία, το πρόγραμμα της οποίας βρίσκεται κυριολεκτικά στον αέρα. Έτσι, η δακοκτονία δεν έχει ακόμη ξεκινήσει, η ελαιοπαραγωγή απειλείται με αφανισμό και ο αγροτικός κόσμος βρίσκεται σε αναστάτωση. Συνυπολογίζοντας και την αντίστοιχη περσινή μείωση κατά 20%, συμπεραίνουμε πως η συνολική περικοπή ανέρχεται πλέον στο 70% της αρχικής. Συγκεκριμένα οι 92 γεωπόνοι και 1610 παγιδωθέντες το 2009 μειώνονται σε 38 και 354 αντίστοιχα! Πρόκειται για ουσιαστική ακύρωση του προγράμματος, γιατί οι ελάχιστοι πλέον εργατοτεχνικοί δεν είναι δυνατόν πλέον να παρακολουθήσουν, πόσο μάλλον να ελέγξουν την αρτιότητα της διαδικασίας.

ΙΣΟΠΕΔΩΣΑΝ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ

Σε επιχείρηση «σκούπα» σε καταυλισμό μεταναστών στον κάμπο του Λαδοχωρίου, στην Ηγουμενίτσα, προχώρησε η αστυνομία. Ισχυρή αστυνομική δύναμη με συνεργεία του Δήμου και μπουλντόζες, ισοπέδωσαν περισσότερα από τριάντα παραπήγματα και σκηνές και συνέλαβαν τους μετανάστες που βρίσκονταν στο χώρο χωρίς χαρτιά. Σύμφωνα με πληροφορίες, σχεδιάζεται και δεύτερη επιχείρηση στο δάσος, όπου υπάρχει ο δεύτερος καταυλισμός μεταναστών, απέναντι από την είσοδο του λιμανιού της Ηγουμενίτσας. Οι εργαζόμενοι, η νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα της Ηγουμενίτσας πρέπει να οργανωθούν για να ματαιώσουν τα απάνθρωπα σχέδια των δυνάμεων καταστολής, για να σώσουν τα αδέρφια τους, τους μετανάστες.

ΑΥΞΑΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ

Αυξάνονται ραγδαία οι αυτοκτονίες και οι κλήσεις στις γραμμές υποστήριξης για την αυτοκτονία. Κύριος λόγος εμφανίζεται η οικονομική κρίση και οι συνέπειές της. Είκοσι αυτοκτονίες έχουν σημειωθεί τους τελευταίους 15 μήνες μόνο στην Κρήτη. Οι αυτόχειρες είναι συνήθως άντρες 35-50 χρονών, πνιγμένοι στα χρέη και στα δίχτυα τοκογλύφων. Πολλοί που δεν μπορούν να πάρουν δάνεια από τράπεζες στρέφονται σε τοκογλύφους, οι οποίοι ζητούν τριπλάσιους τόκους και αποπληρωμή σε μικρό χρονικό διάστημα, ασκώντας ασφυκτικές πιέσεις στους δανειζόμενους. Η γραμμή παρέμβασης για τις αυτοκτονίες της ΜΚΟ Κλίμακα έχει δεχτεί 2.500 κλήσεις το πρώτο μισό του 2011 -όσες δηλαδή είχε δεχτεί ολόκληρο το 2010. Η αυτοκτονία είναι η 10η αιτία θανάτου παγκοσμίως. Περίπου 1 εκ. αυτοκτονούν κάθε χρόνο παγκοσμίως ενώ περίπου 15 εκ. πραγματοποιούν απόπειρα.

Κατάληψη Δημαρχείου Ιεράπετρας ενάντια στο κλείσιμο του νοσοκομείου

Σε κατάληψη βρίσκεται από τις 26 Μαΐου το δημαρχείο της Ιεράπετρας του νομού Λασιθίου στην Κρήτη, σε συνέχεια ενός μαζικό-τατου συλλαλητηρίου που οργανώθηκε από μια επιτροπή κοινωνικών φορέων, παρά τις συστηματικές προσπάθειες αναστολής του από τη δημοτική αρχή και τη διοίκηση του νοσοκομείου.

Από το φθινόπωρο της χρονιάς που πέρασε, το νοσοκομείο της πόλης (26.000 πληθυσμός μαζί με τις γειτονικές κοινότητες) υφίσταται διαρκή υποβάθμιση και υποχρηματοδότηση, στα πλαίσια της γενικότερης πολιτικής των περικοπών στις παροχές υγείας και της προσπάθειας συγχώνευσης κλινικών και νοσοκομείων. Ένα πρώτο μεγάλο συλλαλητήριο ενάντια σε αυτή την κατάσταση πραγματοποιήθηκε στις 25 Ιανουαρίου. Εξελίχθηκε σε μαζική αυτοκινητοπομπή και διαμαρτυρία στα γραφεία της περιφέρειας στο Ηράκλειο και έληξε με την «παραχώρηση» ενός εκατομμυρίου ευρώ, μιας ολιγόμηνης δηλαδή ανάσας ζωής για το νοσοκομείο. Ωστόσο τα προβλήματα γρήγορα ξαναγύρισαν οξύτερα, με ολόκληρες κλινικές (παθολογική, χειρουργική) να κλείνουν, άλλες να υπολειμματοποιούνται και τους γιατρούς να ομολογούν ότι το νοσοκομείο γίνεται επικίνδυνο λόγω των σημαντικότερων ελλείψεων. Βασικό μέλημα τόσο της δημοτικής αρχής

(δήμαρχος ΠΑΣΟΚ) όσο και της διοίκησης του νοσοκομείου (διοικητής ο πρώην δήμαρχος, ΠΑΣΟΚ κι αυτός) ήταν και είναι η εφαρμογή των κυβερνητικών εντολών για ενιαία διοίκηση και μετατροπή του νοσοκομείου σε κέντρο υγείας, παρόλο που το επόμενο κοινότερο νοσοκομείο, του Αγίου Νικολάου, απέχει 40 - 50 λεπτά σε ένα πολύ κακό οδικό δίκτυο. Στην προσπάθειά τους να παραπλανήσουν και να εκτρέψουν τον κόσμο από τον αγώνα για την προστασία του νοσοκομείου του και του δικαιώματός του σε άμεση, δημόσια και δωρεάν περίθαλψη, πρόβαλαν και προωθούν το αίτημα της δημιουργίας ενός μεγάλου σύγχρονου νοσοκομείου σε μια περιοχή κοντά στην Ιεράπετρα, που υποτίθεται ότι εξυπηρετεί και τις άλλες δύο μεγάλες πόλεις του νομού (Σητεία και Άγιο Νικόλαο). Το εξωπραγματικό, ωστόσο, του αιτήματος, ιδίως στα πλαίσια της σημερινής κρίσης, δεν έπεισε τον κόσμο, που συσπειρώθηκε γύρω από το κεντρικό αίτημα της διατήρησης και αναβάθμισης του υπάρχοντος νοσοκομείου.

Το συλλαλητήριο και η κατάληψη του δημαρχείου στηρίχθηκε από την πρώτη στιγμή από πλήθος τοπικών συλλόγων και σωματείων, καθώς και από πλήθος κόσμου που συμμετέχει ενεργά τόσο στα χάνε-νινγκ και τις δραστηριότητες που διοργανώνει η επι-

τροπή κοινωνικών φορέων, όσο και στην περιφρούρηση του δημαρχείου. Η λάσπη, τα ψέματα και ο εκφοβισμός που έχουν εξαπολύσει οι παρατρεχάμενοι του δημάρχου και του διοικητή του νοσοκομείου δεν έχουν μειώσει την αποφασιστικότητα και τη συμμετοχή του κόσμου, που δείχνει διατεθειμένος να συνεχίσει. Η επιτροπή αντιμετώπισε λεπτά ζητήματα που θα μπορούσαν να προκαλέσουν αντιπαραθέσεις με τον κόσμο, όπως η μισθοδοσία των υπαλλήλων του δήμου, επιτρέποντας την είσοδο των αρμόδιων υπαλλήλων για τη διεκπεραίωση αυτών των επειγόντων ζητημάτων –πράγμα που αρνήθηκε να επιτρέψει ο δήμαρχος, επιδιώκοντας να στρέψει τον κόσμο ενάντια στην κατάληψη.

Αδύνατο σημείο αυτού του πολύ σημαντικού αγώνα – είναι η πρώτη κατάληψη που έχει ποτέ υπάρξει στην πόλη - είναι η προσκόλληση μεγάλου μέρους της επιτροπής αγώνα στην πίεση προς τα κυβερνητικά στελέχη, τους βουλευτές και τους αρμόδιους. Η εξέλιξη της μάχης θα κριθεί από την αποφασιστικότητα του κόσμου, που σε μεγάλο βαθμό εξαρτάται από την αποφασιστικότητα και την οργάνωση της επιτροπής αγώνα, αλλά και, κυρίως, από τη στροφή της δράσης της προς τον απλό κόσμο, την ενημέρωση και την οργάνωσή του.

Βαμμένα με αίμα μεταναστών τα χέρια της κυβέρνησης & των φασιστικών συμμοριών

Με αφορμή τη δολοφονία του Μ. Καντάρη, η φασιστική συμμορία της χρυσής αυγής, με την κάλυψη της αστυνομίας, ξυλοκοπούσε και μαχαίρωνε όποιον μετανάστη συναντούσαν γύρω από την περιοχή του Αγ. Παντελεήμονα μέχρι την Ομόνοια. Για περίπου 5 ημέρες η φασιστική αυτή συμμορία, εκμεταλλευόμενη τη δολοφονία, έστειλε δεκάδες τραυματίες μετανάστες σε νοσοκομεία, δολοφόνησε ένα μετανάστη από το Μπαγκλαντές, τον Αλίμ Αμπντούλ Μάναν, εισέβαλε σε σπίτι μεταναστών στο Ρέντη και επιτέθηκε σε πολλά μαγαζιά μεταναστών. Δεν πρόκειται για ένα φασιστικό κίνημα, αλλά για μια συμμορία δολοφόνων, που κατά καιρούς ενισχύεται από διάφορους «αγανακτισμένους» νοικοκυραίους που ξεσπούν θρασυδειλα πάνω σε μετανάστες.

Το ίδιο διάστημα τα ΜΜΕ έχουν τονους ρατσιστικό δηλητήριο και προσπαθούσαν να συνδέσουν την εγκληματικότητα με τους μετανάστες, ενώ η κυβέρνηση ανακοίνωσε περισσότερες σκούπες, περιπολίες και ανάπλαση του κέντρου. Στην πραγματικότητα είναι μια συνειδητή πολιτική του συστήματος η δημιουργία και ο έλεγχος των γκέτο και ο έλεγχος των διαφόρων συμμοριών που δημιουργούνται εκεί. Είναι το ίδιο που ευθύνεται για την εγκληματικότητα, την άθλια κατάσταση των ανθρώπων, που τους βουλιάζει στη φτώχεια, την ανεργία, τα ναρκωτικά κλπ. Είναι υπεύθυνη η κυβέρνηση, όπως και η ΕΕ, που θέλουν τους μετανάστες ομήρους και παράνομους και έχουν μετατρέψει πολύ συνειδητά τη χώρα σε μια μεγάλη χαβούζα όπου στοιβάζονται άνθρωποι.

Οι μετανάστες έρχονται στην Ελλάδα επειδή δεν μπορούν να μείνουν στη χώρα τους εξαιτίας των πολέμων, της φτώχειας και των δικτατοριών. Έτσι, το σύστημα τους χρησιμοποιεί και τους εκμεταλλεύεται και στη συνέχεια τους καθιστά και αποδιοπομπαίους τράγους για όλα τα δεινά, για να μπορέσει να διαιρέσει τους εργαζόμενους σε ντόπιους και μετανάστες. Δεν έχουν άλλη λύση πέρα από την καταστολή, τη διαίρεση και το ρατσισμό για να αντιμετωπίσουν τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Δεν υπάρχει μεγαλύτερος φασισμός από αυτό το σύστημα, που διαλύει τις εργασιακές σχέσεις, απολύει, ιδιωτικοποιεί τα πάντα, καταργεί την κοινωνική ασφάλιση, την υγεία και την παιδεία. Οι φασιστικές συμμορίες αποτελούν ένα όπλο στα χέρια του συστήματος για να χτυπάει εκεί που δεν μπορεί τόσο φανερά να χτυπήσει ο κατασταλτικός του μηχανισμός.

Δεν είναι σωστό να ταυτίζουμε το φασισμό μόνο με τις φασιστικές συμμορίες τύπου χρυσής αυγής και με το μίσος κατά των μεταναστών. Ο φασισμός αποτελεί συνολικά ένα όπλο που χρησιμοποιείται από την αστική τάξη σε περιόδους κρίσης για να τσακίσει το εργατικό κίνημα. Σε μια τέτοια περίοδο βρισκόμαστε, αλλά είναι λάθος να υποτιμούμε συνολικά την αστική τάξη και το καπιταλιστικό σύστημα γενικά και να ανάγουμε τους φασίστες και το φασισμό σε ύψιστο εχθρό, που είναι ξεχωριστός από το ίδιο το σύστημα και ανεξάρτητα από όλα να ενωθούμε ενάντια σε αυτόν (π.χ. γενικά μέτωπο προοδευτικών/δημοκρατών κλπ).

Πρέπει να καταδικάσουμε αλλά και να αντιπαλέψουμε τις μεθόδους και τις πρακτικές των φασιστικών μηχανισμών και να πούμε ανοιχτά ποιος τους οπλίζει και τους κατευθύνει. Ταυτόχρονα, πρέπει να παλέψουμε για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των μεταναστών και να τους βοηθήσουμε να οργανωθούν οι ίδιοι.

- **Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών - Ίσα δικαιώματα**

- **Όχι στο φράχτη στον Έβρο, στις «σκούπες» και τις περιπολίες**

- **Απαγόρευση όλων των φασιστικών συμμοριών**

M.N.

ΔΩΔΩΝΗ: Λαιμητόμος η ιδιωτικοποίηση για αγρότες, εργαζόμενους, καταναλωτές

Στο πλαίσιο του προγράμματος ιδιωτικοποιήσεων της χούντας ΠΑΣΟΚ-Τρόικας ύψους 50 δις, στο πρόσφατο Διοικητικό Συμβούλιο στις 31 Απριλίου ανακοινώθηκε και δρομολογήθηκε η ιδιωτικοποίηση της ΔΩΔΩΝΗΣ, θυγατρικής της Αγροτικής Τράπεζας (ΑΤΕ). Το ξεπούλημα της ΑΤΕ και των προσκείμενων σε αυτή αγροτικών κυρίως επιχειρήσεων (ΔΩΔΩΝΗ, ΕΛΒΟ) ακολουθεί το μοντέλο προηγούμενων ιδιωτικοποιήσεων: πώληση των κερδοφόρων κομματιών στα διεθνή και ντόπια αρπακτικά, και φόρτωμα των χρεών στο κράτος, δηλαδή στο δημόσιο χρέος.

Η ΔΩΔΩΝΗ ξεκίνησε την δεκαετία του '70 ως συνεταιριστική επιχείρηση. Με ένα μικρό δάνειο από την ΑΤΕ, έπειτα από συνεχείς μεθοδεύσεις της κυβέρνησης Καραμανλή με την εξαγορά των Διοικητικών Συμβουλίων διάφορων συνεταιρισμών, κατέληξε το 67% να το κατέχει η ΑΤΕ. Η ΔΩΔΩΝΗ, η μεγαλύτερη γαλακτοκομική επιχείρηση με υψηλό όγκο εξαγωγών, αποτελεί ένα πρώτης τάξεως φιλέτο, που έχει τραβήξει ήδη το ενδιαφέρον πολλών πολυεθνικών (Danone, Friesland). Σήμερα απασχολεί περίπου 400 εργαζόμενους, μόνιμους και εποχιακούς, ενώ συντηρεί οικονομικά με τις ικανοποιητικές τιμές αγοράς γάλακτος πάνω από 7000 κτηνοτρόφους.

Η ιδιωτικοποίηση της ΔΩΔΩΝΗΣ θα σημάνει εργασιακό μεσαίωνα για τους ίδιους τους εργαζόμενους, χειρότερη ποιότητα και υψηλότερες τιμές των προϊόντων, οικονομική εξαθλίωση του αγροτικού πληθυσμού, καθώς θα μειωθούν οι τιμές αγοράς γάλακτος από τους κτηνοτρόφους. Αν συνυπολογιστεί η ιδιωτικοποίηση της ΑΤΕ, στην οποία είναι υποθηκευμένο μεγάλο ποσοστό της αγροτικής ιδιοκτησίας, το αποτέλεσμα θα είναι οικονομικός όλεθρος.

Έχοντας κατανοήσει το θλιβερό μέλλον που θα φέρει η ιδιωτικοποίηση της ΔΩΔΩΝΗΣ, κτηνοτρόφοι και εργαζόμενοι έχουν αρχίσει δυναμικές κινητοποιήσεις. Εκτός από πορείες διαμαρτυρίας στις ηπειρωτικές πόλεις, συμμετοχή στις πανεργατικές απεργίες και αποκλεισμούς καταστημάτων της ΑΤΕ, εργαζόμενοι και κτηνοτρόφοι προχώρησαν στην κατάληψη της ΔΩΔΩΝΗΣ, έδωξαν το Διοικητικό Συμβούλιο, και άρχισαν να λειτουργούν το εργοστάσιο υπό την δική τους διεύθυνση. Ο αγώνας τους οργανώθηκε με τοπικές συνελεύσεις των κτηνοτρόφων σε κάθε χωριό και με τον συντονισμό τους με τους εργαζόμενους του εργοστασίου. Τα κύρια αιτήματα που θέτουν είναι να μην ιδιωτικοποιηθεί η ΔΩΔΩΝΗ και να μην αυξηθούν οι τιμές του γάλακτος. Οι κινητοποιήσεις τους βρέθηκαν αντιμετώπιες με τις δυνάμεις καταστολής, καθώς τα ΜΑΤ εισέβαλλαν στο κατειλημμένο εργοστάσιο και προσήγαγαν αρκετούς εργαζόμενους. Όλοι τους αφέθηκαν ελεύθεροι, έπειτα από την διοργάνωση πορείας στο Α.Τ. Ιωαννίνων.

Αυτός ο εξαιρετικά σημαντικός και αξιόλογος αγώνας, μπαίνει πλέον σε μια νέα φάση. Μαζί με τις ορμητικές καταλήψεις των πλατειών όλων των μεγάλων πόλεων της χώρας, τις λαοπληθείς συγκεντρώσεις ενάντια στο Μνημόνιο, το χρέος και το σάπιο πολιτικό σύστημα, δίπλα στην αναδυόμενη αυτή εξέγερση, ο αγώνας στην ΔΩΔΩΝΗ μπορεί να μετατραπεί από έναν ακόμη αγώνα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση μιας εταιρείας, στον πρώτο πανελλαδικά αγώνα που θα έχει σημαία του την εθνικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο χωρίς καμία αποζημίωση του ιδιοκτήτη.

ΖΑΠΠΕΙΟ II: Προτάσεις Σαμαρά για επιχειρηματίες & αγορές

Στις 12 Μάη ο πρόεδρος της ΝΔ Αντώνης Σαμαράς παρουσίασε την «Πρόταση εξόδου από την κρίση – Ζάππειο II». Βασική ιδέα των «προτάσεων» αυτών είναι η «επανεκκίνηση της οικονομίας», που υποτίθεται ότι θα γίνει με τα εξής 7 βήματα:

1. τη μείωση των φορολογικών συντελεστών.
2. την τακτοποίηση όλων των φορολογικών εκκρεμοτήτων του παρελθόντος.
3. τη γενικότερη μεταρρύθμιση του φορολογικού συστήματος.
4. τη νομιμοποίηση των αυθαιρέτων κτισμάτων.
5. την τακτοποίηση των οικονομικών εκκρεμοτήτων του κράτους προς τους ιδιώτες.
6. τη δέσμευση των τραπεζών να προσφέρουν στο εξής στην πραγματική οικονομία το 20-30% των εγγυήσεων που παίρνουν.
7. την υιοθέτηση μέτρων τόνωσης της οικονομίας, μηδενικού ή ελάχιστου δημοσιονομικού κόστους.

Επίσης, ως συμπλήρωμα των παραπάνω μέτρων για την επανεκκίνηση της οικονομίας, προτείνονται: α) «πρόσθετες περικοπές δημόσιας σπατάλης», β) «πρόσθετα θεσμικά μέτρα», γ) «η αλλαγή του Αναπτυξιακού Μοντέλου της χώρας», δ) «η αξιοποίηση της ακίνητης περιουσίας του Δημοσίου για την απευθείας μείωση του χρέους», δηλαδή τα 50 δις, ε) «οι αποκρατικοποιήσεις».

Αποκαλυπτικές είναι επίσης οι υπόλοιπες προτάσεις Σαμαρά:

- «Μείωση των συντελεστών φορολόγησης των κερδών των εταιρειών και των με-

ρισμάτων από το σημερινό 25% στο 15%. Μείωση άμεσα του ανώτατου φορολογικού συντελεστή εισοδήματος φυσικών προσώπων από το 45% στο 40% και σε τρία χρόνια να μην ξεπερνά το 30%. Μείωση των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών κατά 25%».

- «Κατάργηση για ένα χρόνο γενικά του “πόθεν έσχες”, ώστε να επιστρέψουν κεφάλαια στο ελληνικό χρηματοοικονομικό σύστημα ή για να δηλωθούν πάσης φύσεως περιουσιακά στοιχεία, ρευστά και ακίνητα, Ελλήνων πολιτών στο εξωτερικό». Δηλαδή κλείνει το μάτι σε κάθε είδους «μαύρο χρήμα» για τη νομιμοποίησή του.

- «Μεγάλα επενδυτικά προγράμματα (!) για μόνιμη παραθεριστική κατοικία, εκεί όπου το Δημόσιο μπορεί να βρει τέτοιες περιοχές, να τις καθαρίσει από τίτλους κι ύστερα να τις δημοπρατήσει, για εγκαταστάσεις παραθεριστικής ή μόνιμης κατοικίας».

- «Η επέκταση του μοντέλου παραχώρησης του ΟΛΠ σε περιφερειακά λιμάνια και αεροδρόμια όλης της χώρας».

- «Κοστολόγηση των νοσοκομείων... ηλεκτρονική συνταγογράφηση... πάγωμα των προσλήψεων στο Δημόσιο για τρία χρόνια... περικοπή των επιδομάτων στα «ρετιρέ», ιδιαίτερα των ΔΕΚΟ» κ.α.

Τέλος, ο πρόεδρος της ΝΔ προτείνει επαναδιαπραγμάτευση του Μνημονίου, μιας και «παραδέχεται» ότι «για να τα πετύχουμε όλα αυτά, πρέπει να αλλάξουμε τους όρους του Μνημονίου!».

Οι προτάσεις αυτές είναι σκληρά νεοφιλελεύθερα, αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα, γαρνιρισμένα με χιλιοειπωμένους λα-

ϊκισμούς, ψεύδη και διαστρεβλώσεις, μαζί με γλοιώδεις ύμνους για την επιχειρηματικότητα και τις αγορές. Μα πάνω απ' όλα είναι προτάσεις που βασίζονται στην πιο ηλίθια εκδοχή της ανόητης και καταστροφικής νεοφιλελεύθερης πολιτικής, δηλαδή ότι οι μειώσεις φόρων στο κεφάλαιο και στην περιουσία θα αυξήσουν τα κέρδη και τον πλούτο των επιχειρηματιών και έτσι θα γίνουν επενδύσεις. Μάλλον χρειάζεται να υπενθυμίσουμε ότι επενδύσεις γίνονται μόνο αν μακροπρόθεσμα οι επιχειρηματίες βλέπουν αυξημένο ποσοστό κέρδους, δηλαδή μόνο όταν είναι σίγουροι ότι θα βγουν νικητές στον καπιταλιστικό ανταγωνισμό (επειδή θα πετύχουν αυξημένη παραγωγικότητα, δηλαδή πιο σύγχρονα μηχανήματα). Επίσης, θέλουν να είναι σίγουροι όχι μόνο ότι θα υπερεκμεταλλεύονται τους εργαζόμενους τους αλλά και ότι θα πραγματοποιούν αυτή την υπερεκμετάλλευση, δηλαδή ότι θα πουλούν όλα τα εμπορεύματα που παράγουν, έχοντας μακροπρόθεσμα εξασφαλισμένες πωλήσεις.

Αποκαλυπτικά της λογικής και της φιλοσοφίας της «πρότασης» αυτής είναι τα παρακάτω αποσπάσματα της ομιλίας Σαμαρά: «Μιλάω για αποφάσεις που προκαλούν την Επανεκκίνηση της Οικονομίας, την Επανεκκίνηση της αγοράς,Τι σημαίνει “Επανεκκίνηση”; Ένα δημιουργικό σοκ!», «Όλα αυτά βάζουν μπροστά και μια άλλη δική μας μεγάλη δέσμευση: την απενοχοποίηση της Επιχειρηματικότητας, που βρίσκεται υπό διωγμό», «να αλλάξουμε όλο αυτό το καθεστώς αφύσικων προνομίων στις ΔΕΚΟ, όπου υπάρχουν συ-

ντεχνίες που συμπεριφέρονται ως “τσιφλικάδες” της Δημόσιας Περιουσίας».

Για το μόνο που θα μπορούσαμε να συμφωνήσουμε με το Ζάππειο II είναι ότι για την επανεκκίνηση της οικονομίας και της κοινωνίας χρειάζεται όντως ένα δημιουργικό σοκ. Αυτό το σοκ όμως δεν μπορεί να προέλθει από τη λογική του κέρδους μιας χιλιάδας επιχειρηματιών ή των δανειστών. Γιατί ακριβώς τέτοιου είδους μέτρα, στήριξης των κερδών, των αγορών κλπ., εφαρμόζονται εδώ και δεκαετίες, τόσο στη χώρα μας όσο και παγκόσμια και είναι ακριβώς αυτές οι «συνταγές», οι νεοφιλελεύθερες, που όζυναν την κρίση της πραγματικής οικονομίας και κατά συνέπεια οδήγησαν στα ελλείμματα και στα χρέη. Για την ουσιαστική χρεοκοπία της ελληνικής οικονομίας, που οδήγησε στην κατοχή της χώρας από ΔΝΤ-ΕΕ, για τα καταστροφικά για τα λαϊκά στρώματα μέτρα που εφαρμόζονται, αλλά και για αυτά που προετοιμάζονται, αποκλειστικά υπεύθυνοι είναι, πέρα από το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, όσοι και όσες επέβαλαν ή έστω υπεράσπιζαν αυτές ακριβώς τις νεοφιλελεύθερες λογικές.

Το μοναδικό δημιουργικό σοκ που μπορεί να φέρει την επανεκκίνηση της οικονομίας και της κοινωνίας θα προέλθει από τη λογική της ικανοποίησης των ανθρωπινων αναγκών της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας, των εργαζόμενων, των άνεργων, των νέων, των συνταξιούχων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων: αυτών που είναι και οι μοναδικοί παραγωγοί κάθε πλούτου, συσσωρευμένου ή μελλοντικού.

Όργιο καταστολής στην απεργία της 11ης Μάη

Περίπου 40.000 διαδηλωτές συμμετείχαν στην απεργιακή διαδήλωση της 11ης Μάη, από τους οποίους 10.000 στη συγκέντρωση του ΠΑΜΕ ενώ η μεγάλη πλειοψηφία στο χώρο του Μουσείου. Για ακόμα μια φορά, η απεργιακή συγκέντρωση της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ στο Πεδίο Άρεως ήταν εξαιρετικά μικρή (η ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ ήταν το μόνο μαζικό μπλοκ). Η διαδήλωση είχε αρκετό παλμό καθ' όλη τη διάρκεια της και ξεχώριζαν τα αντιμνημονιακά συνθήματα. Το «μπλοκ του Μουσείου» ήταν αναμφισβήτητο το πιο μεγάλο και το πιο μαχητικό, γι' αυτό εξαρχής φρόντισαν και πάλι να το περιβάλουν πλήθος διμοιριών ΜΑΤ, που ήταν εξαιρετικά προκλητικές.

Το όργιο της δολοφονικής κρατικής καταστολής ξεκίνησε μετά από ρίψεις μερικών πλαστικών μπουκαλιών και μικρού αριθμού πετρών στο Σύνταγμα προς τη διμοιρία ΜΑΤ που βρισκόταν στη γωνία Πανεπιστημίου και Β. Σοφίας. Όταν η πορεία συντεταγμένα άρχισε να κατεβαίνει την Πανεπιστημίου, έγινε -προφανώς με άνωθεν κυβερνητική εντολή- γενική έφοδος σε όλα τα μπλοκ των διαδηλωτών από οδ. Αμερικής έως

και Προύλαια, με βροχή χημικών, κρότου λάμψης και καπνογόνων, εφόδους των ορδών των ΜΑΤ που χτύπαγαν ανελέητα όποιον έβρισκαν στο δίαβα τους, κατά προτίμηση γυναίκες και νεαρά παιδιά, με ανάποδα γκλομπ ακόμα και πυροσβεστήρες, στέλνοντας στα νοσοκομεία με ανοιγμένα κεφάλια και με χημική πνευμονία πάνω από 100 διαδηλωτές, με πιο σοβαρή την περίπτωση του 31χρονου Γ. Καυκά που χειρουργήθηκε και ευτυχώς διέφυγε τον κίνδυνο (πήρε εξιτήριο από το Γενικό Κρατικό Νίκαιας μετά από 19 μέρες νοσηλείας).

Για το μέγεθος της αστυνομικής βίας που ασκήθηκε στους απεργούς διαδηλωτές χαρακτηριστική ήταν η ανακοίνωση που εξέδωσε η Τοπική Επιτροπή ΕΙ-ΝΑΠ Γενικού Νοσοκομείου Νίκαιας: «Σήμερα γίναμε μάρτυρες της ατέλειωτης και ασύλληπτης βαρβαρότητας που χρησιμοποιεί η κυβέρνηση των μνημονίων, προκειμένου να καταστείλει κάθε υγιή αντίδραση πολιτική που αντιστέκεται στα σχέδια που απεργάζεται το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο και εφαρμόζουν πιστά οι υπηρέτες τους στη χώρα. Δεκάδες τραυματισμένοι - χτυπημένοι από τα ΜΑΤ διαδηλωτές διακομίστηκαν με το ΕΚΑΒ ή ήρθαν μόνοι τους στο

νοσοκομείο μας. Οι περισσότεροι με θλαστικά τραύματα στο κεφάλι. Ανάμεσά τους 30χρονος διαδηλωτής που διακομίστηκε σε βαριά, προθανάτιο κατάσταση, με ανισοκορία και τεράστιο επισκληρίδιο αιμάτωμα. Αυτή τη στιγμή χειρουργείται από συναδέλφους μας, που αγωνίζονται να σώσουν τη ζωή του. Καταγγέλλουμε την αστυνομική αυθαιρεσία και βαρβαρότητα. Καταγγέλλουμε όλα τα μέλη της Ελληνικής Κυβέρνησης και τον πρωθυπουργό της χώρας για τη δολοφονική απόπειρα ενάντια στο συγκεκριμένο συμπολίτη μας, που είναι σε βαριά κατάσταση και κινδυνεύει η ζωή του, αλλά και ενάντια σε όλους τους άλλους διαδηλωτές. Η βία και η καταστολή ενάντια στο λαό που αντιστέκεται έχουν κοντά ποδάρια.»

Έναν χρόνο αφού η χούντα Κυβέρνησης-Τρόικας μας έβαλε στο ζουρλομανδύα του «Μνημονίου», η οικονομική και κοινωνική κατάσταση των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας έχει χειροτερεύσει αφάνταστα. Πολύ χειρότερα έρχονται το επόμενο διάστημα. Η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας χειροτερεύει διαρκώς, παρά τα απανωτά βάρβαρα μέτρα. Η αποτυχία του «Μνημονίου» είναι πλέον ολο-

φάνερη και ομολογείται ακόμη και από χθεσινούς υποστηρικτές του.

Το χρέος από την πλευρά των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας είναι να οργανώσουν τους αγώνες τους και να επιβάλουν τη δικιά τους λύση. Είναι αναγκαίο να ανασυγκροτηθούν οι δυνάμεις του εργατικού κινήματος, του μοναδικού που μπορεί να σώσει την κοινωνία με τους αγώνες του. Με ενότητα, με τις αποφάσεις στα χέρια των εργαζομένων μέσα από τις Γενικές Συνελεύσεις, με αυτοοργάνωση, επιτροπές αγώνα, απεργιακές επιτροπές σε κάθε χώρο δουλειάς, στους ανέργους, στις γειτονιές, να οργανώσουμε όλοι μαζί την αντεπίθεσή μας στη

βαρβαρότητα των μέτρων Κυβέρνησης-Τρόικας και στην κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, πάνω σε ένα πρόγραμμα αιτημάτων σωτηρίας της εργατικής τάξης, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Να προχωρήσουμε σε μαχητικές μορφές πάλης: καταλήψεις, κλεισίματα δρόμων, απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις πλατειών. Να προετοιμάσουμε μια Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας, μια εξέγερση, ώστε να μπορέσουμε να βάλουμε ένα φρένο απέναντι στην κανιβαλική θηριωδία τους. Η αραβική επανάσταση και το κίνημα της «πλατείας Συντάγματος» δείχνουν το δρόμο.

G8: Ακόμη ένα αδιέξοδο των ιμπεριαλιστών

Στις 26 και 27 Μάη στη Ντοβίλ της Γαλλίας συνεδρίασε η συμμαρία των G8 (ΗΠΑ, Γαλλία, Βρετανία, Γερμανία, Ρωσία, Ιταλία, Καναδάς, Ιαπωνία). Απομονωμένοι στις απόκρημνες ακτές της Νορμανδίας και προστατευμένοι από 12.000 άντρες, αεροσκάφη και πολεμικά πλοία, οι αρχιμαφιόζοι του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού συζήτησαν για τα αδιέξοδα και τα προβλήματα που αναδεικνύει η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση και οι εξεγέρσεις των λαών. Επίτιμοι προσκεκλημένοι ήταν ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Μπαρόζο) και ο πρόεδρος του Συμβουλίου της Ευρώπης (Ρομπάι), μιας και η κρίση χρέους της Ευρωζώνης ήταν βασικό θέμα, αλλά και οι εκπρόσωποι των μεγαλοεπιχειρηματιών του Internet (Google, Facebook, Amazon, Microsoft) και οι μεγαλοεπιχειρηματίες του Τύπου, όπως ο Μέρντοχ, μιας και οι κοινωνικές εξεγέρσεις που καλλιεργούνται από το... Internet ενοχλούν!

Η σύνοδος των G8 εδώ και πολύ καιρό αποτελεί ένα ξεπερασμένο μοντέλο ηγεσίας του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, μιας και δεν συμπεριλαμβάνει τις λεγόμενες αναδυόμενες οικονομικές δυνάμεις, που αποτελούν πλέον τους βασικούς πυλώνες της παγκόσμιας οικονομίας: την Κίνα, που είναι πλέον η 2η μεγαλύτερη οικονομία του πλανήτη, την Ινδία, τη Βραζιλία, την Κορέα κλπ. Οι γερασμένες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις των G8 μπορεί να κατέχουν ακόμα τη στρατιωτική υπεροπλία, σε οικονομικό όμως επίπεδο υποβαθμίζονται ραγδαία, γι' αυτό και ο Ομπάμα δήλωσε ξεκάθαρα πως το G8 είναι άχρηστο και ξεπερασμένο και πως όλο το βάρος για την «παγκόσμια διακυβέρνηση» πρέπει να μεταφερθεί στο G20 (η επόμενη συνάντησή του είναι προγραμματισμένη για τον Οκτώβριο).

Βασικό θέμα της Συνόδου ήταν ο χειρισμός των λαϊκών επαναστάσεων στις αραβικές χώρες και ο προσεταιρισμός των νέων κυβερνήσεων που θα αναδειχτούν. Σκοπεύουν σε μια «διαρκή σύμπραξη με Αίγυπτο-Τυνησία που θα καλέσει το Ισραήλ και τους Παλαιστίνιους σε άμεσες διαπραγματεύσεις». Δηλαδή οι «προστάτες» του Ισραήλ δείχνουν την καλή τους διάθεση στη μεγάλη... πληγή των Αράβων, το Παλαιστινιακό. Είναι το πρώτο τυρί στη φάκα. Το δεύτερο «τυρί» είναι τα 40 δις δολάρια βοήθεια που αποφάσισαν να στείλουν στη Β. Αφρική. Φυσικά το αν, τότε και πού θα πάνε αυτά τα λεφτά θα εξαρτηθεί από το αν τα πειθήνια όργανά τους αναλάβουν την εξουσία. Εξάλλου, πέρα από το δόλωμα υπάρχει και η φοβέρα της στρατιωτικής καταγίδας που σάρωσε το Ιράκ, το Αφγανιστάν και τώρα χτυπάει τη Λιβύη. Δεν είναι τυχαίο που με σφοδρότητα οι Γάλλοι και οι Αμερικάνοι απορρίπτουν την πρόταση των Ρώσων για διαπραγματεύσεις με τον Καντάφι. Δεν είναι μόνο πως στοχεύουν να βά-

λουν πόδι στη Λιβύη και στη Β. Αφρική, είναι και για να δείξουν τον αμείλικτο χαρακτήρα τους. Για τη Συρία κάνουν ακόμα δημοκρατικές παραινήσεις στον Άσαντ, παρόλο που στηρίζεται στις μαζικές δολοφονίες και τα βασανιστήρια. Αν καταρρεύσουν όμως όλοι οι σύμμαχοί τους στην περιοχή, τότε όλα τους τα σχέδια είναι στον αέρα. Εξάλλου, οι αραβικές λαϊκές επαναστάσεις έχουν πολύχρονη εμπειρία από «ιμπεριαλιστικές φιλίες» για να υποχωρήσουν ή να χαλιναγωγηθούν εύκολα.

Δεύτερο σημαντικό θέμα ήταν η οικονομική κρίση. Οι χώρες της ΕΕ δεσμεύτηκαν πως θα κάνουν το παν για να μειώσουν τα κρατικά ελλείμματα και να αντιμετωπίσουν το χρέος. Ιδιαίτερη «παραίνεση» έγινε στην Ελλάδα να ακολουθήσει πιστά τις οδηγίες του ΔΝΤ! Το ίδιο είπαν και οι ΗΠΑ με τη σημείωση πως η μείωση των ελλειμμάτων θα γίνει με ταυτόχρονη φροντίδα της ανάπτυξης και της απασχόλησης (δηλαδή θα συνεχίσουν να τυπώνουν μαζικά χρήμα στο Τυπογραφείο). Στην ίδια κατεύθυνση και η Ιαπωνία, που ταυτόχρονα με τη δημοσιονομική σταθερότητα, θα πρέπει να χρηματοδοτεί την αντιμετώπιση των καταστροφών από την πυρηνική τραγωδία στη Φουκουσίμα και το τσουνάμι μόνη της.

Πέρα από αυτές τις γενικές χλιοειπωμένες κατευθύνσεις και την επισημάνση ότι ο κίνδυνος κατάρρευσης της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας εξακολουθεί να ισχύει, κανένα κοινό σχέδιο αντιμετώπισης της κρίσης δεν υπάρχει, εκτός από τα βάρβαρα μέτρα για τα λαϊκά στρώματα όλων των χωρών. Αυτή η πραγματικότητα τούς ανησυχεί, γι' αυτό πέρα από τις μυριάδες κατασταλτικές δυνάμεις που έχουν οργανώσει, τώρα συζήτησαν και για τον έλεγχο του Internet όταν καλεί σε αγώνες. Η κατεύθυνσή τους είναι στο δρόμο της Κίνας, να ελέγχει κάθε κυβέρνηση με νόμο το περιεχόμενο σελίδων και λειτουργιών του Internet. Φυσικά, αυτοί που κάλεσαν στην πλατεία Ταχρίρ, στη Μαδρίτη, στο Σύνταγμα, πρέπει να εξαφανιστούν!

Άλλα θέματα των G8 αποτέλεσαν η εμπορική επέκταση στην Αφρική, τα πυρηνικά (που ενώ θρηνούμε τη Φουκουσίμα οι εταιρείες των ιμπεριαλιστών κάνουν σωρηδόν συμβόλαια για κατασκευή νέων πυρηνικών εργοστασίων σε όλο τον κόσμο), ο νέος πρόεδρος του ΔΝΤ (όπου προτείνεται η Γαλλίδα Υπ. Οικονομικών, αλλά ισχυρή πρόταση υπάρχει και για να είναι Ασιάτης), καθώς και η επανέναρξη των συνομιλιών της Ντόχα για ελεύθερο παγκόσμιο εμπόριο, που διαλύ-

θηκαν λόγω των μεγάλων αντιθέσεων μεταξύ των συμφερόντων των ιμπεριαλιστικών και των αναδυόμενων χωρών.

Το πόσο ανούσια και άκαρπη ήταν αυτή η Σύνοδος αναδείχτηκε και από το πόσο λίγο δημοσιοποιήθηκε στον Τύπο και τα ΜΜΕ.

Συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας

Οι αντιδράσεις του κινήματος ενάντια στη Σύνοδο ήταν περιορισμένες: μια πορεία 10.000 εργαζομένων και ακτιβιστών στη Χάβρη (40 χιλιόμετρα από τη Ντοβίλ) πριν τη Σύνοδο και διάφορες μικρές συγκεντρώσεις και ακτιβιστικές δράσεις στο Παρίσι. Τα συνθήματα ήταν: «Όλα για εμάς, τίποτα για εκείνους», «Να μην αφήσουμε τα παγκόσμια ζητήματα στα χέρια των επιχειρηματιών» κ.α. Σίγουρα πάντως το λεγόμενο αντιπαγκοσμιοποιητικό και «αντικαπιταλιστικό» κίνημα δυσκολεύεται να δώσει ρεαλιστικές απαντήσεις, επαναστατικές απέναντι στην κρίση, οπότε και να κινητοποιήσει μαζικά εργατικά και λαϊκά στρώματα.

Ιταλία: Ήττα της κεντροδεξιάς στις τοπικές εκλογές

Στη σκιά των σκανδάλων όπου εμπλέκεται ο πρωθυπουργός Σίλβιο Μπερλουσκόνι, διεξήχθησαν οι τοπικές εκλογές σε 1310 πόλεις και 11 περιφέρειες της Ιταλίας. Τα αποτελέσματα έδειξαν μια σαφή ήττα της κεντροδεξιάς, καθώς εργαζόμενοι και νεολαίοι, αηδιασμένοι με τα αλληπάλληλα σκάνδαλα και οργισμένοι από την πολιτική λιτότητας της κυβέρνησης, έδωσαν ψήφο διαμαρτυρίας στους αντίπαλους υποψηφίους.

Οι σημαντικότερες αναμετρήσεις αφορούσαν μεγάλες πόλεις και βιομηχανικά κέντρα. Στο Τορίνο, ο υποψήφιος του Δημοκρατικού Κόμματος Πιέρο Φασίνο νίκησε από τον πρώτο γύρο τον κεντροδεξιό υποψήφιο Μικέλε Κόπολα. Στη Νάπολι, παρά την έντονη δυσαρέσκεια από τη διοίκηση των κεντροαριστερών, κυρίως όσον αφορά το ζήτημα της αποκομιδής των σκουπιδιών και των πολύ υψηλών ποσοστών ανεργίας, ο υποψήφιος του κόμματος «Ιταλία των Αξιών» Λουίτζι ντε Ματζίστρις επικράτησε στο δεύτερο γύρο έναντι του υποψηφίου της κεντροδεξιάς Τζιάνι Λετιέρι.

Όμως το ισχυρότερο χαστούκι το δέχτηκε ο Μπερλουσκόνι στο Μιλάνο, το μεγαλύτερο βιομηχανικό κέντρο της χώρας, όπου παράγεται το ένα δέκατο του ιταλικού ΑΕΠ, προπύργιο της κεντροδεξιάς για σχεδόν 20 χρόνια, αλλά και εκλογική του περιφέρεια. Η υποψήφια της κεντροδεξιάς Λετίσια Μορέτι έχασε στο δεύτερο γύρο από τον Τζουλιάνι Πισαπία, υποψήφιο του Δημοκρατικού Κόμματος. Κεντροαριστεροί υποψήφιοι επικράτησαν επίσης στο δεύτερο γύρο στην Μπολόνια, την Τεργέστη και στο Κάλιαρι.

Καθ' όλη τη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας η στάση του Μπερλουσκόνι ήταν χαρακτηριστικά αλαζονική. Παρά την παράλληλη διεξαγωγή δικών για σκάνδαλα διαφθοράς και σεξουαλικά σκάνδαλα, στις οποίες παρίστατο ως κατηγορούμενος, δήλωνε με θράσος πως οι υποψήφιοι του κυβερνώντος κόμματος θα νικούσαν και ζητούσε από τους ψηφοφόρους να τους υποστηρίξουν, δίνοντας

ταυτόχρονα ψήφο εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση και στον ίδιο. Ο Μπερλουσκόνι θεώρησε πως η προσωπική του συμμετοχή στις καμπάνιες των υποψηφίων του θα εξασφάλιζε την άνετη εκλογή τους. Μετά τα αποτελέσματα, επέρριψε όλη την ευθύνη στους υποψήφιους και δήλωσε πως η κυβερνητική πολιτική δεν πρόκειται να επηρεαστεί.

Η ήττα στις εκλογές έφερε σοβαρούς κλυδωνισμούς στο εσωτερικό του κυβερνητικού συνασπισμού και άνοιξε τη συζήτηση για πρόωρες εκλογές. Η «Αίγυγα του Βορρά» του Ουμπέρτο Μπόσι κατέδειξε ως υπεύθυνο για την ήττα τον Μπερλουσκόνι και δήλωσε την πρόθεσή της να κρατήσει αποστάσεις απ' αυτόν. Η προσπάθεια του Τζιανφράνκο Φίνι να συσπειρώσει στο κόμμα του τους δυσαρεστημένους αντιμπερλουσκονικούς ψηφοφόρους της κεντροδεξιάς δεν είχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα.

Όσον αφορά όμως και την κεντροαριστερά και γενικότερα την αριστερά, τα αποτελέσματα δεν ήταν τόσο ενθαρρυντικά. Κανένα κόμμα δεν κατόρθωσε να εμφανιστεί ως μια αξιόπιστη εναλλακτική λύση και να συσπειρώσει ένα σημαντικό κομμάτι του κόσμου στο σύνολο της χώρας. Η υπερψήφιση του ενός ή του άλλου υποψηφίου έγινε με κριτήριο το αν ανήκε ή όχι στο στρατόπεδο του Μπερλουσκόνι. Οι ψήφοι διαχύθηκαν στα διάφορα κόμματα, μικρότερα ή μεγαλύτερα, όπως το Δημοκρατικό Κόμμα, το κόμμα «Ιταλία των Αξιών», καθώς και το νεοεμφανιζόμενο αριστερό κόμμα «Κίνημα των Πέντε Αστέρων», του οποίου ηγείται ο κωμικός Πέπε Γκρίλο και το οποίο πήρε σημαντικά ποσοστά όπου κατέβηκε.

Η ανάδειξη όμως μιας εναλλακτικής πολιτικής αποτελεί άμεση αναγκαιότητα για τους εργαζόμενους και τη νεολαία της Ιταλίας, καθώς το βιοτικό τους επίπεδο έχει καταβαρθρωθεί από τις περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, την ακρίβεια και την υψηλή ανεργία. Άλλωστε, όπως φαίνεται, η Ιταλία μαζί με την Ισπανία είναι ο επόμενος στόχος της ΕΕ, του ΔΝΤ και των διεθνών κερδοσκοπικών οργανισμών.

Το κίνημα των Αγανακτισμένων να γίνει...

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΑΝΤΟΥ - ΓΕΝΙΚΗ

**Από τις 25 Μάη, κάθε
απόγευμα δεκάδες
χιλιάδες άνεργοι,
εργαζόμενοι, νεολαίοι
κατακλύζουν καθημερινά
την πλατεία Συντάγματος
στην Αθήνα, τον Λευκό
Πύργο στη Θεσσαλονίκη
και όλες τις μεγάλες
πλατείες της χώρας σε μια
πανελλαδική «εξέγερση
χαμηλής έντασης». Μετά
από δύο εβδομάδες
κινητοποιήσεων η
αγανάκτηση του κόσμου
όχι μόνο δεν κοπάζει,
αλλά ολοένα διογκώνεται,
με αποκορύφωμα τις
κυριακάτικες παλλαϊκές
συγκεντρώσεις. Μέσα
από λαϊκές συνελεύσεις,
θεματικές συζητήσεις,
ομάδες εργασίας και
καθημερινές εξορμήσεις
το κίνημα των
Αγανακτισμένων σιγά-
σιγά αυτοοργανώνεται και
εξαπλώνει την δράση του
σε γειτονιές, εργασιακούς
χώρους και πανεπιστήμια.**

■ Σοφία Θεοδοροπούλου

ΑΙΤΙΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Από την πρώτη μέρα και τα δύο κόμματα εξουσίας, οι αργυρώνητοι δημοσιογράφοι τους, αλλά και «αριστεροί ιδεολόγοι» έσπευσαν να εκφράσουν -δίπλα στη συμπάθεια ασφαλώς- την ανησυχία τους για τον «απολιτικό και εκτονωτικό χαρακτήρα» του κινήματος. Όλοι αυτοί γρήγορα υποχρεώθηκαν να ανασκευάσουν, καθώς μέρα με τη μέρα το κίνημα διαμορφώνει τον πολιτικό του λόγο και χαρακτήρα.

Καταρχάς το κίνημα των Αγανακτισμένων δεν ξεπήδησε από το πουθενά. Είναι συνέχεια όλων των προηγούμενων αγώνων (ο Δεκέμβρης του 2008, οι μεγάλες απεργίες κλπ.), ανεξάρτητα αν το αντιλαμβάνονται οι συμμετέχοντες. Έχει τις αιτίες του στη βαθιά κρίση του συστήματος και τις δραματικές επιπτώσεις της στην καθημερινότητα: την ανεργία, τη «μαύρη» και ελαστική εργασία, την καταστροφή των μικροαστικών στρωμάτων, τις μειώσεις μισθών, τη φορολογική αφαίμαξη, τη διάλυση παιδείας-υγείας-κοινωνικής ασφάλισης, την φτώχεια που εξαπλώνεται παντού. Αλλά και την πανθομολογούμενη αποτυχία των απαντών Μνημονίων¹, που όχι μόνο δεν απομακρύνουν τον κίνδυνο της χρεοκοπίας αλλά αντίθετα μας βουλιάζουν καθημερινά πιο βαθιά σ' αυτήν.

Αιτία του κινήματος είναι και η βαθιά πολιτική κρίση των δυο κομμάτων εξουσίας: η αποτυχία της πολιτικής τους, η διαφθορά, ο εκφυλισμός των ηθικών και πνευματικών αξιών, ο διαρκής περιορισμός των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, η φαρσοκωμωδία «Δημοκρατίας». Αλλά και η χρεοκοπία των δύο ρεφορμιστικών κομμάτων (ΚΚΕ, ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ) και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, γιατί είτε άμεσα (κάποιοι νόμοι έχουν και την δική τους υπογραφή) ή έμμεσα (αποδείχτηκαν απρόθυμοι και ανίκανοι να οργανώσουν την αντίσταση) ευθύνονται για την κρίση και τις επιθέσεις.

Τέλος, το «κίνημα της Πλατείας» μυρίζει κάτι από αραβική επανάσταση, γιατί υιοθετεί όχι απλά την μορφή αγώνα αλλά κυρίως το δίδαγμα ότι «ο λαός όταν ξεσηκωθεί μπορεί να ανατρέψει και τις πιο αιματοβαμμένες και πολύχρονες δικτατορίες».

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Στο πολύμορφο πλήθος που κατακλύζει τις πλατείες θα βρεις εργαζόμενους, ανέργους, φτωχούς, κατεστραμμένους μικρομεσαίους, φοιτητές, μαθητές, μετανάστες. Κυρίως όμως θα βρεις νέους εργαζόμενους, με ηλικίες από 23 έως 35 ετών, με «μαύρες» και επισφαλείς σχέσεις εργασίας, ανασφάλιστους,

υποαπασχολούμενους, κακοπληρωμένους, μεροκαματιάρηδες «για ένα κομμάτι ψωμί».

Είναι ένα μεγάλο μέρος όσων εκφράζονται με την εκλογική αποχή, με το άκυρο και το λευκό, που στις τελευταίες Δημοτικές εκλογές έφτασε το 50% του εκλογικού σώματος, και που είχαμε επισημάνει ότι σε μεγάλο βαθμό είναι μια συνειδητή πολιτική στάση και μ' αυτή την έννοια μπορεί κάτω από προϋποθέσεις να ενισχύσει τους αγώνες.

Η αντίθεσή τους απέναντι σε κόμματα και συνδικάτα, αν και παρουσιάζεται μεγεθυμένη από πολιτικούς χώρους και συνδικαλιστές, είναι υπαρκτή και ερμηνεύσιμη: λόγω της άστατης σχέσης τους με την εργασία αλλά και της απαξίωσης των συνδικάτων και των συνδικαλιστών, αυτά τα κομμάτια δεν εκφράζονται ούτε από τα συνδικάτα, ούτε από πολιτικούς φορείς (εκτός ίσως από τους αναρχικούς, μ' έναν τελείως επιφανειακό τρόπο). Αρκετοί από αυτούς δεν συμμετέχουν καν στις απεργίες και τις κινητοποιήσεις, ή ακολουθούν χύμα από το πεζοδρόμιο έξω από τα οργανωμένα πολιτικά και συνδικαλιστικά μπλοκ (πχ. στην απεργία της 5^{ης} Μάη).

Για όλους αυτούς τους λόγους, έχει μεγάλη αποδοχή αυτή η μορφή διαμαρτυρίας στις πλατείες, όπου ο κόσμος συμμετέχει χωρίς το κάλεσμα ή τη μεσολάβηση πολιτικών κομμάτων ή άλλων φορέων. Αυτή η συνειδηση χρειάζεται το «σεβασμό» μας, μια προσεκτική, επίμονη και διαρκή προσπάθεια για ν' ανέβει η πολιτική συνείδηση, να γίνει κατανοητό ότι αυτό που φταίει δεν είναι γενικά η πολιτική άποψη ή οργάνωση, αλλά η ποιότητά της, δηλαδή τα συμφέροντα που εξυπηρετεί.

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΜΑΣ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το κίνημα προς το παρόν αναπτύσσεται **και πρέπει να το βοηθήσουμε να μαζικοποιηθεί, να διατυπώσει στό-**

χους, να αυτοοργανωθεί. Οι αναστολές ή η γκρίνια για την «χαμηλή πολιτική συνείδηση», για την απουσία συνολικής εναλλακτικής πρότασης εξουσίας δεν βοηθούν. Αν καταφέρουμε να ρίξουμε την κυβέρνηση, την Τρόικα, τα Μνημόνια, θα μπορούμε με καλύτερους όρους να συζητάμε την συνολική εναλλακτική πολιτική πρόταση. Οι επαναστάτες μαρξιστές συμμετέχουν στα κινήματα όπως αυτά είναι, με τις αδυναμίες και τις αντιφάσεις τους, και συμβάλλουν στην κορύφωσή τους στην εξέγερση.

Πρώτα απ' όλα οι πλατείες πρέπει να γίνουν Κέντρα Αγώνα με κύριους στόχους:

1. Να διαμορφωθεί το πολιτικό περιεχόμενο του κινήματος με συγκεκριμένα αιτήματα: Να φύγουν η κατοχική κυβέρνηση και η Τρόικα, Διαγραφή του Χρέους, Να πάρουν πίσω τα Μνημόνια και όλα τα βάρβαρα μέτρα, Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας.

2. Να τακτοποιηθεί η λειτουργία των μορφών αυτοοργάνωσης (συνελεύσεις, ομάδες εργασίας, θεματικές κλπ.).

3. Να διευρυνθούν οι συμμαχίες του κινήματος. Όσο σημαντική είναι η διαφύλαξη της ανεξαρτησίας του κινήματος, των δομών και των αποφάσεών του, άλλο τόσο αναγκαία είναι η συμμαχία του με τις εργατικές πολιτικές οργανώσεις, τα συνδικάτα, τους ταξικούς συνδικαλιστές κλπ. Στο κίνημα χωράνε όλοι όσοι έχουν κοινούς στόχους και άρα οι αποκλεισμοί των οργανωμένων μορφών του εργατικού κινήματος είναι αντιδημοκρατικοί και μπορούν να υπονομεύσουν το μέλλον του.

4. Να προετοιμαστούμε για την καταστολή και τη σύγκρουση, η οποία μάλλον κάποια στιγμή θα έρθει, εκτός αν η κυβέρνηση καταρρεύσει νωρίτερα.

Βασικές **μορφές πάλης** είναι οι συγκεντρώσεις στις μεγάλες πλατείες των πόλεων. Ειδικά στην Αθήνα η συγκε-

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ντρωση μπορεί και πρέπει να εξελιχθεί σε περικύκλωση της Βουλής μέχρι να φύγουν κυβέρνηση και Τρόικα. Στις λαϊκές συνελεύσεις, βασικές μορφές αυτοοργάνωσης των συγκεντρώσεων, πρέπει να διαφυλάττεται η δημοκρατική λειτουργία, να εμβαθύνει η πολιτική συζήτηση για τους στόχους και τις μορφές του αγώνα. Ακόμη πρέπει να προτρέπουμε τον κόσμο να συμμετέχει στις επιμέρους επιτροπές (εξορμήσεων, επισιτισμού, καθαριότητας, περιφρούρησης, γραμματειακής, νομικής, τεχνικής, ιατρικής υποστήριξης κλπ.), ώστε να μην παρίσταται απλώς άπραγος αλλά να εμπλέκεται ενεργά στην προσπάθεια ανάπτυξης του κινήματος. Μια Συντονιστική Επιτροπή είναι αναγκαία για την υλοποίηση των αποφάσεων της Λαϊκής Συνέλευσης και τον συντονισμό των επιμέρους επιτροπών. Ειδικά η επιτροπή εξορμήσεων είναι η πιο σημαντική και πρέπει να ενισχυθεί, γιατί έχει να παίξει καθοριστικό ρόλο στην προπαγάνδισή, εξάπλωσή και μαζικοποίηση του κινήματος.

Το κίνημα πρέπει να εξαπλωθεί σε κάθε συνοικία, χωρίς όμως να διασπά τις κεντρικές συγκεντρώσεις και λαϊκές συνελεύσεις στις μεγάλες πλατείες των πόλεων. Να δημιουργηθούν ομάδες «αγανακτισμένων» σε κάθε συνοικία, που με τις εξορμήσεις, τα πανό, τις προκηρύξεις και τα συνθήματά τους θα καλούν τον κόσμο να συμμετέχει στις συγκεντρώσεις και τις λαϊκές συνελεύσεις στις μεγάλες πλατείες.

Παράλληλα πρέπει να προετοιμάζεται το έδαφος για τη Γενική Απεργία Διάρκειας, που θα συνδέσει και θα οργανώσει το κίνημα μέσα στους χώρους εργασίας και θα επιτρέψει να μπουν στη μάχη οι εργαζόμενοι με πιο σταθερό και μαχητικό τρόπο. Αν είναι δυνατόν μέσα από τα Σωματεία, διαφορετικά να δημιουργηθούν ομάδες «αγανακτισμένων» σε κάθε χώρο δουλειάς, που να κάνουν γενικές συνελεύσεις, να κατεβάζουν τον κόσμο στην κεντρική πλατεία, να τον ενημερώνουν και να τον οργανώνουν ώστε να συμμετέχει στις λαϊκές συνελεύσεις και τις ομάδες εργασίας, να προετοιμάζουν την γενική απεργία διάρκειας.

Υποσημείωση

¹ Το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα 2012-2015 είναι η σταγόνα ξεχείλισε το ποτήρι και δεν αποκλείεται να ρίξει την κατοχική κυβέρνηση Παπανδρέου.

Μάης αγώνα στις πλατείες της Ισπανίας

Από τις 15/5, μια πολυπληθής νεανική και λαϊκή διαμαρτυρία εξαπλώθηκε σ' όλη την Ισπανία. Δεκάδες χιλιάδες νέοι, άνεργοι, υποαπασχολούμενοι, ελαστικά εργαζόμενοι όρμησαν στις κεντρικές πλατείες των πόλεων αψηφώντας τις απαγορεύσεις: 40.000 στη Μαδρίτη, 13.000 στη Βαρκελώνη, 7.000 στη Σεβίλλη κ.α. Αυτή η ασυνήθιστη κίνηση απέκτησε τεράστιο αντίκτυπο σε ευρωπαϊκή και διεθνή κλίμακα.

Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν στη Μαδρίτη με κάλεσμα της κίνησης «Πραγματική Δημοκρατία Τώρα!» (ΠΔΤ), αποτελούμενη κυρίως από νέους, που σοκαρισμένοι από την σκληρή πραγματικότητα της ανεργίας μετά τις σπουδές τους εξέφρασαν την οργή τους απέναντι σε «όλα τα πολιτικά κόμματα και συνδικάτα», αποτυπώνοντας έτσι την τεράστια ανυποληψία όλων των παραδοσιακών μηχανισμών και ηγεσιών όπου αναφερόταν το εργατικό κίνημα, από τους Σοσιαλιστές μέχρι τη ρεφορμιστική αριστερά και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Με δική τους πρωτοβουλία, ένα μέρος των διαδηλωτών αποφάσισε να παραμείνει στην πλατεία Puerta del Sol, το ιστορικό κέντρο της Μαδρίτης, έχοντας ως παράδειγμα την πλατεία Ταχρίρ. Σε λίγες μέρες, οι πλατείες έγιναν σημεία αναφοράς για χιλιάδες κόσμου. Το κίνημα εξαπλώθηκε ταχύτατα. Αν και συμμετέχει κόσμος απ' όλες τις ηλικίες, ο βασικός πυρήνας του είναι οι εκατοντάδες χιλιάδες άνεργοι και υποαπασχολούμενοι νέοι, μεολιγόμενες συμβάσεις και μισθούς των 500 και 600 ευρώ.

Η Ισπανία βρίσκεται στη δίνη της κρίσης και των κλυδωνισμών του ευρώ. Ο χειρότερος εφιάλτης των τραπεζιτών της ΕΕ είναι τι θα συμβεί αν χρειαστεί και η Ισπανία να μπει στο μηχανισμό στήριξης και που θα βρεθούν τα απαιτούμενα κεφάλαια μιας τέτοιας «διάσωσης». Ήδη η κυβέρνηση Θαπατέρο έχει περικόψει από πέρσις μισθούς, συντάξεις και επιδόματα, έχει αυξήσει το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης στα 67 χρόνια. Επίσης, σύ-

ντομα θα καταθέσει νομοσχέδιο για την «απελευθέρωση» των εργασιακών σχέσεων και θα περικόψει άλλα δύο δις ευρώ από τις δαπάνες, για να μην ξεπεράσει το φετινό έλλειμμα το 6% του ΑΕΠ, όπως απαιτεί η ΕΕ. Η ανεργία ξεπερνάει το 21,3%, ενώ το ποσοστό στους νέους αγγίζει το 50%(!), τα υψηλότερα ποσοστά στην Ευρωζώνη.

Η σύγχρονη δουλεία των χρεών και των υποθηκών βασανίζει εκατομμύρια νοικοκυριών. Τράπεζες και καπιταλιστές, με το πράσινο φως του κράτους, εξαπάτησαν μαζικά τον κόσμο με την φούσκα στα ακίνητα, που αγοράζονταν σε εξωπραγματικές τιμές. Το σκάσιμο της φούσκας, η κατάρρευση των τιμών, η μαζική ανεργία που επακολούθησε, υποχρεώνουν τώρα χιλιάδες οικογένειες να πληρώνουν τις υποθήκες και να διώχνονται από τα σπίτια τους. Όμως, σύμφωνα με την ισπανική νομοθεσία αυτό δεν ακυρώνει το χρέος. Αν και πλέον βρίσκονται στο δρόμο, πρέπει να συνεχίσουν να είναι σκλάβοι για ολόκληρη ζωή, πληρώνοντας την πλασματικά υψηλή τιμή που καθόρισαν για τα σπίτια οι τράπεζες. Την ίδια ώρα, το κράτος χαρίζει απλόχερα τα χρέη του μεγάλου κεφαλαίου και των τραπεζών. Είναι η πιο μεγάλη «κοινωνικοποίηση των ζημιών» των καπιταλιστών στην ιστορία της Ισπανίας.

Εδώ οφείλεται και ο πρόσφατος εκλογικός καταποντισμός των Σοσιαλιστών, που υπέστησαν τη μεγαλύτερη ήττα στη μεταπολιτευτική ιστορία της Ισπανίας. Το κόμμα του Θαπατέρο πήρε μόλις 27,8% έναντι 37% του δεξιού Λαϊκού Κόμματος, χάνοντας παραδοσιακά «φρούρια» όπως η Σεβίλλη και η Βαρκελώνη. Η νίκη του Λαϊκού είναι όμως κι αυτή πύρρεια. Εργαζόμενοι και νέοι δεν έχουν αυταπάτες για το πρόγραμμα του. Πήρε κυρίως ψήφους διαμαρτυρίας ενάντια στο ΣΚ.

Αυτό το μεγάλο κίνημα εμπνέεται σαφώς από την πλατεία Ταχρίρ και είναι ενδεικτικό ενός νέου σταδίου συσσώρευσης εμπειριών από τον στίβο της ταξικής πάλης, ιδιαίτερα για τη νεολαία. Είναι δύσκολο να πει κανείς που ακριβώς μπορεί να φτάσει, με δεδομένη την έλλειψη εμπειριών, συνοχής, προγράμματος. Όμως ο δρόμος που μπορεί ν' ανοίξει για την αντεπίθεση των «από κάτω» σε όλη την Ευρώπη φαίνεται ήδη εξαιρετικά ελπιδοφόρος – και εκεί έγκειται η μεγάλη σημασία του.

Φοιτητικές εκλογές

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος στις 18 Μάη διεξήχθησαν οι φοιτητικές και σπουδαστικές εκλογές σε όλους τους συλλόγους της χώρας. Καταρχάς είναι σημαντικό να εξετάσουμε τις συνθήκες και το γενικότερο περιβάλλον μέσα στο οποίο αυτές πραγματοποιήθηκαν και μέσα στο οποίο θα βρίσκεται από τώρα και στο εξής το φοιτητικό κίνημα: α) Ο ένας χρόνος στον «γύψο» του μνημονίου, των αναθεωρήσεών του και των συνεχών μέτρων που έχουν οδηγήσει τον ελληνικό λαό σε ουσιαστική χρεοκοπία αλλά και ραγδαία επιδείνωση της οικονομικής κρίσης. β) Η ανεξέλεγκτη κρίση και η παρακμή του πολιτικού συστήματος της μεταπολίτευσης, το οποίο έχει φτάσει πλέον ένα βήμα πριν την κατάρρευση, που δημιουργεί στην πλειοψηφία του πληθυσμού έντονα αντικοινοβουλευτικά αισθήματα και αναζήτηση προς εναλλακτικές λύσεις. γ) Το μεγαλύτερο απεργιακό κύμα της μεταπολίτευσης και οι αναρίθμητοι αγώνες (Κερατέα, «Δεν πληρώνω», 300 μετανάστες κλπ), που ξέσπασαν σε όλη τη χώρα κινητοποιώντας πολλές χιλιάδες εργαζομένων και νεολαίας. δ) Η επιφανειακή αλλά υπαρκτή μείωση των αγώνων του φοιτητικού κινήματος που με εξαίρεση την μεγάλη συμμετοχή στην Γενική απεργία στις 15/12/2010 δεν έχει καταφέρει να βγει οργανωμένα (με γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις κ.λπ.) και να παίξει το ρόλο που του αναλογεί στην πάλη ενάντια στην χούντα κυβέρνησης-τρόικας-μνημονίου.

Με βάση τα παραπάνω μπορούμε να εξηγήσουμε τις απότομες μεταβολές και τις αντιφάσεις στη συνείδηση της νεολαίας. Η σημαντική εκλογική επιρροή ή και οργανωτική ακόμα, των ΔΑΠ και ΠΑΣΠ αλλά και των ΠΚΣ (της παράταξης του ΚΚΕ) και ΑΡΕΝ (που πρόκειται στον ΣΥΡΙΖΑ) είναι ξεκάθαρα μια εικόνα από το παρελθόν η οποία αν και επικράτησε και σε αυτές τις εκλογές δεν έχει πολλή ζωή ακόμα. Ωστόσο οι αλλαγές στην συνείδηση των φοιτητών που ήδη είναι ραγδαίες, αν και υπόκωφες, για να αποτυπωθούν στον παραμορφωτικό καθρέφτη των εκλογών αλλά και σε μια πραγματική αλλαγή των συσχετισμών μέσα στο φοιτητικό κίνημα θα εξαρτηθεί μεταξύ των άλλων και από το αν και το κατά πόσο θα ενισχυθεί μια επαναστατική πολιτική μέσα στο κίνημα.

Τα εκλογικά αποτελέσματα

Έτσι το εκλογικό αποτέλεσμα είναι ελαφρώς διαφοροποιημένο από το περσινό. Έχουμε μία μικρή αύξηση της συμμετοχής σε σχέση με το 2010 (2,8% για τα ΑΕΙ και 3,5% στα ΤΕΙ). Η ΔΑΠ ανεβαίνει μετά από συνεχόμενες πτώσεις τεσσάρων χρόνων (+3% στα ΑΕΙ και +2,5% στα ΤΕΙ). Η ΠΑΣΠ χρεώνεται σε ένα βαθμό την πολιτική του μνημονίου και καταγράφει σημαντική πτώση (-2,5% στα ΑΕΙ και -1% στα ΤΕΙ). Η ΠΚΣ πέφτει για τρίτη συνεχόμενη χρονιά (-1,3% στα ΑΕΙ και -1,7% στα ΤΕΙ). Τα ΕΑΑΚ παραμένουν στα ίδια επίπεδα (+0,1% στα ΑΕΙ) και η ΑΡΕΝ σημειώνει μικρή πτώση (-0,2% στα ΑΕΙ και -0,3% στα ΤΕΙ).

Πιο αναλυτικά τα αποτελέσματα διαμορφώνονται ως εξής (σε παρένθεση τα περσινά ποσοστά):

ΔΑΠ: 39,2% (36,2%) στα ΑΕΙ και 46,7% (44,2%) στα ΤΕΙ
ΠΑΣΠ: 28,7% (31,2%) στα ΑΕΙ και 32,1% (33,1%) στα ΤΕΙ

Οι Δικοί μας: Ένας χρόνος από το θάνατο του Πέτρου Σιούφα

Ο σύντροφος Πέτρος Σιούφας, που έφυγε από κοντά μας πριν ένα χρόνο, στις 15/6/2010, ύστερα από βαριά και μακρά ασθένεια, υπήρξε αγωνιστής εργάτης οικοδόμος (μπετατζής) και επαναστάτης μαρξιστής. Γεννήθηκε στα Τρίκαλα το 1933, γόνος φτωχής αγροτικής οικογένειας. Παιδί ακόμη εμπλέκεται με το αντάρτικο της περιοχής, ήταν αετόπουλο-σύνδεσμος με τους αντάρτες. Πάντοτε του άρεσε να διηγείται αυτή την περίοδο της ζωής του (τα όπλα που έφερε και τα σταυρωτά φυσεκλίκια) και κυρίως - αν και πολύ μικρός - για την παρουσία του στην κεντρική πλατεία των Τρικάλων κατά την ομιλία του Άρη Βελουχιώτη το 1942! Αργότερα στον εμφύλιο η συμμετοχή του θα είναι μεγαλύτερη, πράγμα που θα τον αναγκάσει - όταν άρχισε το κυνηγητό των αγωνιστών και κυρίως μετά την ήττα - να «μεταναστεύσει/κρυφτεί» στην Αθήνα. Στην Αθήνα θα καταλήξει στην άλλη «κρυψώνα» των «παρανόμων», την οικοδομή, σχεδόν στη μοναδική εργασία που δεν ζητούσαν «πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων».

Οργανώθηκε στην ΕΔΑ, αλλά γρήγορα πέρασε στον τροτσκισμό (ΚΔΚΕ, ελλ. τμήμα της 4ης Διεθνούς), μέσω της περίφημης παράταξης των οικοδόμων, της οποίας ηγούνταν σημαντικές μορφές του μεταπολεμικού τροτσκισμού (Μαστρογιάννης, Κλεάνθης Δεπαπής, Γ. Κατσαρλίνος, Γ. Βασάλος κλπ). Η παράταξη των οικοδόμων συγκέντρωνε ένα αξιόλογο δυναμικό εργατών, έπαιξε σημαντικό ρόλο στην οργάνωση και στις κατακτήσεις του κλάδου, όπως και στην απεργία-σταθμό του Δεκ. 1960-Γεν. 1961.

Στη διάσπαση του ΚΔΚΕ το 1963 ακολούθησε την τάση του Λουκά Καρλιάφτη (ενάντια στον Παμπλισμό και κυρίως τον «εισοδισμό», στην οργάνωση «Εργατική Πρωτοπορία», που εξέδιδε το περιοδικό «Διεθνιστής»), που σχετιζόταν με τη μεγάλη διάσπαση της 4ης Διεθνούς του 1953 (Διεθνής Επιτροπή). Ο σ. Πέτρος έμεινε στην «Εργατική Πρωτοπορία» μέχρι το 2003, που τελειώνει και τυπικά η δράση αυτής της οργάνωσης με το θάνατο του ιδρυτή της και ηγετικής φυσιογνωμίας του ελληνικού τροτσκισμού, του σ. Λουκά Καρλιάφτη. (Ο σ. Λ. Καρλιάφτης υπήρξε ιδρυτικό μέλος των Αρχαιομαρξιστών και ηγετικό στέλεχος του ελληνικού τροτσκισμού, προπολεμικά και μεταπολεμικά. Πέθανε το 2003 σε πολύ μεγάλη ηλικία, πάνω από 100 χρονών). Ωστόσο, μετά τη μεταπολίτευση συνεργαζόταν στενά με την παράταξη οικοδόμων της ΟΚΔΕ.

Ο σ. Πέτρος ήταν οικοδόμος παλιάς κοπής, είχε διάπλαση γίγαντα και μαζί με τον άλλο γίγαντα Γιώργο Κατσαρλίνο, αποτελούσαν «προστάτες» όλων των αντιπολιτευόμενων οικοδόμων και όχι μόνο, απέναντι στους τραμπουκισμούς των σταλινικών. Και οι δύο ήταν εξαιρετικά καλοκάγαθοι, έτοιμοι να προσφέρουν οποιαδήποτε βοήθεια σε όποιον εργάτη είχε ανάγκη. Ο σ. Πέτρος δεν είχε πάει σχεδόν καθόλου σχολείο, ωστόσο ήταν εξαιρετικά μελετηρός και καλλιεργημένος άνθρωπος και, όπως όλες σχεδόν οι προηγούμενες γενιές των εργαζομένων, κι αυτός είχε μορφωθεί μέσα στις εργατικές και επαναστατικές οργανώσεις.

Αντίο σύντροφε Πέτρο, η εργατική τάξη θα σε θυμάται για πάντα.

ΠΚΣ: 12,9% (14,2%) στα ΑΕΙ και 12% (13,7%) στα ΤΕΙ
ΕΑΑΚ: 8,7% (8,6%) στα ΑΕΙ και 1,7% (1,7%) στα ΤΕΙ
ΑΡΕΝ: 5% (5,2%) στα ΑΕΙ και 1,6% (1,9%) στα ΤΕΙ.

Η συμμετοχή έφθασε στους 93.900 σε σχέση με 91.300 πέρσι στα ΑΕΙ και 43.600 σε σχέση με 42.100 πέρσι στα ΤΕΙ. Αυτό που σίγουρα δεν αποτυπώνεται ξεκάθαρα και στα φετινά αποτελέσματα είναι η σαφής αποστροφή που υπάρχει στην πλειοψηφία του κόσμου απέναντι στο πολιτικό σκηνικό και ιδιαίτερα προς τα δύο μεγάλα κόμματα (ΠΑΣΟΚ και ΝΔ) και που ήδη εκδηλώνεται στο κίνημα των αγανακτισμένων που έχουν κατακλήσει τις πλατείες όλων των πόλεων και στο οποίο συμμετέχουν αρκετοί φοιτητές.

Το δικό μας εκλογικό αποτέλεσμα ήταν κατώτερο των περιστάσεων και σίγουρα δεν αντιστοιχεί στην παρέμβαση μας, αποτυπώνοντας έτσι τα γενικά χαρακτηριστικά που αναφέραμε παραπάνω. Καταγραφίκαμε σε 9 σχολές σε Θεσσαλονίκη και Ιωάννινα. Παρόλα αυτά και παρά τις ακόμα σχετικά μικρές μας δυνάμεις έχουμε καταγραφεί σαν μία σημαντική κινηματική δύναμη στους συλλόγους και τις πόλεις που παρεμβαίνουμε.

Να οργανώσουμε την απάντηση μας

Να προετοιμάσουμε τις νέες εξεγέρσεις

Είναι επείγον όσο ποτέ άλλοτε να ανασυγκροτήσουμε το κίνημά μας και συλλογικά να διεκδικήσουμε τις ζωές μας εναρμονίζοντας την πολιτική και την πρακτική μας με την χούντα που μας έχει επιβληθεί από την κυβέρνηση, την τρόικα και τα απανωτά μνημόνια.

Το δρόμο δείχνουν οι δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι που κατακλύζουν κάθε μέρα τις πλατείες όλης της χώρας, και στην Αθήνα έχουν προβεί σε μία άτυπη περικύκλωση του κοινοβουλίου, παίρνοντας την σκυτάλη από την αραβική επανάσταση και τους προηγούμενους αγώνες στην χώρα μας. Πρέπει να μεταφέρουμε το μήνυμα του αγώνα των πλατειών και στα πανεπιστήμια και να καλέσουμε τους φοιτητές αλλά και τους εργαζόμενους στο πανεπιστήμιο να κινητοποιηθούν, να κάνουν απεργίες και καταλήψεις με στόχο να ενισχύσουν όσο περισσότερο τον αγώνα των πλατειών απαιτώντας: α) Να μην περάσει το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα, β) Να φύγει τώρα, η κυβέρνηση, η τρόικα και τα μνημόνια τους, γ) Να διαγραφεί το χρέος.

Σε αυτόν τον αγώνα αλλά και σε όλους τους σημαντικούς αγώνες που έχουμε μπροστά μας, έχουμε ακόμα ένα σημαντικό καθήκον. Πρέπει να μετατρέψουμε την αμφισβήτηση προς τους καπιταλιστές, τα κόμματά τους και τις πολιτικές τους, σε αμφισβήτηση του ίδιου του συστήματός τους. Ο ίδιος ο καπιταλισμός και τα κέρδη λίγων επιχειρηματιών δημιουργούν τις κρίσεις, τη φτώχεια, τους πολέμους. Η μόνη ρεαλιστική διέξοδος από την κρίση είναι η πάλη για μια άλλη οργάνωση της οικονομίας και της κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση και πολέμους. **Μια κοινωνία σοσιαλιστική** που θα έχει στο κέντρο της τις ανθρώπινες ανάγκες, τις ηθικές και πνευματικές αξίες, τον πολιτισμό και το περιβάλλον.

Θανάσης Βέγγος Ο «καλός άνθρωπος»

Στις 4 Μάη πλήθος κόσμου συνόδεψε στην τελευταία κατοικία του το μεγάλο καλλιτέχνη, τον «καλό άνθρωπο» της Ελλάδας, το Θανάση Βέγγο. Ο Θ. Βέγγος γεννήθηκε στο Νέο Φάληρο το 1926. Όταν ο πατέρας του απολύθηκε, λόγω κοινωνικών φρονημάτων, από την Εταιρία Ηλεκτρισμού Φαλήρου στην οποία δούλευε, ο Θ. Βέγγος βγήκε στη βιοπάλη από πολύ μικρός. Στο κυνήγι του μεροκάματου θα δούλεψε σε βυρσοδευεία και γενικά θα κάνει ό,τι μπορεί. Όπως και ο πατέρας του, λόγω της αριστερής ιδεολογίας του, θα εξοριστεί στη Μακρόνησο για κάποια χρόνια (1948-1950).

«Τον αγάπησα από την πρώτη στιγμή που τον είδα, κουρελή φαντάρο στο Μακρονήσι...» θα πει ο μετέπειτα μεγάλος σκηνοθέτης Νίκος Κούνδουρος. Αυτή η γνωριμία θα σταθεί η αφορμή για να κερδίσει ο κινηματογράφος και αργότερα το θέατρο έναν πολύ σπουδαίο καλλιτέχνη. Σύμφωνα με τη γνώμη των περισσότερων ειδικών και μεγάλων σκηνοθετών ο Θ. Βέγγος δεν ήταν ηθοποιός (άλλωστε δεν είχε τελειώσει κάποια σχολή ή κάτι παρόμοιο), ήταν όμως ένα πηγαίο ταλέντο. Πολλοί λένε ότι ο Θ. Βέγγος δεν έχει κάτι ανάλογο του στον ελλ. κινηματογράφο και γι' αυτό τον συγκρίνουν με μεγάλους ηθοποιούς του παγκόσμιου σινεμά όπως ο Λουί Ντε Φινές, ο Ζακ Τατί, ο Τζέρι Λιούις, ο Τσάρλι Τσάπλιν κλπ.

Πρωτόπαιξε στον κινηματογράφο στην ταινία του Κούνδουρου «Μαγική Πόλη» το 1954 και στο θέατρο εμφανίστηκε για πρώτη φορά το 1959 στην επιθεώρηση «Ομόνοια πλατς πλουτς», δίπλα στις μεγάλες φυσιογνωμίες του είδους Ν. Ρίζο και Γ. Γκιωνάκη. Συνολικά έπαιξε σε 126 ταινίες, σε 52 από τις οποίες ως πρωταγωνιστής και σκηνοθέτησε (πρωταγωνιστώντας ταυτόχρονα) ακόμη επτά ταινίες. Έχει τιμηθεί με πολλά βραβεία και έχει παίξει πολλές φορές αρχαίο θέατρο.

Οι περισσότεροι ρόλοι του και ταυτόχρονα οι πιο σημαντικοί απεικονίζουν ένα κομμάτι του ελληνικού λαού, του λαουτζίκου για την ακρίβεια, που αγωνιζόταν να επιβιώσει μετά την ήττα στον εμφύλιο πόλεμο: του καταφρονεμένου, του ταλαιπωρημένου, του καρπαζοεισπράκτορα, του άφραγκου, του μικροκομπιναδόρου, του ανώνυμου, του μισοπαράνομου, του μισοκαρτακιόζη, που πάντοτε ονειρευόταν ένα καλύτερο μέλλον αλλά ποτέ δεν το αποκτούσε. Ο λαουτζίκος του Θ. Βέγγου όσες φορές και να αποτύχαινε, σχεδόν πάντοτε, δεν απογοητευόταν, πάντοτε γυρνούσε πίσω και ζητούσε το δικίο του, «πάλευε»-έτρεχε διαρκώς. Ο λαουτζίκος ήταν ατομικοποιημένος, «πάλευε» πάντα μόνος ως άτομο, δεν «θύμωνε» και δεν «οργιζόταν» ποτέ ή τουλάχιστον δεν το έκφραζε ποτέ με άλλο τρόπο, όλα τα δεχόταν με καρτερία και υπομονή. Λίγο ως πολύ η γνωστή έκφραση «καλέ μου άνθρωπε» εκστομιζόταν για όλους με μια ελάχιστη διάκριση μεταξύ φτωχών, πλούσιων, κακών, της εξουσίας: για τα φτωχαδάκια, για τους ταλαιπωρημένους...για το λαουτζίκο φαινόταν να το εννοεί, για το αφεντικό, την εξουσία, τον κακό, μάλλον για να τον καλοπιάσει ή και για να τον κολακεύσει ακόμη. Ωστόσο, ο λαουτζίκος ήταν πάντοτε ταπεινός, δεν ήθελε πολλά πράγματα στη ζωή: ένα κομμάτι ψωμί, ένα ζεστό πιάτο φαί, ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι του, μερικά φράγκα στην τσέπη κλπ. Αυτά ήταν και τα όνειρά του. Πολλές φορές, όνειρα, ουτοπία και πραγματικότητα δεν ξεχωρίζαν.

Ο Θ. Βέγγος, παρά το γεγονός ότι ήταν ένας μεγάλος καλλιτέχνης, ήταν ένας σεμνός άνθρωπος και αυτό ήταν ένας επιπλέον λόγος που αγαπήθηκε τόσο πολύ από τον απλό ελληνικό λαό.

Χρήστος Τζουρντός - Σωφρόνης Παπαδόπουλος

WIND: «Ή με το Σωματείο ή θα γίνουμε κάτεργο»

Στις συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα μιλήσαμε με την Ελένη Δεμέναγα, που η απόλυσή της από τη WIND οδήγησε σε μια «μίνι» απεργία διαρκείας και πολύμορφες κινητοποιήσεις με στόχο την επαναπρόσληψή της.

> Ποιές είναι οι συνθήκες εργασίας στη WIND;

Ελένη: Δούλενα 9 ½ χρόνια στην Εξυπηρέτηση Πελατών (τηλεφωνικά κέντρα), μια πολύ ψυχοφθόρα δουλειά. Είχα πάντα καλή αξιολόγηση, ήμουν μια μέση υπάλληλος. Τα πρώτα χρόνια οι συνθήκες ήταν καλές, οι προϊστάμενοι μας έδειχναν σεβασμό, υπήρχε συνεργασία. Τα τελευταία δύο χρόνια, αφού έφαγαν τα λεφτά με τις διαδοχικές αναδιαρθρώσεις-πωλήσεις της εταιρείας και την χρέωσαν, όλα άλλαξαν. Οι συναδέλφισσες που επέστρεφαν από άδεια εγκυμοσύνης δεν αναγνώριζαν την εταιρεία.

Έγινε «εθελούσια έξοδος», όπου έλεγαν σε παλιούς συναδέλφους «τόσο είναι η αποζημίωση απόλυσής, τόσο το πακέτο της εθελουσίας, διάλεξε». Τους εκβίαζαν να παραιτηθούν. Έτσι έδιωξαν πολλούς, εξαφανίστηκαν ολόκληρα τμήματα. Από τότε απειλούσαν κι εμένα και άλλους ότι «έχει πέσει η απόδοσή σου», «δεν έχεις θέση στην εταιρεία, γιατί κρατάς πίσω την ομάδα», «πιστεύεις ότι αξίζεις τα λεφτά που σου δίνει η εταιρεία;». Οι δυσβάσταχτες συνθήκες μας έχουν φτάσει στα όριά μας. Υπάρχει σκληρός ανταγωνισμός και ατομικοποίηση, προσβολές και απαξίωση από τους προϊσταμένους, αυξήθηκε η αναλογία των συμβασιούχων (περίπου 30%). Όλοι κυνηγάνε τους στόχους, που ενώ παλιά ήταν όλου του τμήματος για να πάρουμε ένα επιπλέον μπόνους, τώρα είναι ατομικοί για να κρατήσεις τη θέση σου και δεν πιάνονται αν δεν δουλέψουμε ατέλειωτες υπερωρίες, χωρίς διάλειμμα κλπ. Μας ωθούν να «ξεπετάμε» τις κλήσεις, χωρίς να εξυπηρετούμε πραγματικά, για να έχουμε ανταγωνιστικά στατιστικά σε σχέση με τηλεφωνικά κέντρα πχ. στην Αλβανία.

> Πως έγινε η απόλυσή σου;

Ελένη: Στις 14 Απριλίου, στη λήξη της βάρδιας, μου ζήτησαν να πάρω τα πράγματά μου και να πάω συνοδεία της προϊσταμένης στα κεντρικά «για μια συνάντηση». Όταν ρώτησα γιατί, δεν μου απάντησαν. Την ίδια μέρα είχαν απολύσει και φυγαδεύσει έτσι άλλους 2 συναδέλφους. Αν και με πίεζαν συνέχεια, αρνήθηκα ν' ακολουθήσω και ενημέρωσα τους εκπροσώπους του Σωματείου. Ούτε σ' αυτούς είπαν το λόγο, οπότε το Σωματείο κάλεσε αμέσως ανοιχτή συγκέντρωση στον όροφο. Οι εργαζόμενοι κατέβασαν τ' ακουστικά και οι περισσότεροι άρχισαν να συζητάνε για τις απολύσεις και την αφόρητη κατάσταση. Εμφανίστηκε ο διευθυντής, όλοι άρχισαν να φωνάζουν εναντίον του. Αυτός με απειλούσε («για ό,τι γίνει φταις εσύ, γιατί έκοψες την επικοινωνία»), ενώ άλλοι έλεγαν στους εργαζόμενους ότι «οι

απολύσεις είναι μεμονωμένες» και ότι «απολύονται μόνο όσοι δεν κάνουν κανονικά την δουλειά τους». [Σημείωση: είχαν γίνει ήδη σχεδόν 40 απολύσεις τις προηγούμενες 15 μέρες] Έγινε περιοδεία του Σωματείου και μετά Γενική Συνέλευση, όπου αποφασίσαμε απεργία, αν τελικά με απέλυαν. Όταν γύρισα σπίτι, βρήκα την απόλυση θυροκολλημένη.

> Πως πήγαν οι κινητοποιήσεις;

Ελένη: Κράτησαν 4 συνεχόμενες μέρες (τρεις μέρες στάσεις εργασίας και μια 24ωρη απεργία), με αποκλεισμό όλων των κτιρίων. Έγραψα μια επιστολή προς όλους, εξηγώντας ότι ο αγώνας δεν είναι προσωπική υπόθεση. Η συμμετοχή ήταν μεγαλύτερη από παλιότερα: κανένας δεν ζήτησε να μπει για δουλειά, αρκετοί συμμετείχαν στην περιφρούρηση. Οι προϊστάμενοι τους τηλεφωνούσαν για να πάνε να δουλέψουν αλλού (πχ. στην Teleperformance ή σε κτίρια που δεν έχουμε ιδέα σε ποιον ανήκουν). Πήγαν ελάχιστοι, κυρίως συμβασιούχοι και παλιοί συνάδελφοι με παιδιά. Όλοι συμφωνούσαν με την απεργία και σχεδόν όλοι αρνήθηκαν -παρά τις πιέσεις- να την σπάσουν, αν και δεν ήθελαν να βγουν μπροστά από φόβο. Όμως τώρα χρειάστηκε να πάρουν θέση: Ή με το Σωματείο, για να μην περάσουν τα σχέδια της Διοίκησης, ή θα γίνουμε κάτεργο. Την 4^η μέρα, η Διοίκηση προσέφυγε δικαστικά για να βγάλει την απεργία παράνομη και καταχρηστική, ζητώντας να απαγορευτεί απεργία με τα ίδια αιτήματα. Το δικαστήριο έβγαλε την απεργία καταχρηστική, επειδή δεν τηρήθηκαν κάποιες τυπικές διαδικασίες, αυτό όμως έγινε αργά το απόγευμα, όταν πια η απεργία είχε ολοκληρωθεί.

> Υπήρξε συνέχεια;

Ελένη: Μετά την 4η μερα, έγινε νέα συνέλευση, όπου τέθηκε πρόταση για συνέχιση των απεργιών. Πιστεύω ότι αν συνεχίζαμε θα παίρναμε πίσω την

απόλυση, γιατί η εταιρεία θα δεχόταν μεγάλη πίεση χωρίς να έχει άλλο όπλο κι αυτό θα μας έδινε μεγάλη δύναμη. Όμως, το μέλος του ΔΣ που είναι στο ΠΑΜΕ κατέβασε χωριστή πρόταση, οι ψήφοι διχάστηκαν και δεν έβγαине πλειοψηφία. Σ' αυτό βοήθησε και η στάση του μέλους του ΔΣ που πρόκειται στην ΠΑΣΚΕ, που μέσα στη συνέλευση επαναλάμβανε -μπροστά σε διευθυντές- ότι «έχουμε εκτεθεί γιατί δεν τηρήθηκαν οι τυπικές διαδικασίες». Μπήκε φρένο στις κινητοποιήσεις και ο καθένας γύρισε κάπως στο καβούκι του. [Σημείωση: στις 18-19/5 έγινε νέα 48ωρη απεργία ενάντια στις απολύσεις]

> Ποια είναι η κατάσταση τώρα;

Ελένη: Οι κινητοποιήσεις βοήθησαν τους εργαζόμενους να συνειδητοποιήσουν ότι μπορούν να στηριχτούν στο Σωματείο και στους συναδέλφους τους, ότι όποιος αγωνιστεί θα βρει συμπαράσταση. Μπορεί να έχασαν αρκετά μεροκάματα, αλλά πίστεψαν στη δύναμη της συμμετοχής και της μαζικότητας. Όσο πιο πολλοί είμαστε, τόσο δεν μπορούν να μας πειράξουν. Όμως φοβάμαι ότι ακόμη δεν έχει σπάσει το κλίμα φόβου, ανταγωνισμού, ατομικοποίησης. Κι εμένα με είχαν φτάσει στα όριά μου, ήξερα ότι έρχεται η σειρά μου, αλλά όταν με απέλυσαν σκέφτηκα ότι δεν είναι δίκαιο να μείνω στον δρόμο. Πάλεψα και παλεύω για τη δουλειά μου και έχω ήσυχη τη συνειδήσή μου γι' αυτό. Αυτό πρέπει να κάνει κάθε συνάδελφος. Θεωρώ πολύ σημαντικό ότι υπάρχει Σωματείο στην επιχείρηση για ν' απευθυνθεί κάποιος για τα δικαιώματά του. Στο Σωματείο της Wind, οι περισσότεροι δεν βρίσκονται για προσωπικά οφέλη αλλά αγωνίζονται για το δίκιο των εργαζομένων. Δείξαμε ότι μπορούμε να κάνουμε μεγάλες κινητοποιήσεις, ακόμη και να νικήσουμε.

Ομόφωνα αθώος ο Σ. Σεϊσίδης

Κατέρρευσε η σκευωρία εναντίον του Συμεών Σεϊσίδη, τον οποίο είχε επικηρύξει το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη ως έναν από τους «ληστές με τα μαύρα». Ο 35χρονος αντιεξουσιαστής αθωώθηκε ομόφωνα από το Τριμελές Εφετείο Κακουρηγμάτων. Σύμφωνα με την απόφαση του δικαστηρίου, προέκυψαν αμφιβολίες σχετικά με την ενοχή του σε συνολικά 13 κακουρηγήματα που του είχαν αποδοθεί. Πρόκειται για εφτά ληστείες, τρεις απόπειρες ανθρωποκτονίας, ξέπλυμα βρώμικου χρήματος και συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, τα οποία όλα κατέπεσαν αφού και οι 27 μάρτυρες κατηγορίας δεν αναγνώρισαν στο πρόσωπό του τον μύθο που προσπάθησαν να δημιουργήσουν η ΕΛΑΣ και το υπουργείο.

Αθωωτική ήταν και η εισήγηση της εισαγγελέως της έδρας, η οποία λίγο πριν προτείνει αθώωση λόγω αμφιβολιών, ανέφερε: «Το επιβαρυντικό στοιχείο της προανάκρισης ήταν οι φωτογραφίες. Τέσσερις τόμοι δικογραφίας και δεν μας είπαν κάτι για τον συγκεκριμένο.»

Πρόκειται για μια απόφαση-κόλαφο για την ΕΛΑΣ και εδώ πρέπει να θυμίσουμε ότι η κράτηση και η νοσηλεία του Σεϊσίδη αποτελούν μνημείο κρατικής αυθαιρεσίας, αστυνομικής βαρβαρότητας και αντι-ιατρικής δεοντολογίας. Ο ίδιος στην απολογία του υποστήριξε ότι το κατηγορητήριο είναι μια σκευωρία των κατασταλτικών μηχανισμών και έχει κατασκευαστεί από τους ασφαλίτες που τον στοχοποίησαν για την κινηματική του δράση.

Παρά την αθώωση, ο Σεϊσίδης παραμένει φυλακισμένος για προηγούμενες υποθέσεις, ενώ έχει υποστεί ακρωτηριασμό του ποδιού του λόγω πυροβολισμού από αστυνομικούς που προσπάθησαν να τον εμπλέξουν (ανεπιτυχώς όπως αποδείχτηκε) σε ληστεία σε κατάστημα Praktiker.

Από την δράση μας

Εκλογές ΣΕΑΕ: Δυναμώνουμε τη φωνή των αναπληρωτών/ωρομισθίων εκπαιδευτικών

Στις 3-4/6 θα διεξαχθούν, σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, οι εκλογές του Σωματείου Ελαστικά Απασχολούμενων Εκπαιδευτικών (ΣΕΑΕ) για την ανάδειξη του Πανελλαδικού Διοικητικού Συμβουλίου και την εκλογή των τοπικών Δ.Σ. Οι εκλογές αποτελούν ένα σημαντικό σταθμό, μια ευκαιρία για την ενδυνάμωση του Σωματείου και την προώθηση των δίκαιων αιτημάτων μας σε μια δύσκολη συγκυρία.

Ένα χρόνο μετά την έλευση της Τρόικα, ο απολογισμός είναι τραγικός. Το χρέος αυξάνεται, η ανεργία εκτινάσσεται, οι μισθοί μειώνονται, οι συμβάσεις εργασίας καταστρατηγούνται, η Παιδεία και η Υγεία καταστρέφονται. Μπροστά στην αναδιάρθρωση (ή επιμήκυνση ή αναδιάρθρωση ή όπως αλλιώς ονομάσουν την χρεοκοπία), η ελληνική κυβέρνηση ξεπουλά τα πάντα και διαλύει τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζόμενων. Για την κυβέρνηση και την Τρόικα, όλες οι εργατικές κατακτήσεις φταίνε για την οικονομική κρίση, και όχι το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και οι αποτυχημένες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφαρμόστηκαν μέχρι σήμερα.

Στην παιδεία, τα απανωτά Μνημόνια επιβάλλουν μαζικές συγχωνεύσεις/καταργήσεις σχολείων, κατάργηση των βιβλίων, διαρκείς εξετάσεις και αντικατάσταση της σφαιρικής γνώσης με χρηστικές δεξιότητες στα πλαίσια του «νέου Λυκείου». Ακόμη, κατάργηση της Πρόσθετης Διδακτικής Στήριξης που αποτελούσε διέξοδο για πολλούς μαθητές στον εξεταστικό Γολγοθά, κατάργηση των αθλητικών και όλων των ειδικών σχολείων, κατάργηση διάφορων δομών της εκπαίδευσης (όπως των Κέντρων Εκπαίδευσης Ενηλίκων, ΙΕΚ, κ.τ.λ.), επέκταση των συμβάσεων αναπληρωτών μειωμένου ωραρίου μέσω ΕΣΠΑ, απλήρωτη εργασία στα δημόσια ΙΕΚ. Από το νέο έτος και για τα επόμενα χρόνια η ανεργία των εκπαιδευτικών αναμένεται να εκτιναχτεί. Σε απώλεια χιλιάδων θέσεων εργασίας θα οδηγήσουν οι συγχωνεύσεις των σχολείων, η δραματική μείωση των διορισμών, ο περιορισμός κατά 50% των προσλήψεων αναπληρωτών, το νέο Λύκειο, το πέραςμα της λειτουργίας των δημόσιων ΙΕΚ στις Περιφέρειες και η «προσαρμογή των προγραμμάτων σπουδών στις τοπικές ανάγκες».

Είναι επιτακτική η ανάγκη να οργανωθεί το πιο ευάλωτο και κακοπληρωμένο κομμάτι της εκπαίδευσης, οι ελαστικά απασχολούμενοι εκπαιδευτικοί. Το ΣΕΑΕ, αν και νεαρό σε ηλικία, παλεύει με συνέπεια και επιμονή για τα συμφέροντά τους. Απαραίτητη προϋπόθεση για να ακουστεί η φωνή μας και να αποτραπεί η επίθεση στην εκπαίδευση αποτελεί η μαζικοποίηση του σωματείου και η ενεργή συμμετοχή των μελών του. Είναι ξεκάθαρο ότι οι δύο μεγάλες Ομοσπονδίες των μόνιμων εκπαιδευτικών, ΟΛΜΕ και ΔΟΕ, όχι μόνο δεν ενδιαφέρονται να οργανώσουν και να παλέψουν για τα δικαιώματά των συμβασιούχων εκπαιδευτικών αλλά είναι και ανίκανες να οργανώσουν τους αγώνες ενάντια στο «νέο Λύκειο» και το κλείσιμο των σχολείων.

Το Σωματείο καλεί όλους τους ωρομισθίους και αναπληρωτές εκπαιδευτικούς να γραφτούν και να συμμετέχουν στις εκλογές. Η δύναμη του Σωματείου είναι ο καθένας από μας. Δεν υπάρχουν σωτήρες, η μόνη ελπίδα είναι να στηριχτούμε ο ένας στον άλλον και με αποφασιστικούς αγώνες να σώσουμε τα δικαιώματά μας, την δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση.

Απαιτούμε:

- Αύξηση δαπανών για την Παιδεία στο 5% του ΑΕΠ.
- Καμία συγχώνευση/κατάργηση σχολείου. Καμία περικοπή δαπανών, διορισμών, μισθών.
- Να καταβληθούν άμεσα τα δεδουλευμένα στους ωρομισθίους εκπαιδευτικούς των ΙΕΚ που παραμένουν απλήρωτοι από το 2008 μέχρι σήμερα.
- Μαζικοί διορισμοί. Μονιμοποίηση όλων όσων έχουν εργαστεί στο δημόσιο σχολείο.
- Να καταργηθεί ο νόμος της Διαμαντοπούλου.
- Άμεση χρηματοδότηση για την λειτουργία των Δημόσιων ΙΕΚ. Όχι στην εγκατάλειψή τους στις καλλικρατικές περιφέρειες.
- Όχι στο «νέο Λύκειο». Ενιαίο Δημόσιο Δωρεάν 12χρονο Υποχρεωτικό Σχολείο.
- Όχι στο νέο Μισθολόγιο. 1.400 ευρώ καθαρά πρώτο μισθό για όλους.

ΚΟΥΒΑ

Από την επανάσταση στις μεταρρυθμίσεις

Οι ‘μεταρρυθμίσεις’

Με γοργούς ρυθμούς φαίνεται να προχωρούν οι εξελίξεις στην Κούβα. Στα μέσα Απρίλη, κατά τις εργασίες του 6^{ου} Συνεδρίου του Κ.Κ. Κούβας, η ομάδα του Ραούλ Κάστρο, αδερφού και διαδόχου του Φιντέλ στο τιμόνι της Κούβας, άρχισε την ανακοίνωση σειράς μεταρρυθμιστικών προτάσεων για το νησί.

Οι αλλαγές που προτείνονται, στοχεύουν, σύμφωνα με τον Ραούλ Κάστρο, να «διορθώσουν τα διαπραχθέντα σφάλματα κατά την οικοδόμηση του σοσιαλισμού» τα τελευταία 50 χρόνια αλλά και να βοηθήσουν την Κούβα να «επιβιώσει». Επίσης προβάλλεται εκ μέρους του Κ.Κ. Κούβας η άποψη ότι θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι «τάσεις της αγοράς» και όχι μόνο ο σχεδιασμός της οικονομίας. Ταυτόχρονα σημειώνεται ότι μόνο ο σοσιαλισμός μπορεί να προφυλάξει τις κατακτήσεις της επανάστασης.

Από τις μεταρρυθμίσεις που έχουν ανακοινωθεί ως τώρα και αναμένεται να εγκριθούν, ξεχωρίζουν:

α) Η κατάργηση των «ισόβιων» κρατικών αξιωματούχων και λειτουργών, οι οποίοι θα μπορούν να διατηρούν το αξίωμά τους μέχρι 10 χρόνια.

β) Η μείωση του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων κατά 500.000.

γ) Θα επιτρέπεται στο εξής η αγοραπωλησία κατοικιών, με τη διαβεβαίωση ότι δεν θα επιτρέπεται η συγκέντρωση μεγάλης ακίνητης ατομικής ιδιοκτησίας (ως τώρα επιτρεπόταν μόνο η μεταβίβαση κατοικιών σε τέκνα, καθώς και η ανταλλαγή τους). δ) Θα επιτρέπεται στο εξής σε όσους ασκούν ελεύθερο επάγγελμα (συμπεριλαμβανομένων των αγροτών) να προσλαμβάνουν εργάτες. Το μέτρο αυτό συνοδεύεται από κατάργηση ορισμένων περιορισμών στην ιδιωτική απασχόληση.

Η εφαρμογή αυτών των ‘μεταρρυθμίσεων’, σε συνδυασμό με τη διαδικασία μεταβίβασης της εξουσίας στην ομάδα γύρω από τον Ραούλ Κάστρο, ανοίγουν ξεκάθαρα τον δρόμο της παλινόρθωσης του καπιταλισμού.

Οι κατακτήσεις και η πορεία της επανάστασης

Η Κουβανέζικη επανάσταση, που είχε ξεκινήσει με δημοκρατικούς και αντι-ιμπεριαλιστικούς στόχους, γρήγορα εξελίχθηκε σε μια σοσιαλιστική επανάσταση που συνέτριψε το μηχανισμό της καπιταλιστικής συσσώρευσης και κατέστρεψε τις εκμεταλλεύτριες τάξεις το 1960. Η επανάσταση χτύπησε τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ και γενικότερα το ιμπεριαλιστικό σύστημα, άλλαξε τον παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεων σε βάρος τους, έδειξε ότι ο καπιταλισμός μπορεί να ανατραπεί και ότι η σοσιαλιστική επανάσταση στη Λατινική Αμερική ήταν μια πραγματική δυνατότητα. Επιπλέον, οδήγησε στην ανάδυση μιας νέας γενιάς επαναστατών στη Λατινική Αμερική, οι οποίοι ξέκοψαν από τα σταλινικά Κ.Κ.

Τέλος, η επανάσταση συνέβαλε με πνεύμα διεθνιστικό στους αγώνες σε ορισμένες χώρες.

Παρά τον οικονομικό αποκλεισμό και την καθυστερημένη οικονομία, στις κατακτήσεις και τα κατορθώματα της επανάστασης συγκαταλέγονται η οικονομική ανάπτυξη και η μηχανοποίηση, η εξάλειψη της ανεργίας, η αισθητή βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των μαζών, η δωρεάν ιατρική περίθαλψη, η αύξηση του προσδόκιμου μέσου όρου ζωής, η μείωση της παιδικής θνησιμότητας, η δωρεάν εκπαίδευση και ο κοινωνικός χαρακτήρας του αθλητισμού και της ψυχαγωγίας. Αυτές οι ιστορικές κατακτήσεις αποτελούν τα βάθρα της βαθιάς προήλωσης του κουβανικού λαού στην επανάσταση.

Είναι γεγονός πως η ηγετική ομάδα της κουβανέζικης επαναστασης γύρω από τον Φιντέλ Κάστρο δεν προέρχονταν από το παραδοσιακό εργατικό κίνημα, ούτε και μοιραζόταν αρχικά τις αντιλήψεις και μεθόδους του σταλινισμού, γεγονός που οδήγησε σε αρκετές πρωτοτυπίες κατά την πρώτη δεκαετία του εργατικού κράτους. Ειδικά ο Τσε Γκεβάρα εργαζόταν πιο συστηματικά για να συνειδητοποιήσει και να αποφύγει τις βαθιές γραφειοκρατικές παραμορφώσεις των υπόλοιπων εργατικών κρατών.

Παρ’ όλα αυτά, η ηγετική ομάδα ποτέ δεν κατόρθωσε να αντιληφθεί τη σημασία της θεσμοποίησης του εργατικού κράτους, δηλαδή της ανάγκης δημιουργίας οργανισμών εξουσίας που να επιτρέπουν την πραγματική και συστηματική συμμετοχή των μαζών στην οικονομική διαχείριση και στις πολιτικές αποφάσεις. Ο διοικητικός μηχανισμός μόνο εν μέρει ανανεωνόταν και το κενό που δημιουργήθηκε από την έλλειψη επαναστατικών δημοκρατικών οργανισμών αναπληρωνόταν από έναν μηχανισμό μεσαίων και ανώτερων στελεχών, τα οποία υιοθετούσαν αυταρχικές μεθόδους και απολάμβαναν προνόμια από κοινωνική άποψη.

Είναι αλήθεια ότι η ομάδα γύρω από τον Κάστρο αναγνώρισε αυτά τα προβλήματα και προσπάθησε να διεξάγει πλατιές καμπάνιες ενημέρωσης, ωστόσο η οικονομική κρίση του 1970 λόγω της κατάρρευσης της παραγωγής ζάχαρης και κυρίως η αδυναμία επικράτησης της επανάστασης και σε άλλες χώρες της ηπείρου προσανατόλισαν διαφορετικά την ηγετική ομάδα κατά τη δεκαετία του 1970. Η έμφαση στην οικονομία δόθηκε στην οργάνωση της εργασίας με βάση τις νόρμες, την πειθαρχία και την παραγωγικότητα, η ατομική ιδιοκτησία στην ύπαιθρο διατηρήθηκε κ.λπ. Στις διεθνείς σχέσεις πραγματοποιήθηκε όχι μόνο μια στροφή προς την ΕΣΣΔ και τα άλλα εργατικά κράτη, αλλά μια ευθυγράμμιση σε μεγάλο βαθμό με τις θέσεις της σταλινικής γραφειοκρατίας, ένα άνοιγμα προς αστικά καθεστώτα και κυβερνήσεις της Λατινικής Αμερικής, ακόμη και κάποιες ρήξεις με επαναστα-

τικά κινήματα σε ορισμένες χώρες. Στο επίπεδο των θεσμών του εργατικού κράτους, ωστόσο, η κουβανέζικη ηγεσία επιχείρησε να αυξήσει τη συμμετοχή των μαζών.

Αυτές οι αντιφατικές εξελίξεις έκαναν την Κούβα να εμφανίζει αρκετές ομοιότητες και σημαντικές διαφορές με τα υπόλοιπα εργατικά κράτη της περιόδου. Τα κοινά γνωρίσματα ήταν τα εξής: α) Η σχεδιοποίηση αποφασίζεται από τα πάνω, β) η διαχείριση των επιχειρήσεων βασίζεται στον ηγεμονικό ρόλο του διευθυντή, γ) η οργάνωση της εργασίας βασίζεται στις νόρμες, δ) το μονολιθικό κόμμα ασκεί συνταγματικό ρόλο διεύθυνσης και δεν αποτελείται στην πλειοψηφία του από εργαζόμενους, ε) η σοσιαλιστική οικοδόμηση αντικρίζεται σε εθνικά πλαίσια.

Ωστόσο υπήρχαν και σημαντικές διαφορές: α) Δεν υπήρχε μια γραφειοκρατία ως κοινωνικό στρώμα, σε αντίθεση με την ΕΣΣΔ και τα άλλα εργατικά κράτη. Τα προνόμια είναι πολύ πιο περιορισμένα, β) Η ηγετική ομάδα παραμένει εκείνη που πρωταγωνίστησε στην επανάσταση και για δεκαετίες προσπαθούσε να υπερασπίσει και να εκφράσει τα συμφέροντα των μαζών, γ) Οι σχέσεις της ηγεσίας με τις μάζες ήταν ιδιαίτερα ζωντανές, δ) Οι θεσμοί, αν και δεν είναι οργανισμοί πραγματικής σοσιαλιστικής δημοκρατίας, δεν είναι και τα αποσκληρωμένα όργανα που εμποδίζουν κάθε συμμετοχή μαζών.

Τι πρέπει να γίνει

Για τους παραπάνω λόγους, οι επαναστάτες μαρξιστές δεν έθεταν για την Κούβα τον στόχο της πολιτικής επανάστασης και της ανατροπής της γραφειοκρατίας, αλλά την υιοθέτηση και εφαρμογή μιας σειράς μεταρρυθμίσεων που θα προσανατόλιζαν το εργατικό κράτος προς μια πραγματικά σοσιαλιστική κατεύθυνση. Βασικά μέρη του προγράμματος αυτού σε γενικές γραμμές ανταποκρίνονται και σήμερα στην κουβανέζικη πραγματικότητα:

α) δημιουργία οργανισμών όπως τα εργατικά και λαϊκά συμβούλια, β) ελευθερία έκφρασης, δικαίωμα οργάνωσης και ίδρυσης κόμματος, γ) ανοιχτή συζήτηση πάνω στις μεγάλες οικονομικές επιλογές, δ) ελευθερία της θεωρητικής συζήτησης,

ε) δικαίωμα της απεργίας, δημοκρατία και ανεξαρτησία των συνδικάτων, στ) καθαρός διαχωρισμός ανάμεσα στην κυβέρνηση και το κράτος από τη μία, και στο κόμμα από την άλλη.

Μόνο φυσικά οι εργατικές μάζες της Κούβας μπορούν να κινηθούν για την επιβολή ενός τέτοιου προγράμματος στην πολιτική ηγεσία, που με τις ‘μεταρρυθμίσεις’ φαίνεται να έχει μπει αμετάκλητα στο δρόμο της παλινόρθωσης του καπιταλισμού.

Σ.Ι.

στον κόσμο...

ΚΙΝΑ

Στις 3 Μάη, στην επαρχία Σιχουάν της κεντρικής Κίνας, επτά αστυνομικοί σταμάτησαν αυθαίρετα για έλεγχο τον καθηγητή λυκείου Γιου Χούι και, όταν αυτός αρνήθηκε να τον εξετάσουν, τον έγδυσαν και τον ξυλοκόπησαν σχεδόν μέχρι θανάτου. Οι μαθητές και οι συνάδελφοί του που ήταν παρόντες κατόρθωσαν τελικά να τον απελευθερώσουν και αμέσως ξεκίνησαν μια μεγάλη και μαχητική διαδήλωση, στην οποία πολύ γρήγορα προστέθηκαν περίπου 10.000 φοιτητές και εργαζόμενοι. Ξέσπασαν την οργή τους βάζοντας φωτιά στο κτήριο της νομαρχίας και σε περιπολικά. Οι εκρηκτικές κινητοποιήσεις των Κινέζων εργαζόμενων πληθαίνουν το τελευταίο διάστημα και αρχίζουν να αναμετρώνται με τους υπεύθυνους για την ανυπόφορη κατάστασή τους: το αστικό κράτος και την άρχουσα τάξη.

ΚΑΖΑΧΣΤΑΝ

Περίπου 15.000 εργαζόμενοι στις πετρελαιοπηγές του Καζαχσταν βρίσκονται σε κινητοποίηση. Στην εταιρεία Καραζαμπασουνάι (μισή κρατική, μισή κινέζικων συμφερόντων) οι αγώνες διεξάγονται από τον Φεβρουάριο, όταν ο πρόεδρος του σωματείου έκλεισε με την εργοδοσία μια συμφωνία σε βάρος των εργαζόμενων, καταχράστηκε 21 εκατ. τένγκε (περίπου 150.000 δολάρια) από το ταμείο του σωματείου και οργάνωσε επιθέσεις εναντίον των υπόλοιπων συνδικαλιστών. Τον Απρίλιο, όταν εξέλεγη νέο Δ.Σ., ο πρόεδρος αρνήθηκε να παραδώσει τη σφραγίδα και τα έγγραφα, με αποτέλεσμα να απεργήσουν 2.000 εργάτες, 300 εκ των οποίων ξεκίνησαν απεργία πείνας στα μέσα Μαΐου. Οι εργάτες απαιτούν την τήρηση της σύμβασης εργασίας, αύξηση μισθών και νόμιμη λειτουργία του σωματείου. Μετά την απόφαση του εισαγγελέα, που έκρινε την απεργία παράνομη και καταχρηστική, ακολούθησαν οι παραδειγματικές απολύσεις 7 συνδικαλιστών αλλά και η σύλληψη της δικηγόρου τους. Οι εργαζόμενοι συνεχίζουν την απεργία και τις συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας μαζί με αλληλέγγυους αγωνιστές και σωματεία. Στην απεργία μπήκαν άλλες δύο επιχειρήσεις του κλάδου, οι Οζενμουνάι Γκαζ και Ερσάι. Η εργοδοσία και οι αρχές εφαρμόζουν τρομοκρατικά μέτρα εναντίον των απεργών, αλλά δεν έχουν κατορθώσει να τους κάμψουν. Οι εργαζόμενοι και σε μερικές ακόμη εταιρείες σκοπεύουν να μπουν κι αυτοί σύντομα στην απεργία.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Η εταιρεία ηλεκτροδότησης του Καράτσι KESC κομματιάστηκε σε 30 κομμάτια και ξεπουλήθηκε σε ξένους επιχειρηματίες, με αποτέλεσμα να απολυθούν 4.000 εργαζόμενοι και να γίνουν περικοπές στους υπόλοιπους. Κάποιοι εργαζόμενοι της KESC ξεκίνησαν απεργία πείνας και, αφού δεν ικανοποιήθηκαν τα αιτήματά τους και το νοσοκομείο της KESC τους αρνήθηκε ιατρική βοήθεια, ξέσπασε απεργία. Στις 9 Μάη, σε πάνω από 10 προάστεια διακόπηκε τελείως η παροχή ηλεκτρικού ρεύματος και προκλήθηκαν βλάβες στην εταιρεία ύδρευσης, με αποτέλεσμα να παραλύσει ολόκληρο το Καράτσι. Οργισμένοι κάτοικοι βγήκαν στους δρόμους, πετροβολώντας αστυνομικούς και καίγοντας αυτοκίνητα. Πολλοί από τους εξεγερμένους είναι πλημυροπαθείς από την αγροτική περιοχή του Σίντχ, στους οποίους ακόμα δεν έχει δοθεί στέγη ή κάποια αποζημίωση.

ΜΠΑΝΓΚΑΝΤΕΣ

Στις 3 Μάη, στην πόλη Καχαρόλ, πέντε αστυνομικοί με πολιτικά έκαναν ένοπλη ληστεία στο σπίτι ενός γιατρού, μέρα μεσημέρι! Οι κάτοικοι τους κυνήγησαν και τους απέκλεισαν σε ένα σπίτι. Όταν η αστυνομία έφτασε, βρέθηκε αντιμέτωπη με χιλιάδες οργισμένους χωρικούς, οι οποίοι εγκλώβισαν άλλους οχτώ αστυνομικούς και έβαλαν φωτιά στα περιπολικά, αλλά και στα δύο αστυνομικά τμήματα της περιοχής. Οι αστυνομικοί τελικά απελευθερώθηκαν μετά από επέμβαση της συνοριακής φρουράς, αλλά μετά από πίεση των χωρικών ξεκίνησε έρευνα για τη διαφθορά των αστυνομικών που σχετίζονται με διάφορες συμμορίες.

Στα νύχια του Δ.Ν.Τ. και η Πορτογαλία

Το πραξικόπημα που επιβάλλουν στους Πορτογάλους εργαζόμενους η αστική τάξη, η ΕΕ και το ΔΝΤ ολοκληρώθηκε με τη δανειακή σύμβαση ύψους 80 δις, δηλαδή με ένα μνημόνιο, που υπογράφηκε από την κυβέρνηση του Σοσιαλιστικού Κόμματος (ΣΚ), παρότι είναι υπηρεσιακή μέχρι τις εκλογές της 5^{ης} Ιουνίου. Η τρoίκα έχει εξασφαλίσει από τα δύο μεγάλα αστικά κόμματα, το ΣΚ και το δεξιό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (ΣΔΚ), ότι τα μέτρα θα εφαρμοστούν ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα των εκλογών, σε μια αποθέωση της αστικής «δημοκρατίας». Ωστόσο, για ευνόητους προεκλογικούς λόγους, το πακέτο μέτρων του μνημονίου που ανακοινώθηκε δεν αποτυπώνει, σε αυτή τη φάση, όλο το εύρος των συνεπειών για τους εργαζόμενους.

Σύμφωνα με τους στόχους του μνημονίου, το έλλειμμα της Πορτογαλίας θα πρέπει να μειωθεί από 9,1% του ΑΕΠ το 2010, σε 5,9% το 2011, σε 4,5% το 2012 και σε 3% το 2013. Δεν προβλέπεται προς το παρόν μείωση μισθών και συντάξεων, με εξαίρεση τις συντάξεις που ξεπερνούν τα 1500 ευρώ (βέβαια η κυβέρνηση Σόκρατες είχε ήδη από πέρσι μειώσει τους μισθούς στο δημόσιο κατά 5%-10%). Η πιο βάρβαρη επίθεση εξαπολύεται κατά των εργαζομένων του

ιδιωτικού τομέα, με πλήρη αποδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων στα ελληνικά «πρότυπα» (κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, απελευθέρωση απολύσεων κλπ.). Παράλληλα, προβλέπονται ιδιωτικοποιήσεις ύψους 5,3 δις μέχρι το 2013, με ξεπούλημα ζωτικής σημασίας κρατικών επιχειρήσεων, όπως η αεροπορική εταιρία TAR, η εταιρεία διαχείρισης αεροδρομίων ANA, τα ταχυδρομεία (CTT) καθώς και μεριδίων στην εταιρεία ενέργειας EdP και την εθνική επιχείρηση ηλεκτρισμού REN. Μεγάλα έργα υποδομής, όπως η σύνδεση με τρένα υψηλής ταχύτητας με την Ισπανία, αναστέλλονται. Αυξάνεται η έμμεση φορολογία και μειώνονται οι εργοδοτικές εισφορές. Οι δαπάνες για την υγεία μειώνονται, ενώ το επίδομα ανεργίας θα καταβάλλεται για ένα μόνο χρόνο αντί για τρία, που ίσχυε ως τώρα.

Το μόνο βέβαιο είναι ότι όλα τα παραπάνω αποτελούν μόνο μια πρόγευση για το τι θα αντιμετωπίσουν οι Πορτογάλοι εργαζόμενοι, καθώς η «συνταγή» του ΔΝΤ θα έχει την ίδια τρομακτική «επιτυχία» όπως και στην Ελλάδα. Ήδη άλλωστε οι προβλέψεις για την Πορτογαλία μιλούν για αύξηση της ανεργίας από 11% στο 13% και συρρίκνωση της οικονομίας της κατά 2% το 2011 και άλλο τόσο το 2012. Κάτω από τις συνθήκες όξυνσης της παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού, το μόνο που πετυχαί-

νουν τα διάφορα πακέτα λιτότητας είναι να χειροτερεύουν την ασθένεια που υποτίθεται ότι καλούνται να θεραπεύσουν. Το μόνο που ενδιαφέρει τα αρπακτικά της ΕΕ και του ΔΝΤ είναι πώς θα σώσουν τις ευρωπαϊκές (και όχι μόνο) τράπεζες, πάνω στα πτώματα των εργαζομένων και ολόκληρης της κοινωνίας.

Η αντίσταση των Πορτογάλων εργαζομένων έχει αρχίσει να εκδηλώνεται, κάτω και από την επίδραση του κινήματος των «αγανακτισμένων» στις πλατείες, που ξεκίνησε από τη γειτονική Ισπανία. Η κεντρική πλατεία Ροσίο της Λισαβόνας έχει καταληφθεί από διαδηλωτές, που οργανώνουν ανοιχτή συνέλευση και ομάδες για τα διάφορα καθήκοντα, όπως και στο Σύνταγμα. Ωστόσο, οι κινητοποιήσεις δεν έχουν, ακόμα τουλάχιστον, τη μαζικότητα και τη δυναμική των ισπανικών και των ελληνικών. Το βασικό πρόβλημα για το πορτογαλικό κίνημα είναι η κυριαρχία των ρεφορμιστικών δυνάμεων (ΚΚ Πορτογαλίας και Μπλοκ της Αριστεράς), που έχουν ρίξει όλο το βάρος στις εκλογές της 5^{ης} Ιουνίου, αδιαφορώντας πλήρως για την ανάγκη οργάνωσης των αγώνων απέναντι στην επερχόμενη λαίλαπα. Σε πρόσφατη συνάντηση των ηγετών τους, τα δύο κόμματα δεν κατέληξαν σε συμφωνία για εκλογική συνεργασία, ωστόσο δεσμεύτηκαν να μην ασκούν επιθετική κριτική το ένα στο άλλο κατά την προ-

εκλογική περίοδο και διακήρυξαν ότι η λύση των προβλημάτων θα έρθει με το σχηματισμό μιας «αριστερής κυβέρνησης». Εκτός από την καλλιέργεια εκλογικών αυταπατών, δεν λείπουν και οι προδοσίες κατά των εργαζομένων, ιδίως από το Μπλοκ της Αριστεράς, όπου είναι πραγματικά θλιβερό να παρακολουθεί κανείς την κατρακύλα της ηγεσίας του, που δυστυχώς προέρχεται στην πλειονότητά της από το άλλοτε πορτογαλικό τμήμα της 4^{ης} Διεθνούς. Μετά τη στήριξη της υποψηφιότητας Αλέγκρε στις προεδρικές εκλογές, από κοινού με το ΣΚ, οι ευρωβουλευτές του Μπλοκ ψήφισαν στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο (μαζί με ευρωβουλευτές άλλων ρεφορμιστικών κομμάτων που συμμετέχουν στο λεγόμενο Κόμμα Ευρωπαϊκής Αριστεράς) κείμενο που καλούσε την ΕΕ να επιβάλει «ζώνη απαγόρευσης πτήσεων» στη Λιβύη. Στην ουσία δηλαδή, στήριξαν την ιμπεριαλιστική επέμβαση κατά του λαού της Λιβύης, με το πρόσχημα ότι έτσι θα απέτρεπαν σφαγές από τον Καντάφι! Η κατάντια του πορτογαλικού Μπλοκ είναι μια αυστηρή προειδοποίηση για την πορεία που μπορεί να έχουν τα διάφορα «πλατιά αντικαπιταλιστικά» κόμματα, όπως το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα στη Γαλλία ή ανάλογα εγχειρήματα και στη χώρα μας.

■ Πάννης Χαλάς

Παλαιστίνη: Υπό την επιρροή των αραβικών εξεγέρσεων η επέτειος Νάκμπα

Σε λουτρό αίματος πνίγηκαν οι διαδηλώσεις μνήμης στην επέτειο της Νάκμπα («Καταστροφή»), όπως ονομάζουν οι Παλαιστίνιοι την επέτειο ίδρυσης του Ισραήλ, πριν 63 χρόνια, στις 15 Μαΐου 1948, που συνοδεύτηκε από τον ξεριζωμό -χωρίς δικαίωμα επιστροφής- 750.000 Παλαιστινίων από τα σπίτια τους, προκειμένου η γη τους να παραχωρηθεί στο νεοσύστατο ισραηλινό κράτος. Φέτος, για πρώτη φορά, αυτή τη μέρα μνήμης δεκάδες χιλιάδες Παλαιστίνιοι, όχι μόνο από τη Δυτική Όχθη και τη Γάζα, αλλά και πρόσφυγες από τη Συρία και το Λίβανο όπου έχουν εκτοπιστεί (4,7 εκατομμύρια τώρα πια, με πολλούς απ' αυτούς να εξακολουθούν να ζουν σε προσφυγικούς καταυλισμούς), πραγματοποίησαν ταυτόχρονα πορείες προς τα σύνορα με το Ισραήλ. Εκατοντάδες από τους εκπατρισμένους επιχείρησαν, άοπλοι και πεζοί, να περάσουν τα σύνορα, σε μια συμβολική κίνηση επιστροφής στη χώρα τους και δέχτηκαν τα πυρά του ισραηλινού στρατού, που σκότωσε τουλάχιστον 15 άτομα και τραυμάτισε εκατοντάδες άλλα.

Οι φετινές εκδηλώσεις μνήμης πραγματοποιήθηκαν σ' ένα εντελώς διαφορετικό πλαίσιο εξαιτίας του κύματος των αραβικών εξεγέρσεων, που έχει

αλλάξει άρδην τις ισορροπίες στην ευρύτερη περιοχή και κατ' επέκταση στις σχέσεις Ισραήλ-Παλαιστίνης αλλά και στα ίδια τα κατεχόμενα.

Καταρχάς, η ανατροπή του καθεστώτος Μουμπάρακ στην Αίγυπτο απάλλαξε τους Παλαιστίνιους από ένα φιλοαμερικανικό καθεστώς στα πλευρά τους, που λειτουργούσε ως δεξί χέρι της ισραηλινής βαρβαρότητας. Κατά δεύτερο, οι εξεγέρσεις στις υπόλοιπες αραβικές χώρες της περιοχής και κυρίως στη Συρία (όπου έχει πάρει διαστάσεις και απειλεί το καθεστώς Άσαντ) όχι μόνο εξασφαλίζουν τη μεγαλύτερη στήριξη του αραβικού κόσμου στον αγώνα των Παλαιστινίων, αλλά και υποχρεώνουν το Ισραήλ και τις ΗΠΑ να εξετάσουν κάτω από νέο πρίσμα την αδιάλλακτη, επιθετική πολιτική τους στην περιοχή. Δεν είναι τυχαία η έστω και λεκτική παραδοχή του Ομπάμα πως το σημερινό καθεστώς δεν είναι βιώσιμο και η παραίτησή του προς το Ισραήλ να προχωρήσει σε «γενναίες κινήσεις» με στόχο τη δημιουργία δύο κρατών, με βάση το συνοριακό καθεστώς του 1967 και με ανταλλαγές εδαφών. Όσο φιλύποπτα κι αν οφείλουμε να δούμε αυτές τις δηλώσεις, γνωρίζοντας ότι οι ΗΠΑ θα υπερασπιστούν με κάθε τρόπο τον πράκτορά τους στην περιοχή, δεν παύουν να δείχνουν μια

στροφή της αμερικανικής πολιτικής, που για πρώτη φορά τάσσεται δημοσίως υπέρ της δημιουργίας παλαιστινιακού κράτους, κάτω από την πίεση που προκαλούν οι πρωτοφανείς ανατροπές στην περιοχή.

Από την άλλη, η επαναπροσέγγιση Φατάχ-Χαμάς, που επιτεύχθηκε με τη μεσολάβηση του νέου αιγυπτιακού καθεστώτος στις αρχές Μάη, ουσιαστικά οφείλεται κι αυτή στις εξελίξεις στον αραβικό κόσμο. Ο Αμπάς και η ηγεσία της Παλαιστινιακής Αρχής δεν μπορούν να συνεχίσουν την ίδια προδοτική πολιτική χωρίς να φοβούνται τις αντιδράσεις όχι μόνο των ιδίων των Παλαιστινίων αλλά και του αραβικού κόσμου γενικότερα. Άφησαν λοιπόν στην άκρη την αδιαλλαξία που τους επέτρεπε η αμερικανική στήριξη και κάθισαν στο τραπέζι των συνομιλιών με τη Χαμάς και άλλες 11 παλαιστινιακές οργανώσεις, μέλη της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Η συμφωνία που επιτεύχθηκε προβλέπει τον άμεσο σχηματισμό προσωρινής κυβέρνησης και διενέργεια εκλογών μέχρι το τέλος του χρόνου. Θα εξεταστεί η αναδιάρθρωση της ΟΑΠ για να συμπεριληφθεί και η Χαμάς, η ενιαία διοίκηση των σωματίων ασφαλείας κλπ. Αυτή η συμφιλίωση, ωστόσο, αποτελεί πάνω απ' όλα αποτέ-

λεσμα της πίεσης του παλαιστινιακού λαού, που χάρη στις εξεγέρσεις των άλλων αραβικών λαών ένωσε για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια πως έχει ελπίδα να απαλλαγεί από την ισραηλινή κατοχή και να αποκτήσει επιτέλους το δικό του κράτος. Λέγεται μάλιστα πως και οι ταυτόχρονες πορείες από τόσα διαφορετικά μέρη τόσων χιλιάδων Παλαιστινίων στη μνήμη της Νάκμπα οργανώθηκαν από το παλαιστινιακό αντίστοιχο των κινημάτων που πρωτοστάτησαν στην Αραβική Άνοιξη, το «Δίκτυο της 15ης Μαρτίου», ένα κίνημα αντίστασης στην ισραηλινή κατοχή, που εξαπλώθηκε μέσω του Facebook και οργάνωσε πριν από δυο μήνες διαδηλώσεις ζητώντας τη συμφιλίωση της Χαμάς και της Φατάχ.

Το επόμενο βήμα που έχει ανακοινωθεί είναι η απεύθυνση στον ΟΗΕ το Σεπτέμβριο, προκειμένου να αναγνωριστεί το παλαιστινιακό κράτος σαν πλήρες μέλος του ΟΗΕ, με τα σύνορα του 1967. Αν και είναι δεδομένες οι αμερικάνικες και ισραηλινές αντιδράσεις, όπως και η καταστρατήγηση αποφάσεων του ΟΗΕ από τους ιμπεριαλιστές ανάλογα με τα συμφέροντά τους, αυτή τη φορά λόγω έχουν και οι λαοί της περιοχής, που έχουν σηκώσει το ανάστημά τους έτοιμοι να υπερασπιστούν τα συμφέροντα και το δικίο τους.

Έξω από το Ευρώ ή «Ευρωπαϊκή» στρατηγική; Κριτική στις θέσεις της Αριστεράς

■ Σταύρος Σκεύος

Συνεχίζουμε σ' αυτό το φύλλο της Ε.Π. το αφιέρωμα για την στρατηγική του εργατικού κινήματος απέναντι στην ΕΕ.

Μπροστά στην κρίση, η βασική επιλογή των κυρίαρχων μερίδων του μεγάλου κεφαλαίου στην Ευρώπη διαγράφεται ως εξής: προσπάθεια διατήρησης της Ευρωζώνης, ως βασικό εργαλείο στο διεθνή ανταγωνισμό – «διασωλήνωση» των υπερχρεωμένων χωρών (μηχανισμοί στήριξης κλπ.), στραγγίζοντας απ' αυτές ό,τι είναι δυνατό και αναβάλλοντας τις αλυσιδωτές αντιδράσεις και καταρρεύσεις στο χρηματοπιστωτικό σύστημα – στήριξη στις αστικές τάξεις αλλά και ασφυκτική εποπτεία του πολιτικού σκηνικού αυτών των χωρών – φόρτωμα της κρίσης στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα με μεσαιωνικά «μνημόνια» και μέτρα.

Στην Αριστερά, η κρίση έχει φέρει στο επίκεντρο της συζήτησης τη στρατηγική απέναντι στην ΕΕ και ειδικότερα για την Ελλάδα το αν πρέπει να βγούμε από το ευρώ και την ΕΕ.

Η «αριστερή ευρωπαϊκή στρατηγική»...

Οι αριστεροί «ευρωπαϊστές», κόμματα και προσωπικότητες από το ρεφορμιστικό Ευρωπαϊκό Αριστερό Κόμμα (Μπλοκ της Αριστεράς στην Πορτογαλία, Αριστερά στη Γερμανία, ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ κ.α.) ή την περιφέρειά του, διατυπώνουν την εξής πολιτική πρόταση:

- Αντίσταση στα αντεργατικά-αντιλαϊκά μέτρα.

- Αναδιανομή του πλούτου: δημοσιονομική μεταρρύθμιση, φορολόγηση των επιχειρήσεων, μεγάλων εισοδημάτων, κερδοσκοπικών κεφαλαίων κλπ. Ενίσχυση του «κοινωνικού κράτους». Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις, δημιουργία «δημόσιων πυλώνων» πχ. στις τράπεζες.

- Έλεγχος, επαναδιαπραγμάτευση ή διαγραφή του χρέους.

- Απευθείας δάνεια/χρηματοδότηση από την ΕΚΤ (ευρωμόλογο).

Σύμφωνα με την άποψη αυτή, για την εφαρμογή τέτοιων μέτρων χρειάζεται μια «προοδευτική» ή «αριστερή» κυβέρνηση (ένα βήμα «σε σοσιαλιστική κατεύθυνση», συμπληρώνουν κάποιοι). Αν όμως μια τέτοια κυβέρνηση αποφάσισε την έξοδο πχ. της Ελλάδας από το ευρώ, θα διέπραττε ένα τεράστιο στρατηγικό λάθος, καθώς αμέσως θα αντιμετώπιζε ασφυκτικές διεθνείς και εσωτερικές πιέσεις. Μια νέα δραχμή αυτόματα θα υποτιμούνταν, ανοίγοντας το παράθυρο για κερδοσκοπικές επιθέσεις εναντίον της, ώστε να τιμωρηθεί και να γονατίσει αυτή η κυβέρνηση και ο λαός που την εξέλεξε. Η υποτίμηση του νομίσματος θα αύξανε το χρέος (αφού αυτό υπολογίζεται σε ευρώ ή δολάρια) και οι διεθνείς στρόφιγγες χρηματοδότησης/δανεισμού θα έκλειναν. Τα περιουσιακά στοιχεία των καπιταλιστών στην Ελλάδα επίσης θα υποτιμούνταν, οπότε αυτοί θα ανέβαζαν τις τιμές (πληθωρισμός) και θα απαιτούσαν ακόμα χειρότερα αντεργατικά-αντιλαϊκά μέτρα. Η έξοδος από το ευρώ θα γινόταν έτσι πρόσχημα και αφορμή για μια ακόμα πιο άγρια καπιταλιστική επίθεση.

Φυσικά, είναι πασίγνωστοι οι εκβια-

σμοί που ήδη ασκούν τα επιτελεία της ΕΕ ενάντια σε κάθε λαό που έχει έρθει η σειρά του να μπει κάτω από την μπότα των «μηχανισμών στήριξης» για να σωθούν οι διεθνείς τοκογλύφοι, οι μεγάλοι χρηματοπιστωτικοί όμιλοι που έχουν στα χέρια τους το χρέος. Τι κάνει τους «ευρωπαϊστές» να πιστεύουν ότι αυτοί οι εκβιασμοί είναι ευκολότερο να αντιμετωπιστούν, απλά και μόνο επειδή ασκούνται εντός της ΕΕ, αυτό δεν μας το εξηγούν. Ισχυρίζονται μάλιστα ότι η έξοδος από το ευρώ είναι ενάντια σε μια διεθνιστική σκοπιά, επισείωντας τον «αντι-ευρωπαϊσμό» της ακροδεξιάς. Έτσι, με βάση και τον σημερινό ταξικό συσχετισμό (που υποτίθεται δεν επιτρέπει μια αντικαπιταλιστική πολιτική), μόνη ρεαλιστική πρόταση απομένει η κοινοβουλευτική ενίσχυση της Αριστεράς (οι λαϊκοί αγώνες υποτίθεται σιωπηλά ότι τελικά εκεί πρέπει να καταλήξουν), για να φτιαχτούν «αριστερές» κυβερνήσεις σε όσο το δυνατόν περισσότερες χώρες.

... και οι μοιραίες αυταπάτες της

Καταρχάς, πολλές απ' αυτές τις προτάσεις ήδη εφαρμόζονται από τα επιτελεία της ΕΕ για τη διάσωση του μεγάλου κεφαλαίου. Όταν πχ. η ΕΚΤ δέχεται ως εγγυήσεις τα ομόλογα χωρών που έχουν στα χέρια τους οι τράπεζες (πόσο μάλλον όταν αυτά έχουν αξιολόγηση «σκουπιδιών» ή χειρότερη), τι άλλο κάνει από το να ασκεί μια έμμεση πολιτική δανεισμού, από το να κοινωνικοποιεί τα ιδιωτικά «κακά χρέη» στις πλάτες των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων της Ευρώπης;

Δεύτερο, η ουσία δεν αλλάζει αν αυτός ο δανεισμός γίνει άμεσα με την έκδοση ευρωμολόγων. Αφενός μεν αυτό θα σημαίνει ότι η ΕΚΤ «τυπώνει χρήμα», πράγμα που θα μείωνε την αξιοπιστία του ευρώ και θα ανέβαζε τα επιτόκια δανεισμού όλων των χωρών της Ευρωζώνης. Εδώ πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι πρόβλημα χρέους έχουν και οι χώρες του λεγόμενου «κέντρου» (σε μικρότερη κλίμακα) και όχι μόνο της «περιφέρειας», όπως προπαγανδιστικά παρουσιάζεται για να συσκοτιστεί η κρίση του καπιταλισμού στην ΕΕ. Αφετέρου, η διακοπή της έμμεσης ενίσχυσης της ΕΚΤ στις τράπεζες θα σήμαινε ότι αυτές πρέπει να ξεκαθαρίσουν τα «κακά χρέη» και να ενισχύσουν την κεφαλαιακή δομή τους. Και στις δύο περιπτώσεις, υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους, για ν' αντισταθμίσουν το κόστος, θα απαιτήσουν κι άλλα βάρβαρα μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα πχ. νέα φορολογικά χαράτσια ή κρατικές ενισχύσεις στις τράπεζες;

Τρίτο, είναι αυταπάτη ότι σε συνθήκες κρίσης το κεφάλαιο θα ανευχτεί να φορολογηθεί για να χρηματοδοτήσει το «κοινωνικό κράτος», επειδή θα το ζητήσει μέσω των αστικών θεσμών μια «αριστερή» κυβέρνηση. Μπορεί μόνο να υποχρεωθεί σε κάποιες τέτοιες παραχωρήσεις από μια τεράστια άνοδο της ταξικής πάλης – κι αυτό βέβαια προσωρινά, πριν ετοιμάσει την αντεπίθεσή του. Ο άγριος νεοφιλελευθερισμός δεν είναι μια επιλογή δεξιών ή συντηρητικών κύκλων, όπως τον παρουσιάζουν οι «ευρωπαϊστές», αλλά ο μονόδρομος του κεφαλαίου.

«Η αυτοί ή εμείς» είναι η ρητή επιταγή της κρίσης, από τη μεριά τόσο του κεφαλαίου όσο και του προλεταριάτου. Καμία «μέση λύση» δεν μπορεί τελικά να σταθεί - και κάθε τέτοια προσπάθεια μιας «αριστερής» κυβέρνησης θα βρισκόταν αμέσως αντιμετώπιση με μια οργανωμένη καπιταλιστική εκστρατεία ακρίβειας στις τιμές, μαζικής φυγής κεφαλαίων, επενδυτικού σαμποτάζ.

Τέλος, είναι πραγματικά αστειό ακόμα και να λέγεται ότι θα μπορούσε μέσα στα πλαίσια της Ευρωζώνης να γίνει διαπραγμάτευση ή διαγραφή χρέους προς όφελος μιας υπερχρεωμένης χώρας με δική της πρωτοβουλία (το «κούρεμα» με λεόντεια ανταλλάγματα είναι φυσικά πάντα μια από τις επιλογές των δανειστών-τοκογλύφων). Ποιες από τις ισχυρές πιστώτριες χώρες ή τις τράπεζες-τοκογλύφους θα αποδεχόταν τις ζημιές και δεν θα απαιτούσε την άμεση αποπομπή από την Ευρωζώνη και την ΕΕ του κράτους-ταραξία που θα ζητούσε κάτι τέτοιο;

Στο σύνολό τους, οι απόψεις των «ευρωπαϊστών» συνιστούν μια **υπόκλιση στην αντιδραστική ΕΕ** - και μάλιστα όταν η κρίση έχει ξεσκίσει το πέπλο του «εταιρισμού» και της «αλληλεγγύης» στην ΕΕ. Αν η έξοδος από το ευρώ όντως δεν είναι πανάκεια και κρύβει τεράστιους κινδύνους (βλ. παρακάτω), είναι χίλιες φορές πιο ουτοπικό να πιστεύει κανείς ότι μπορεί να υπάρξει ένα «καλό» ευρώ, να ασκηθεί και η πιο στοιχειώδης φιλολαϊκή πολιτική με τα θεσμικά και οικονομικά εργαλεία της Ευρωζώνης και της ΕΕ -ειδικά εν μέσω κρίσης- και να παρουσιάζονται οι ανισότητες αναμέσα στις χώρες της Ευρωζώνης όχι ως δομικές (αφού αυτή λειτουργεί πρωτίστως υπέρ του μεγάλου κεφαλαίου του «κέντρου») αλλά ως τυχαίες και παροδικές, που μπορούν να μεταρρυθμιστούν και να διορθωθούν. Είναι τέλος εξοργιστικό να επιστρατεύεται το σκιαχτρο της ακροδεξιάς (δεν μιλάμε εδώ για την αυτονόητη αντιδραστικότητα της πολιτικής της), να ταυτίζεται η πάλη ενάντια στην καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική ΕΕ με τον απομονωτισμό ή τον εθνικισμό, για να συγκαλυφθεί από τους «ευρωπαϊστές» ο πραγματικός κοινωνικός φασισμός των κανιβαλών της ΕΕ και των διαφόρων «σοσιαλιστικών» αστικών κομμάτων που την υπηρετούν. Ο κόσμος να χαθεί, αρκεί να μη διαταράξουμε την ΟΝΕ, την ΕΕ, τους ευρωπαϊκούς θεσμούς – εκεί καταλήγει η πολιτική τους!

Η αντιδραστική ουτοπία της αυτοδύναμης ανάπτυξης

Ένα άλλο ρεύμα αριστερών διανοούμενων, οικονομολόγων κλπ. είτε από τον ίδιο πολιτικό χώρο είτε και από την άκρα αριστερά στην Ελλάδα, υιοθετεί πολλά από τα παραπάνω μέτρα, συχνά σε πιο ριζοσπαστική εκδοχή (κρατικοποίηση τραπεζών, διαγραφή του χρέους, έλεγχος/περιορισμός στις κινήσεις κεφαλαίων), θεωρεί όμως την έξοδο από το ευρώ ως προϋπόθεση για την αποτελεσματική εφαρμογή τους, για την αντιμετώπιση της κρίσης προς όφελος της εργατικής τάξης ή και για ν' ανοίξει ο δρόμος για το σοσιαλισμό, σύμφωνα με κάποιους. Ας σημειώσουμε ότι η θέση του

ΚΚΕ για «λαϊκή εξουσία» και «κοινωνικοποίηση των μονοπωλίων» συγκλίνει ουσιαστικά μ' αυτή την άποψη, αν και κρατάει μια επαμφοτερίζουσα στάση στο θέμα της ΕΕ (άλλοτε λέγοντας «έξω από την ΕΕ» και άλλοτε μιλώντας γενικά για «ανυπακοή»). Αυτές οι θέσεις σκοντάφτουν σε δύο βασικά σημεία:

(Α) Δεν εντοπίζουν σωστά την αφετηρία και την ουσία της κρίσης, τόσο στην ΕΕ όσο και παγκόσμια. Έτσι πχ. θεωρείται ότι (αναφέρουμε κάποιες χαρακτηριστικές απόψεις):

- Το χρέος είναι ένα πρόβλημα της «περιφέρειας», πράγμα που δεν ευσταθεί.

- Η κρίση ξεκίνησε ως κρίση χρέους ή τραπεζική κρίση, για να εξελιχθεί σε δημοσιονομική.

- Το ευρώ είναι ένα από τα κύρια αίτια της κρίσης σε ολόκληρη την «περιφέρεια», γιατί οδήγησε σε πτώση της ανταγωνιστικότητάς της, άρα σε ελλείμματα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, σε διόγκωση του εξωτερικού δανεισμού και των εγχώριων πιστωτικών συστημάτων (μέσω της ροής δανειακών κεφαλαίων από το «κέντρο» προς την «περιφέρεια»).

- Το ευρώ είναι ο κύριος λόγος της πολιτικής που επιλέγεται για την αντιμετώπιση της κρίσης, φορτώνοντας όλα τα βάρη στους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα. Από τους πιο συνεπείς εκπροσώπους αυτής της άποψης χαρακτηριστικά αναφέρεται ότι στην Ευρώπη «ο ειδικός χαρακτήρας και η αγριότητα της αναταραχής είναι λόγω της ΟΝΕ».

Όλα τα παραπάνω είναι από μια άποψη σωστά – όμως, **«λείπει αυτό ακριβώς που πρέπει να ειπωθεί», δηλαδή ο χαρακτηρισμός της κρίσης ως δομικής του καπιταλιστικού συστήματος**. Δίνεται έτσι η λάθος ερμηνεία ότι η λυδία λίθος του προβλήματος είναι η ΟΝΕ καθαυτή. Θα ρωτούσαμε λοιπόν τους υποστηρικτές αυτής της άποψης: αν το ευρώ είναι «ο κύριος λόγος της πολιτικής που επιλέγεται για την αντιμετώπιση της κρίσης», πιστεύουν ότι πχ. ο γερμανικός ή ο γαλλικός ιμπεριαλισμός θα ασκούσε μια πιο φιλολαϊκή πολιτική αν είχε επιστρέψει στο μάρκο ή στο φράγκο; Η απάντηση είναι: ακριβώς το αντίθετο! Τι θα είχαν κάνει οι γερμανοί και γάλλοι μεγαλοκαπιταλιστές με τα κεφάλαιά τους που πλεονάζουν (η κρίση σημαίνει υπερσυσώρευση κεφαλαίων και υπερπαραγωγή εμπορευμάτων), αν μέσω των μηχανισμών της ΟΝΕ δεν μπορούσαν να τα κατευθύνουν στον τοκογλυφικό δανεισμό της «περιφέρειας»; Ενώ τα σπασμένα από μια διάλυση της ευρωζώνης, από τον κατακερματισμό της ενιαίας αγοράς, τον περιορισμό του ενδο-ευρωπαϊκού εμπορίου κλπ. θα προσπαθούσαν να τα βγάλουν με την εξοντωτική εκμετάλλευση των γερμανών και γάλλων εργατών, σε μια πορεία που θα αύξανε όχι μόνο τον οικονομικό εθνικισμό (ήδη ενισχυμένο από την κρίση) αλλά και την απειλή του σωβινισμού και του πολέμου. Δεν μπορούμε και δεν πρέπει να δεχτούμε μια τέτοια προοπτική για το προλεταριάτο και τους λαούς της Ευρώπης!

> *συνέχεια στην επόμενη σελίδα*

< *συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα*

(Β) Ξεκινώντας από λάθος αφετηρία, οδηγούνται σ' ένα δεύτερο λάθος, που θα μπορούσε να αποδειχτεί θανάσιμη παγίδα: στην άποψη ότι η διέξοδος βρίσκεται στην αναδίπλωση της ελληνικής οικονομίας στα εθνικά πλαίσια, ότι η έξοδος από το ευρώ θα σημάνει σε κάθε περίπτωση μια καλύτερευση της θέσης των εργαζομένων (αν συνοδευτεί και από άλλα μέτρα).

Για τους υποστηρικτές αυτής της άποψης, η ανάκτηση της «εθνικής» κυριαρχίας στο νόμισμα θα οδηγήσει σε αύξηση των εξαγωγών και στην παραγωγική ανασυγκρότηση της ελληνικής οικονομίας. Επιχειρούν μια αναλογία με την Αργεντινή το 2000, που όμως είναι αβάσιμη, καθώς εκεί υπήρχε ένα εντελώς διαφορετικό γεωπολιτικό περιβάλλον (η ευρύτερη περιοχή διένυε μια φάση σχετικής ανάπτυξης) αλλά και μια αξιόλογη παραγωγική βάση – και ιδιαίτερα ο τελευταίος παράγοντας εκλίνει στην Ελλάδα. Οι οικονομικές-πολιτικές δυνατότητες του ελλ. καπιταλισμού να βρει διέξοδο στην παγκόσμια αγορά και πολύ περισσότερο να οδηγηθεί σε μια παραγωγική ανόρθωση με βάση ένα αυτόνομο νόμισμα, είναι τουλάχιστον μακρινές και θολές, αν όχι σκέτη φαντασιοπληξία. Ο ασθενής που φυτοζωεί στην εντατική των δανείων ΔΝΤ και ΕΕ, δεν μπορεί ξαφνικά να μετατραπεί σε δρομέα μεγάλων αποστάσεων... Στην απίθανη περίπτωση που η ελλ. μπουρζουαζία θα επεδίωκε κάτι τέτοιο, οι θυσίες που θα απαιτούνταν από το προλεταριάτο και τα λαϊκά στρώματα (όπως και στην Αργεντινή) θα ήταν αιματηρές.

Έτσι, η έξοδος από το ευρώ σε συνθήκες διατήρησης του καπιταλιστικού συστήματος και της αστικής κυριαρχίας θα οδηγούσε σε μια πραγματικά «τριτοκοσμική» κατάσταση το προλεταριάτο και τα λαϊκά στρώματα. Η διαπίστωση αυτή είναι καιρία, καθώς το ενδεχόμενο μιας αποτομής της Ελλάδας από το ευρώ είναι πραγματικό - και μ' αυτή την έννοια η εργατική τάξη πρέπει να είναι προετοιμασμένη τι σημαίνει αυτό.

Οι υποστηρικτές αυτής της άποψης, ξορκίζοντας το φάντασμα του αφηρημένου, κενού και κάλπικου «διεθνισμού» των «ευρωπαϊστών», πέφτουν τελικά σ' ένα συμπληρωματικό λάθος, **αναπαράγουν έμμεσα την αντιδραστική ουτοπία της αυτοδύναμης ανάπτυξης στα εθνικά πλαίσια, απότοκο της σταλινικής ψευδο-θεωρίας του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα»**. Κι αυτό σε μια περίοδο όπου κάθε εργαζόμενος καταλαβαίνει πως η επίθεση είναι κοινή σε όλη την Ευρώπη, άρα κοινοί πρέπει να είναι και οι αγώνες ή ακόμα και ότι μια νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση στην Ελλάδα θα πρέπει να στηριχτεί, πέρα από τις δικές της δυνάμεις, στην αλληλεγγύη τουλάχιστον του ευρωπαϊκού προλεταριάτου.

Άρνηση της επανάστασης

Μέσα στην Αριστερά, θιασώτες και πολέμιοι του ευρώ, παρά τις φαινομενικά αντιδιαμετρικές τους θέσεις, στην πραγματικότητα συγκλίνουν στο πιο αποφασιστικό σημείο, στην άρνησή τους να θέσουν την κρίση ως αυτό που είναι, ως κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Έτσι, οι προτάσεις τους αποκτούν έναν δευτερεύοντα, σχεδόν τεχνικό χαρακτήρα, ακόμα και η ίδια η έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ. Πατί παρακάμπτεται ο κόμπος του ζητήματος: **Ποια θα είναι η ταξική φύση του καθεστώτος που θα εφαρμόσει τη μία ή την άλλη πολιτική; Θα είναι ένα καπιταλιστικό καθεστώς και μια αστική κυβέρνηση;** Μπορεί επομένως η εργατική τάξη να ελπίζει σε σωτηρία από τον Αρμαγεδώνα της κρίσης χωρίς να προετοιμαστεί και να παλέψει μέχρι θανάτου για τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης, για την εγκαθίδρυση της δικής της εξουσίας, ώστε ν' αρχίσει η οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας; Είναι περιττό να υπενθυμίσουμε ότι σε τέτοια ζητήματα η σιωπή, οι υπεκφυγές, οι ασάφειες περί «αριστερών» ή «λαϊκών» κυβερνήσεων έχουν οδηγήσει την εργατική τάξη σε ιστορικές προδοσίες και αιματηρές ήττες;

Επιφανείς εκπρόσωποι και των δύο ρευμάτων συμμετέχουν έτσι από κοινού και από την πρώτη γραμμή σε ρεφορμιστικά εγχειρήματα τύπου «Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου» (βλ. σχετικά στο προηγούμενο φύλλο της ΕΠ). Ο κυβερνητισμός τους μόλις και κρύβεται κάτω από την «αριστερή» αμφίεση, δείχνοντας ότι για μια ακόμα φορά θέλουν να γίνουν το σωσίβιο του αστικού καθεστώτος από την κρίση. Μια χαρακτηριστική περίπτωση είναι η ναυαρχίδα αυτού του χώρου, το Μπλοκ της Αριστεράς στην Πορτογαλία (βλ. σχετικό άρθρο) - και δεν είναι ιδιαίτερα δύσκολο να φανταστεί κανείς τη συμμετοχή πολλών τέτοιων «αριστερών» σε κυβερνήσεις πχ. στη Γαλλία (όπου ψήνονται πολλές συμμαχίες, μαζί και με τους Σοσιαλιστές, ενόψει των προεδρικών εκλογών του 2012). Τέλος, να υπενθυμίσουμε ότι αυτές οι απόψεις ασκούν πλέον μια ορατή επιρροή στον κύριο όγκο της άκρας αριστεράς στην Ελλάδα, όχι μόνο στις θεωρητικές του θέσεις αλλά και στην πρακτική του, πράγμα που κινδυνεύει σύντομα να εξελιχθεί σε μια απορρόφηση από το ρεφορμισμό.

Στο επόμενο φύλλο: Η στάση των επαναστατών μαρξιστών απέναντι στην ΕΕ

Παντελής Πουλιόπουλος

Ο Παντελής Πουλιόπουλος υπήρξε ο σημαντικότερος Έλληνας θεωρητικός μαρξιστής, η μεγαλύτερη μορφή του επαναστατικού εργατικού κινήματος στην Ελλάδα και ο θεμελιωτής του τροτσκισμού στη χώρα μας. Γεννήθηκε στη Θήβα το 1900 «μαζί με τον αιώνα», όπως συνήθιζε να λέει. Το 1919 πήγε στην Αθήνα για να σπουδάσει νομικά, όπου εντάσσεται στο Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας (Σ.Ε.Κ.Ε.). Την επόμενη χρονιά στέλνεται στο μέτωπο της Μικράς Ασίας. Εκεί φτιάχνει επαναστατικούς κομμουνιστικούς πυρήνες με αντιπολεμική δράση, συλλαμβάνεται με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας και καταδικάζεται σε θάνατο. Με την κατάρρευση όμως του μετώπου, απέδρασε και επέστρεψε στην Ελλάδα. Το 1924 εκλέγεται πρόεδρος της Πανελληνίας Ομοσπονδίας των Παλαιών Πολεμιστών και δημοσιεύει το αντιπολεμικό του μανιφέστο «Πόλεμος κατά του πολέμου».

Το Σ.Ε.Κ.Ε. σπαρασσόταν από τις διαμάχες τριών τάσεων: της σοσιαλδημοκρατικής, της «σταλινικής» και της επαναστατικής-μπολσεβίκικης, της οποίας εκφραστής ήταν ο Πουλιόπουλος. Στο 3ο έκτακτο συνέδριο του κόμματος το 1924, επικρατεί η επαναστατική πτέρυγα. Το κόμμα μετονομάζεται σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και ο Πουλιόπουλος εκλέγεται πρώτος Γραμματέας του, σε ηλικία μόλις 24 ετών.

Μετά το συνέδριο οι σοσιαλδημοκράτες απομακρύνονται από το κόμμα. Το ΚΚΕ αναγκάστηκε να υιοθετήσει το σύνθημα της Κομιντέρν (3η Διεθνής) για μια «ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία-Θράκη», παρά την αντίδραση του Πουλιόπουλου, αφού το σύνθημα αυτό εξυπηρετούσε τον βουλγαρικό εθνικισμό. Το 1925 ο Πουλιόπουλος συλλαμβάνεται από τη δικτατορία του Παγκάλου για «απόπειρα απόσπασης της Μακεδονίας και της Θράκης». Στην πεντάωρη απολογία του ο Πουλιόπουλος υπερασπίζεται το διεθνισμό και το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των λαών και συγκεκριμένα των Σλαβομακεδόνων. Για τη στάση του αυτή εξορίζεται στη Φολέγανδρο, απ' όπου απελευθερώνεται με την πτώση της δικτατορίας το 1926.

Κατά την απουσία του, όμως, οι σταλινικοί (ο προσωρινός γραμματέας Σταυρίδης, μαζί με Χαϊτά και Ζαχαριάδη) είχαν επικρατήσει πλήρως μέσα στο ΚΚΕ. Το 1927 επιχειρεί ριζική κριτική στη γραμμή της ηγεσίας, με την ομάδα «Νέο Ξεκίνημα», και συγκεντρώνει γύρω του σημαντικό αριθμό κομμουνικών μελών. Το αποτέλεσμα ήταν η διαγραφή του. Ο Πουλιόπουλος υιοθέτησε τις απόψεις του Τρότσκι για το γραφειοκρατικό εκφυλισμό της Σοβιετικής Ένωσης και δημιούργησε την ομάδα «Σπάρτακος», που εξέφραζε στην Ελλάδα τις απόψεις της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης.

Στο ίδιο διάστημα ο Πουλιόπουλος υπερασπίζεται ως συνήγορος, χωρίς αμοιβή, τους εργαζόμενους απέναντι στην αυθαιρεσία των εργοδοτών. Παράλληλα, φροντίζει για τη συγκρότηση και θεωρητική κατάρτιση των Ελλήνων κομμουνιστών, μεταφράζοντας στα ελληνικά το Κεφάλαιο και άλλα μαρξιστικά θεωρητικά κείμενα και εκδίδοντάς τα μέσα από τον «Σπάρτακο». Επίσης ασχολήθηκε και με το γλωσσικό ζήτημα και τη γλωσσική εκπαίδευση των λαϊκών μαζών.

Το 1934 ο Πουλιόπουλος πρωτοστάτησε στην ίδρυση της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ), που το 1938 αποτέλεσε ως ΕΟΚΔΕ (Ενιαία ΟΚΔΕ) το ελληνικό τμήμα της νεοσύστατης Τέταρτης Διεθνούς.

Το 1934 το ΚΚΕ αντικαθιστά τη σοσιαλιστική επανάσταση με την «αστικοδημοκρατική», αφού η Ελλάδα, σύμφωνα με τη σταλινοζαχαριαδική ηγεσία, ήταν εξαρτημένη και μισοφεουδαρχική. Επίσης, υιοθετεί την πολιτική της Κομιντέρν για τη συγκρότηση «Λαϊκών Μετώπων» για την αντιμετώπιση του φασισμού.

Ο Πουλιόπουλος απάντησε με το γνωστότερο έργο του, «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάστα-

ση στην Ελλάδα;». Απέδειξε ότι ο ελληνικός καπιταλισμός είναι ενσωματωμένος στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα και ότι το ελληνικό κεφάλαιο δεν «αντιμάχεται», αλλά συνεργάζεται στενά με το ξένο. Συγκρίνοντας τα οικονομικά δεδομένα, ο Πουλιόπουλος εξηγεί ότι η ελληνική οικονομία είναι πιο αναπτυγμένη από τις άλλες χώρες της περιοχής και ότι η αγροτική μεταρρύθμιση και η εθνική ανεξαρτησία είναι ήδη συντελεσμένες. Συνεπώς, η επανάσταση έπρεπε να είναι σοσιαλιστική και θα έλυνε και τα όποια αστικοδημοκρατικά προβλήματα. Παράλληλα, ο Πουλιόπουλος στιγματίσει την πολιτική της ταξικής συνεργασίας των Λαϊκών Μετώπων, αφού αυτά όχι μόνο είναι αναποτελεσματικά απέναντι στο φασισμό, αλλά είναι και προδοτικά προς την εργατική τάξη, αφού συμμαχούν με τον φυσικό-ταξικό εχθρό της.

Το Μάιο του 1936 ξέσπασε η εργατική εξέγερση στη Θεσσαλονίκη, δικαιώνοντας την ανάλυση του Πουλιόπουλου. Προσκολλημένο στη γραμμή της «αστικοδημοκρατικής επανάστασης» και των Λαϊκών Μετώπων, το σταλινικό ΚΚΕ πρόδωσε τόσο αυτή την εξέγερση, με το σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη, όσο και τη μετέπειτα ελληνική επανάσταση, με τις συμφωνίες του Λιβάνου, της Καζέρτας και της Βάρκιζας.

Μετά την επικράτηση της δικτατορίας του Μεταξά, ο Πουλιόπουλος συλλαμβάνεται και οδηγείται στο στρατόπεδο συγκέντρωσης κομμουνιστών της Ακροναυπλίας. Τις άθλιες συνθήκες κράτησης συμπλήρωναν οι εσωτερικές διακρίσεις που επέβαλαν οι σταλινικοί εναντίον των τροτσκιστών. Παρόλα αυτά, ο Πουλιόπουλος μετέφρασε στη φυλακή την «Προδομένη Επανάσταση» του Τρότσκι.

Με το ξέσπασμα του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, ο Πουλιόπουλος διακήρυξε ότι ο χαρακτήρας του δεν ήταν «αντιφασιστικός» αλλά ιμπεριαλιστικός. Το 1941 η ελληνική κυβέρνηση παρέδωσε τους πολιτικούς κρατούμενους στους Γερμανούς εισβολείς. Ο Πουλιόπουλος είχε διακρίνει δρόμο διαφυγής και τον είχε προτείνει στους 600 συγκρατούμενους του, αλλά οι ηγέτες του ΚΚΕ στη φυλακή διαφώνησαν. Οι τροτσκιστές υποτάχθηκαν στην απόφαση της συνέλευσης που έγινε στη φυλακή, ενώ οι σταλινικοί ηγέτες δραπετεύσαν κρυφά, αφήνοντας τα απλά μέλη του ΚΚΕ στην τύχη τους. Το 1943 ο Πουλιόπουλος οδηγήθηκε μαζί με τους υπόλοιπους κρατούμενους (τροτσκιστές και σταλινικούς) στο εκτελεστικό απόσπασμα. Δεν δίστασε μέχρι το τέλος να μιλά στους Ιταλούς φαντάρους του αποσπάσματος στη γλώσσα τους, για το σάπισμα του καπιταλισμού, τα δεινά του φασισμού και του πολέμου, το διεθνισμό και τη φιλία των λαών και την επανάσταση που έρχεται. Σύμφωνα με μαρτυρίες, οι φαντάροι αρνήθηκαν να πυροβολήσουν και την εκτέλεση ανέλαβε ο φασίστας αξιωματικός.

Μαρία Χ.

Οι αραβικές εξεγέρσεις συνεχίζουν να δείχνουν τον δρόμο

■ Κώστας Δικαίος

Η τεράστια διεθνής σημασία των αραβικών εξεγέρσεων γίνεται εμφανής από τις εξελίξεις. Πρώτον, τα κινήματα στις πλατείες της Ισπανίας, της Ελλάδας και άλλων χωρών στην Ευρώπη, που φέρνουν νέα δεδομένα στην ταξική πάλη και τις μορφές της, είναι ασφαλώς επηρεασμένα από τους Αιγύπτιους αγωνιστές της πλατείας Ταχρίρ. Δεύτερον, η σπουδή των ιμπεριαλιστών να επέμβουν στις εξελίξεις που προκαλέσει η «αραβική άνοιξη», όπως αυτή διατυπώθηκε στο πολυτελές θέρετρο της Ντοβίλ στη Γαλλία κατά τη Σύνοδο των G8, οφείλεται όχι ασφαλώς στο ενδιαφέρον των ιμπεριαλιστών για τα δημοκρατικά δικαιώματα των αραβικών λαών, αλλά στην τρομερή ανησυχία τους για την πορεία που μπορεί να πάρουν αυτές οι εξεγέρσεις.

Είναι αλήθεια ότι τόσο στην Αίγυπτο όσο και στην Τυνησία η εξουσία βρίσκεται ακόμη στα χέρια τμημάτων των παλιών καθεστώτων, που προσπαθούν να βρουν τρόπους να εγκαθιδρύσουν νέες μορφές διακυβέρνησης, σχετικά νομιμοποιημένες στα μάτια των μαζών, χωρίς όμως να παραχωρήσουν σημαντικά πράγματα από τα προνόμιά τους και κυρίως χωρίς να διαταράζουν τις σχέσεις τους με τους ιμπεριαλιστές.

Στην **Αίγυπτο**, ο στρατός κρατά την εξουσία, αλλά πιέζεται από τις αναρίθμητες κινητοποιήσεις, απεργίες, διαδηλώσεις των μαζών, που ζητούν δημοκρατικά δικαιώματα, ελευθερίες, μισθούς, συνδικαλιστικά δικαιώματα. Η αδυναμία των πολιτικών επιτελείων να βρουν μια αποδεκτή μορφή διακυβέρνησης πιθανά θα ξαναφέρει τις μάζες σε σύγκρουση μαζί τους. Είναι βέβαιο πάντως ότι η κατάσταση δεν μπορεί να παραμείνει όπως έχει και πρέπει να γίνουν σημαντικές παραχωρήσεις στις λαϊκές μάζες. Το μέγεθός τους όμως μπορεί να

προκαλέσει ποιοτικές διαφοροποιήσεις, τόσο στην εσωτερική πολιτική κατάσταση, όσο και στο ρόλο της Αιγύπτου στην ευρύτερη περιοχή – προς μεγάλη ανησυχία των ιμπεριαλιστών.

Στην **Τυνησία**, η νεοσύστατη «Ανώτερη Επιτροπή για τη Δημοκρατική μετάβαση» προσπαθεί και εν μέρει έχει καταφέρει να εξουδετερώσει το «Εθνικό Συμβούλιο για την Προστασία της Επανάστασης», που εκπροσωπούσε τις Τοπικές Επιτροπές Αυτοοργάνωσης, με στόχο την ενσωμάτωση και την εξουδετέρωση της δυναμικής της Επανάστασης. Οι εκλογές, που κι αυτές συνεχώς αναβάλλονται με πρόσχημα την καλύτερη προετοιμασία τους, ασφαλώς υπονομεύουν τη δυναμική της αυτοδιαχείρισης. Ωστόσο, λαϊκές επιτροπές, επιτροπές αυτοδιαχείρισης και επαναστατικές επιτροπές ελέγχουν επιχειρήσεις, γειτονιές, δήμους, πανεπιστήμια και ο τρόπος διαμεσολάβησης ανάμεσα σε αυτές και στην «από τα πάνω» επιβολή μιας πολιτικής λύσης της αρεσκείας των αρχουσών τάξεων και των ιμπεριαλιστών, είναι άγνωστο πώς θα επιτευχθεί, αν επιτευχθεί!

Στη **Συρία**, οι ηρωικές εξεγερμένες μάζες βρίσκονται αντιμέτωπες με την αιματηρή καταστολή των δυνάμεων ασφαλείας της άθλιας κλίμακας του Άσαντ. Κάθε Παρασκευή, με εφалτήριο την προσευχή στα τζαμιά, οι συναθροίσεις μετατρέπονται σε δεκάδες πόλεις σε μαχητικές διαδηλώσεις, που αντιμετωπίζουν το στρατό και την αστυνομία, με αποτέλεσμα δεκάδες νεκρούς. Παρά όμως την καταστολή, τους θανάτους, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξαφανίσεις, οι κηδείες των θυμάτων μετατρέπονται και πάλι σε δυναμικές κινητοποιήσεις, διαδηλώσεις, διαμαρτυρίες από τις ταραχές των σπιτιών! Δέκα εβδομάδες εξέγερσης έχουν κοστίσει τη ζωή πάνω από 1.100 ανθρώπων, οι τραυματίες ξεπερνούν

τις 4.500 και οι συλληφθέντες (ακόμα και μέσα από νοσοκομεία) τις 10.000! Στις 29/5 ο στρατός με δεκάδες άρματα μάχης περικύκλωσε τις πόλεις Ραστάν και Ταλμπισέχ και το χωριό Τέρι Μααλέχ. Εκεί, για πρώτη φορά αφότου ξεκίνησε η εξέγερση, σημειώθηκε ένοπλη αντίσταση εναντίον του στρατού. Το καθεστώς του Άσαντ στηρίζεται από το Ιράν, ενώ η Χεζμπολάχ στο Λίβανο δυστυχώς παρείχε επίσης στήριξη, περιπλέκοντας την κατάσταση. Η Τουρκία απλά ζητά από τον Άσαντ μεταρρυθμίσεις, ενώ ο ΟΗΕ και οι G8 εκδίδουν απλά ανακοινώσεις καταδίκης. Ο λόγος είναι απλός. Η έλλειψη διάδοχης κατάστασης κάνει τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία και τις άρχουσες τάξεις στην περιοχή να τρέμουν στην ιδέα της βίαιης ανατροπής του καθεστώτος Άσαντ από τις μάζες!

Στην **Υεμένη**, το καθεστώς Σάλεχ επιδίδεται και αυτό σε ανοιχτή καταστολή. Ενάμισι εκατομμύριο άνθρωποι διαδήλωσαν στο κέντρο της Σαναά, στην πλατεία Αλλαγής. Για πρώτη φορά μάλιστα γυναίκες και άντρες διαδήλωσαν μαζί, ενώ μέχρι τώρα, συμμορφούμενες με τον ισλαμικό νόμο, οι γυναίκες συγκεντρώνονταν χωριστά. Οι διαδηλωτές απέρριψαν την προσωρινή συμφωνία που έχει επιβάλει το Συμβούλιο του Κόλπου (μεταβατική κυβέρνηση μέχρι τη διεξαγωγή εκλογών και ασυλία για τον Σάλεχ!).

Ο Σάλεχ, αν και δέχτηκε καταρχάς τη συμφωνία, αρνήθηκε να την υπογράψει και απάντησε με επέμβαση του στρατού στην πόλη Ταϊζ, προπύργιο των αντικαθεστωτικών, που εδώ και 4 μήνες πραγματοποιούν καθιστική διαμαρτυρία στην κεντρική πλατεία Ελευθερίας! Οι δυνάμεις του Σάλεχ συγκρούονται και με τους οπαδούς του ηγέτη της φυλής των Χασέντ, σείχη Σαντέκ αλ Αχμάρ, που έχει ταχθεί με τους αντικαθεστωτικούς, ενώ ένοπλες δυνάμεις που λέγεται ότι ανήκουν στην Αλ Κάιντα πραγματοποίησαν εντυπωσιακή επιδρομή στην επαρχία Αμπιάν και κατέλαβαν την πρωτεύουσα Ζιντζιμπάρ. Οι φυλετικές συγκρούσεις και ο «κίνδυνος» της Αλ Κάιντα, υπαρκτός ή όχι, περιπλέκουν ακόμη περισσότερο το σκηνικό, δίνοντας λαβή στους ιμπεριαλιστές για περαιτέρω επέμβαση. Το Συμβούλιο του Κόλπου, αφού πρώτα έστειλε τις σαουδαβικές δυνάμεις να καταπνίξουν την εξέγερση στο Μπαχρέιν, τώρα επιχειρεί να «διευθετήσει» την εξέγερση στην Υεμένη. Τα συμφέροντα είναι τεράστια. Το Μπαχρέιν είναι η κύρια βάση των Αμερικανών στον Κόλπο και η Υεμένη μπορεί να προκαλέσει εξέγερση στην ίδια τη Σαουδική Αραβία, βυθίζοντας στην αβεβαιότητα την κύρια πετρελαιοπα-

ραγωγική περιοχή του πλανήτη!

Στη **Λιβύη**, η επιμονή του Καντάφι να γαντζωθεί στην εξουσία με κάθε κόστος, οδηγεί τους εξεγερμένους, και ιδιαίτερα το αποτελούμενο από παλιούς καθεστωτικούς Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο στη Βεγγάζη, να υποκύπτουν όλο και περισσότερο στις πιέσεις των ιμπεριαλιστών, με αντάλλαγμα τη «βοήθειά» τους. Η ΕΕ άνοιξε γραφεία στη Βεγγάζη και ταυτόχρονα Γαλλία και Βρετανία στέλνουν ελικόπτερα, φέρνοντας ακόμη πιο κοντά την πιθανότητα μιας χερσαίας επέμβασης. Ο Καντάφι απομονώνεται διαρκώς, ενώ συνεχίζονται οι αυτομολήσεις από το στρατόπεδό του. Ασφαλώς, το καθεστώς του είναι λιγότερο χρήσιμο στους ιμπεριαλιστές απ' ότι αυτά του Άσαντ και του Σάλεχ, αλλά και επείγονται πολύ περισσότερο να ελεγχουν τη Β. Αφρική (μετά και την αποσταθεροποίηση της Αιγύπτου), ακόμα και με άμεση επέμβαση. Ωστόσο, ούτε η εξέγερση στη Λιβύη έχει δείξει πού θα καταλήξει, όσο και αν η επέμβαση των ιμπεριαλιστών βαθαίνει πάνω της.

Οι G8 τολμούν να μιλάνε για δημοκρατικά δικαιώματα, ενώ είναι οι κύριοι υπεύθυνοι, τόσο για τη στήριξη των δικτατορικών καθεστώτων, όσο και για την εξαθλίωση και τις τεράστιες κοινωνικές ανισότητες σε αυτές τις κοινωνίες. Υπόσχονται 40 δις δολάρια, εξαγγέλλοντας τη «Συνεργασία της Ντοβίλ», που φιλοδοξούν να περιλάβει «όλες τις χώρες της περιοχής, οι οποίες θα επιδιώξουν μετάβαση σε ελεύθερες, δημοκρατικές και ανεκτικές κοινωνίες» και τονίζουν ότι «οι αλλαγές που συντελούνται στη Μ. Ανατολή και τη Β. Αφρική είναι ιστορικές και έχουν τη δύναμη να ανοίξουν την πόρτα στις μεταρρυθμίσεις, που έλαβαν χώρα στην κεντρική και ανατολική Ευρώπη μετά την πτώση του Τείχους του Βερολίνου»! Είναι σαφές ότι οι ιμπεριαλιστές ευελπιστούν ότι οι επαναστάσεις των Αράβων θα ενσωματωθούν – χωρίς μεγάλες απώλειες – στον ιμπεριαλιστικό σχεδιασμό και πασχίζουν να ανακόψουν την πορεία απομάκρυνσης των χωρών αυτών από την ιμπεριαλιστική γεωπολιτική στρατηγική και να τις επανασυνδέσουν με το πολεμικό τους άρμα. Ωστόσο, αυτή τη στιγμή διεξάγεται ένας «σκληρός πόλεμος» μεταξύ των νέων δεδομένων στον αραβικό κόσμο και της πολιτικής και στρατιωτικής υπεροπλίας των ιμπεριαλιστών. Χρειάζεται να προσπαθήσουμε τόσο οι αραβικές εξεγέρσεις όσο και οι επηρεασμένες από αυτές ευρωπαϊκές κινητοποιήσεις να μπορέσουν να ανατρέψουν τα σχέδια των αρχουσών τάξεων και των ιμπεριαλιστών.

